www.virtual-project.eu

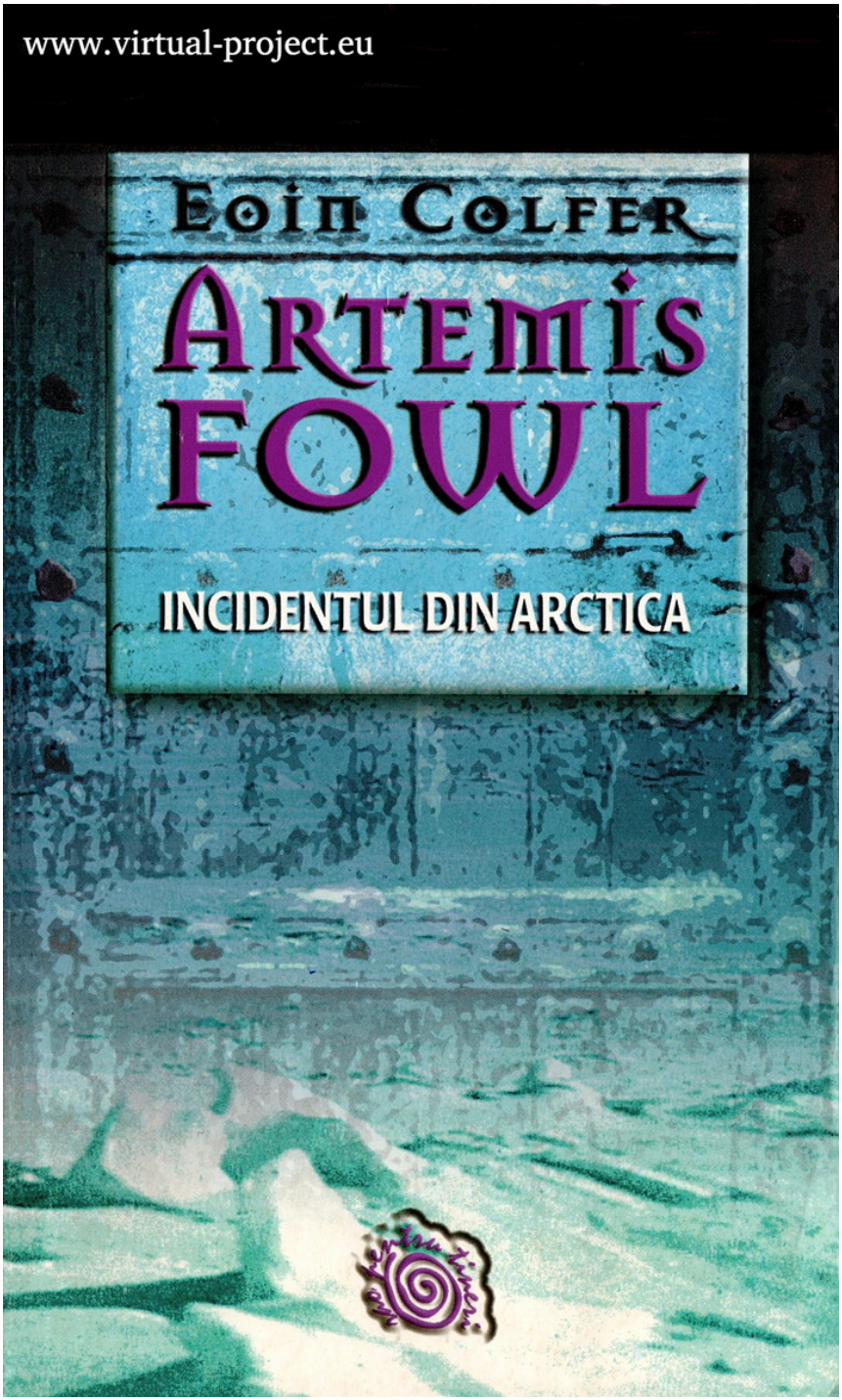

EOIN COLFER

Seria
ARTEMIS FOWL

Original: The Arctic Incident
(Artemis Fowl #2)

INCIDENTUL DIN ARCTICA

Traducere din limba engleză:
MIHAELA PAPA

virtual-project.eu

rao international publishing company
2005

• Evaluare psihologică •

EXTRAS DIN „ANII ADOLESCENTEI”

La vârsta de 13 ani, subiectul nostru, Artemis Fowl, demonstra o inteligență mai mare decât a oricărui om de la Wolfgang Amadeus Mozart încoace. Artemis îl învinsese pe campionul european la șah Evan Kahoggi, într-un turneu on-line, brevetase mai mult de douăzeci și șapte de invenții și câștigase concursul de proiecte pentru desemnarea planului după care se va construi noua Operă din Dublin. Făcuse, de asemenea, și un program de computer prin care transferase milioane de dolari din bănci elvețiene în propriul cont, falsificase o duzină de picturi impresioniste și înșelase Poporul elfilor cu o cantitate substanțială de aur.

Întrebarea este: „De ce? Ce l-a determinat pe Artemis să se implice în acțiuni ilicite?” Răspunsul: „Tatăl lui”.

Artemis Fowl senior conducea un imperiu al lumii interlope care se întindea de la docurile din Dublin până la periferiile din Tokio. Avea însă ambiția să își creeze o reputație de om de afaceri onest. Așa că a cumpărat o navă comercială, a încărcat-o cu 250 000 de cutii de Coca-Cola și a pornit spre Murmansk, în nordul Rusiei, unde pusese bazele unei afaceri care s-ar fi putut dovedi profitabilă zeci de ani de atunci înainte.

Din nefericire, Mafia rusească a decis că nu dorește un magnat irlandez care să-și taie o felie din porția ei de piață și a scufundat vasul în golful Kola. Artemis Fowl I a fost dat dispărut și se presupunea că nu ar mai fi în viață. Artemis junior era acum la conducerea unui imperiu cu fonduri limitate. Pentru a recupera averea familiei, el s-a lansat într-o carieră în lumea interlopă din care avea să câștige peste cincisprezece milioane de lire sterline în numai doi ani. Această imensă avere fusese cheltuită în mare parte pe finanțarea expedițiilor de căutare a tatălui său în Rusia. Artemis nu credea că tatăl lui era mort, cu toate că, pe măsură ce trecea timpul, era din ce în ce mai puțin probabil să mai fie găsit în viață. Artemis evita compania altor adolescenți și nu îi plăcea nici școala. Prefera, în schimb, să își petreacă timpul plănuind următoarea lovitură. Așadar, cu toate că implicarea lui în răscoala goblinilor, pe când avea

paisprezece ani, avea să fie o experiență traumatică, înfiorătoare și periculoasă, aceasta fusese, probabil, cel mai bun lucru care i se putea întâmpla. Cel puțin apucase să-și petreacă ceva timp în aer liber și să cunoască oameni noi.

Păcat că cei mai mulți dintre aceștia încercau să îl omoare.

Raport sintetizat de J. Argon, doctor în psihologie, pentru arhivele Academiei Reconului.

• Prolog •

MURMANSK, NORDUL RUSIEI,
CU DOI ANI ÎN URMĂ

Cei doi ruși se înghesuiau în jurul unui foc făcut într-un butoi, încercând inutil să se apere de frigul arctic. Golful Kola nu era locul unde ți-ai fi dorit să fii din septembrie încolo – în niciun caz nu Murmansk. Acolo până și ursții polari purtau fulare. Nicăieri nu era mai frig, decât poate în Noril'sk.

Cei doi bărbați erau gărzi ale mafiei și erau mai degrabă obișnuiți să își petreacă serile în BMW-uri furate. Cel mai mare dintre ei, Mihail Vassikin se uită la ceasul imitație de Rolex de sub mâneca hainei de blană.

— Chestia asta ar putea să înghețe, zise el, lovindu-și ușor ceasul subacvatic. Pe urmă ce-i mai fac?

— Nu te mai plânge atâta! spuse celălalt, pe care îl chema Kamar. E vina ta că trebuie să stăm aici în frig.

Vassikin tăcu o clipă.

— Poftim?

— Primiserăm ordine foarte clare: scufundați *Fowl Star*. Tot ce aveai de făcut era să arunci în aer portul. Era o navă destul de mare. Aruncai portul în aer și vasul se ducea la fund. Dar nu, marele Vassikin a lovit pupa. Și nici măcar n-ai mai dat o rachetă, ca să te asiguri că ai terminat treaba. Și acum trebuie să căutăm supraviețuitori.

— Da' ce, nu s-a scufundat?

Kamar ridică din umeri.

— Și ce dacă? S-a scufundat încet. Pasagerii au avut timp berechet să se agațe de ceva. Vassikin, trăgătorul de elită! Și bunică-mea ar fi tras mai bine.

Lyubkhin, omul Mafiei de pe docuri, se apropie înainte ca discuția dintre cei doi să degenereze.

— Cum stă treaba? întrebă yakutul mare cât un urs.

Vassikin scuipă peste zidul cheiului.

— Cum să stea? Ai găsit ceva?

— Pești morți și containere sparte, răspunse yakutul, întinzându-le

celor doi o cană aburindă. Nimic viu. Au trecut deja opt ore. Am niște oameni buni care cercetează toată zona de aici până la Capul Verde.

Kamar luă o gură bună, după care scuipă dezgustat.

— Ce e asta? Catran?

Lyubkhin râse.

— E cola fierbinte, de pe *Fowl Star*. Plutește spre țărm. Astăzi chiar că suntem în Golful Kola.

— Ai grijă, spuse Vassikin vărsând lichidul în zăpadă. Pe frigul ăsta sunt mai iritabil ca de obicei. Așa că nu mai face glume proaste. E de-ajuns că trebuie să îl ascult pe Kamar.

— Nu pentru multă vreme, mormăi colegul lui. Mai acoperim zona o dată, după care încheiem operațiunea. Nimic nu poate supraviețui în apa asta timp de opt ore.

Vassikin întinse cana goală.

— N-ai ceva mai tare? O dușcă de votcă să alunge frigul? Știu că ai întotdeauna câte o sticlă ascunsă pe undeva.

Lyubkhin își duse mâna la buzunar, dar se opri când stația de emisie-recepție de la centura lui începu să țiuie. Trei semnale scurte.

— Trei bipuri. Ăsta e semnalul.

— Semnalul pentru ce?

Lyubkhin porni în grabă în josul docurilor, strigându-le peste umăr:

— Trei bipuri pe stația radio. Câinii polițiști au găsit cu siguranță pe cineva.

•

Supraviețuitorul nu era rus. Acest lucru era evident dacă te uitai la hainele lui. Totul, de la costumul de firmă până la haina de piele, fusese cu siguranță cumpărat din Europa de Vest sau poate din America. Erau croite pe măsură și confecționate din materiale de cea mai bună calitate.

Cu toate că hainele omului erau aproape intacte, starea lui fizică nu era la fel de bună. Mâinile și picioarele goale erau pline de degerături, un picior îi atârna într-o poziție nefirească de la genunchi în jos, iar fața îi era acoperită de arsuri grave.

Echipa de căutare îl cărase dintr-o râpă aflată în sud, la trei clicuri distanță de port, pe o targă improvizată dintr-o prelată.

Oamenii se adunară în jurul trofeului, bătând din picioare pentru a alunga frigul ce le înghețase extremitățile. Vassikin își făcu loc cu

coatele prin mulțime, așezându-se în genunchi pentru a vedea mai bine.

— O să-și piardă piciorul cu siguranță. Și câteva degete. Nici fața nu arată prea bine.

— Mulțumim, doctore Mihail, comentă Kamar acru. Ceva acte?

Vassikin aplică un rapid „control", căutând portofelul și ceasul.

— Nimic. Ce ciudat. Te-ai aștepta ca un om așa de bogat să aibă asupra lui ceva obiecte personale, nu?

Kamar clătină din cap.

— Așa e. Se întoarse apoi către bărbații care stăteau în cerc. Aveți zece secunde. După care dați de bucluc. Păstrați banii, dar toate celelalte le vreau înapoi.

Marinarii stătură pe gânduri. Nu era un om prea mare, dar făcea parte din mafie, sindicatul crimei organizate rusești.

Un portmoneu din piele circulă din mână în mână în grupul de marinari, alunecând într-o cută a prelatei. Câteva minute mai târziu, a fost ajuns din urmă de un ceas Cartier. Aur placat cu diamante. Făcea cât un salariu mediu rusesc pe cinci ani.

— Înțeleaptă decizie, zise Kamar înșfăcând comoara.

— Ei bine, sări Vassikin, îl păstrăm?

Kamar scoase un card Visa din portmoneul de piele de ied și citi numele.

— Oh, da, îl păstrăm, răspunse el, deschizându-și mobilul. Și pune niște pături pe el! La ce baftă avem, s-ar putea să facă o pneumonie. Și, crede-mă, nu vrem să i se întâmple ceva rău omului ăstuia. E lozul nostru câștigător.

Kamar se entuziasmase, ceea ce nu îl caracteriza deloc.

Vassikin se ridică în picioare, împletindu-se.

— Pe cine suni? Cine e individul ăsta?

Kamar selectă un număr din meniul de apelare rapidă.

— Îl sun pe Britva. Pe cine crezi că sun?

Vassikin păli. Era periculos să-l suni pe șef. Britva era cunoscut pentru obiceiul de a-i împușca pe cei care îi aduceau vești proaste.

— Sunt vești bune, nu-i așa? Ai să-i dai vești bune?

Kamar îi întinse partenerului său cardul.

— Citește!

Vassikin îl studie pentru câteva momente.

— Nu știu să citesc *angliski.* Ce spune? Cum îl cheamă?

Kamar îi spuse numele. Un zâmbet vag apăru pe fața lui Mihail.

— Sună-l!

• Capitolul 1 • Legături de familie

Pierderea soțului o afectase profund pe Angeline Fowl. Se închisese în camera ei, refuzând să mai iasă. Se refugiase într-o lume a ei, preferând visele despre viața trecută în locul realității. Probabil că nu s-ar fi vindecat dacă fiul ei, Artemis junior, nu ar fi făcut o învoială cu elful Holly Short: sănătatea mamei lui în schimbul a jumătate din cantitatea de aur pe care el o furase de la poliția elfilor. După însănătoșirea mamei lui, Artemis și-a concentrat eforturile asupra operațiunilor de salvare a tatălui, investind o mare parte din averea familiei în deplasări în Rusia, spioni locali și companii de căutare prin Internet.

Tânărul Artemis avea o porție dublă din șiretenia familiei Fowl. Dar, după vindecarea mamei lui, care era o femeie frumoasă și decentă, îi era din ce în ce mai greu să își pună în aplicare loviturile ingenioase. Însă acestea îi erau, tot mai necesare pentru finanțarea operațiunilor de căutate a tatălui său.

Angeline, neliniștită de fixația fiului ei și făcându-și griji în legătură cu efectele pe care ultimii doi ani le-ar putea avea asupra minții lui, l-a înscris pe adolescent la o serie de ședințe de tratament cu consilierul școlii.

Cum să nu-ți pară râu de el?!? Adică de consilier…

***COLEGIUL PENTRU TINERI DOMNI*,**
ST. BARTLEBY*, *WICKLOW*, *IRLANDA*, *ÎN PREZENT

Doctorul Po se lăsă pe spate în fotoliul său din piele, cu privirea zburându-i peste foaia din fața lui.

— Acum, tinere domn Fowl, hai să discutăm!

Artemis scoase un oftat adânc, netezindu-și o șuviță neagră de pe fruntea-i palidă. Când vor învăța oare oamenii că o minte ca a lui nu poate fi disecată? El citise mai multe cărți de psihologie decât consilierul. Scrisese chiar un articol pentru *Jurnalul psihologului* sub pseudonimul Doctor F. Roy Dean Schlippe.

— Sigur, domnule doctor. Să discutăm despre fotoliul dumneavoastră. E din perioada victoriană?

Po mângâie cu încântare brațul din piele.

— Da, ai dreptate. E o moștenire de familie. Bunicul meu l-a câștigat la o licitație la Sotheby. Se pare că făcuse parte din mobilierul de la palat. Era fotoliul preferat al reginei.

Un zâmbet nu foarte larg apăru pe buzele lui Artemis – nu mai mult de un centimetru.

— Sunteți sigur, domnule doctor? De regulă nu se acceptă falsuri la palat.

Po strânse brațul fotoliului, întinzând pielea.

— Te asigur, domnule Fowl, că e o piesă autentică.

Artemis se aplecă pentru a examina scaunul mai de aproape.

— E o copie foarte bună, sunt de acord. Dar priviți aici! Privirea lui Po urmărea degetul băiatului. Acele ținte la îmbinările mobilei. Vedeți urmele acelea în zigzag? Sunt făcute de o mașină. A fost făcut în 1920, cel mai devreme. Bunicul dumneavoastră a fost păcălit. Dar ce contează? Un fotoliu e un fotoliu, un obiect fără importanță, nu-i așa, domnule doctor?

Po mâzgălea ceva de zor, încercând să își ascundă consternarea.

— Da, Artemis, văd că ești foarte inteligent. Exact cum reiese din dosar. Te ții de jocuri. Dar hai să revenim cu discuția la tine.

Artemis Fowl al II-lea își netezi o cută de la pantaloni.

— Avem o problemă, domnule doctor.

— Serios? Ce problemă?

— Problema e că știu toate răspunsurile ca la carte la toate întrebările pe care ați dori să mi le puneți.

Doctorul Po notă ceva pe foaia din fața lui timp de un minut.

— Avem într-adevăr o problemă, Artemis. Dar nu e ceea ce îți închipui tu, spuse el în cele din urmă.

Artemis se abținu să nu zâmbească. Fără îndoială, doctorul îi va expune încă una dintre teoriile lui previzibile. Oare ce tulburare îi va mai găsi astăzi? Sindromul personalității multiple? Sau poate că era un mincinos patologic?

— Problema e că tu nu respecți pe nimeni îndeajuns ca să ți-l consideri egal.

Artemis fu surprins de această afirmație. Doctorul ăsta era mai deștept decât ceilalți.

— E ridicol ce spuneți. Sunt mai mulți oameni pentru care am cel mai mare respect.

Po nu-și ridică privirea din notițele lui.

— Serios? De exemplu…?

Artemis reflectă un moment.

— Albert Einstein. Teoriile lui erau de cele mai multe ori corecte. Și Arhimede, matematicianul grec.

— Dar cineva pe care chiar îl cunoști?

Artemis continua să se gândească. Niciun nume nu îi veni în minte.

— Ce zici? Niciun exemplu?

Artemis ridică din umeri.

— Se pare că dumneavoastră aveți toate răspunsurile, doctore Po. Spuneți-mi, vă rog!

Po deschise o fereastră pe laptopul lui.

— E extraordinar. De fiecare dată când citesc asta…

— Biografia mea, presupun?

— Da, explică o mulțime de lucruri.

— Ca de exemplu…?

Artemis era curios, deși nu dorea să se arate interesat.

Doctorul Po listă o pagină.

— Păi, în primul rând asociatul tău, Butler. O gardă de corp, din câte înțeleg. O companie nu tocmai potrivită pentru un băiat atât de sensibil. Apoi mama ta. O femeie deosebită, după părerea mea, dar care nu are niciun fel de control asupra comportamentului tău. În cele din urmă, tatăl tău. După cum scrie aici, nu era un model foarte bun când era în viață.

Această remarcă îl duru, însă Artemis nu avea de gând să îl lase pe doctor să vadă cât de mult.

— Dosarul dumneavoastră nu este corect, domnule doctor, spuse el. Tatăl meu este în viață. Dispărut, poate, dar în viață.

Po își verifică notițele.

— Serios? Aveam impresia că a fost dat dispărut în urmă cu doi ani. Până și tribunalele l-au declarat mort.

În vocea lui Artemis nu se distingea nicio urmă de emoție, deși inima îi bătea cu putere.

— Nu îmi pasă de ce spun tribunalele sau cei de la Crucea Roșie. E în viață și eu îl voi găsi.

Po își mai notă repede ceva.

— Presupunând că tatăl tău se va întoarce, ce se va întâmpla apoi? Îi vei călca pe urme? Vei fi și tu un infractor ca el? Poate că ești deja!

— Tatăl meu nu e un infractor, ripostă cu îndărătnicie. Era pe cale să transfere toate fondurile noastre în afaceri legale. Ceea ce s-a

întâmplat la Murmansk nu a depins de el.

— Eviți întrebarea, Artemis, spuse Po.

Dar Artemis se săturase de interogatoriu. Era timpul să înceapă un mic joc.

— De ce, doctore? întrebă el, părând șocat. Este o problemă delicată. Din câte știți dumneavoastră, aș putea suferi de depresie.

— Probabil că ai putea, răspunse Po, sesizând că e o cale prin care să scoată cazul la lumină. Așa este?

Artemis își acoperi fața cu palmele.

— E vorba despre mama mea, doctore.

— Mama ta? întrebă doctorul, încercând să nu pară prea agitat.

Artemis trimisese deja acasă cinci-șase consilieri de la colegiul St. Bartleby în cursul acelui an. Ca să fim sinceri, și Po fusese pe punctul de a-și face singur bagajele. Dar acum…

— Mama mea…

Po se aplecă înainte în scaunul lui victorian fals.

— Mama ta…?

— Mă obligă să suport aceste ridicole ședințe de terapie, în timp ce așa-zișii consilieri ai școlii nu sunt mai buni decât niște binevoitori cu diplome prost îndrumați.

Po scoase un oftat.

— Foarte bine, Artemis, fie așa! Dar să știi că nu o să-ți găsești niciodată liniștea cât timp continui să fugi de problemele tale.

Artemis fu salvat de alte analize de vibrațiile telefonului mobil. Era o linie sigură, codată. O singură persoană avea numărul. Băiatul scoase telefonul din buzunar, deschizând clapeta.

— Da?

Se auzi vocea lui Butler.

— Artemis, eu sunt.

— Evident. Sunt în mijlocul unei ședințe.

— Am primit un mesaj.

— Da. De unde?

— Nu știu exact, dar e vorba despre *Fowl Star*.

Artemis simți un fior pe șira spinării.

— Unde te afli?

— La poarta principală.

— Bravo. Vin imediat.

Doctorul Po își șterse ochelarii.

— Ședința nu s-a încheiat, tinere. Am făcut ceva progrese astăzi,

chiar dacă nu vrei să recunoști. Dacă pleci acum, voi fi obligat să îl informez pe decan.

Avertismentul nu mai ajunse la Artemis. El era deja cu gândul în altă parte. Un bine cunoscut impuls electric îi furnica pielea. Era începutul a ceva important. Simțea acest lucru.

• Capitolul 2 • Croazieră pentru Chix

CARTIERUL DE VEST, HAVEN, TERITORIUL ELEMENTELOR SUBPĂMÂNTENE

Imaginea obișnuită a unui recon este aceea a unei ființe mici îmbrăcate în verde. Desigur, aceasta este imaginea pe care și-au făcut-o oamenii despre reconi. Elfii au alte stereotipuri. Cei din Popor și-i imaginează, de obicei, pe ofițerii Poliției Elementelor Subpământene (Lower Elements Police) din Brigada de Recunoaștere (Recon) ca pe niște gnomi corpolenți sau niște elfi vânjoși, veniți direct din echipele lor de zdrobit mingi, un sport dur care se juca în campionatul colegiului.

Căpitanul Holly Short nu se încadrează în niciuna dintre aceste categorii. De fapt, ea ar fi ultima persoană la care te-ai aștepta să fie membra unității Recon. Dacă ar trebui să ghicești ce ocupație are, mersul ei de felină și mușchii viguroși ar sugera mai degrabă meseria de gimnastă sau de săpător profesionist. Dar dacă privești dincolo de fața drăguță, poți vedea în ochii săi o hotărâre atât de arzătoare, încât ar putea aprinde o lumânare de la zece pași distanță și o minte ascuțită datorită căreia Holly devenise unul dintre cei mai respectați ofițeri de la Recon.

Desigur, tehnic vorbind, Holly nu mai era asociată cu Reconul. De la cazul Fowl, când fusese capturată și ținută prizonieră pentru răscumpărare, și până în prezent, poziția ei ca prima femeie ofițer era încă în stadiu de experiment. Singurul motiv pentru care ea nu era acasă udându-și ferigile era că însuși comandantul Root amenințase că își va preda insigna dacă Holly va fi suspendată. Root știa, deși cei de la Afaceri Interne nu erau convinși, că povestea cu răpirea nu fusese vina lui Holly și că datorită reacției ei prompte au fost salvate vieți.

Însă membrilor Consiliului nu le prea păsa de pierderea de vieți omenești. Erau mai preocupați de pierderea aurului. Ei socoteau că Holly îi costase o bună parte din fondul de răscumpărare al Reconului. Holly era gata să zboare la suprafață și să-l strângă de gât pe Artemis Fowl până când acesta ar fi cedat aurul, dar nu așa procedau ei. Cartea, scrierea de căpătâi a elfilor, spunea că o dată ce

un om a reușit să ia aur de la un elf, acesta îl poate păstra.

Așadar, în loc s-o oblige să predea insigna, ofițerii de la Afaceri Interne insistaseră ca Holly să fie trecută la munca de jos – undeva unde nu ar fi putut provoca nicio încurcătură. Au trimis-o, evident, la supraveghere. Holly a fost expediată la Vamă și Taxe, închisă într-o capsulă Cham și lipită de peretele stâncii unde avea de supravegheat tunelul unui lift de presiune. Ajunsese într-o fundătură.

Acestea fiind spuse, contrabanda era o problemă serioasă pentru Poliția Elementelor. Nu produsele cu care se făcea contrabanda, care erau în general nimicuri inofensive – ochelari de soare de firmă, DVD-uri, mașini de capuccino și așa mai departe. Metoda prin care acestea erau achiziționate îi îngrijora pe cei din Forțele de Ordine.

Triada goblinilor B'wa Kell monopolizase piața de desfacere a produselor de contrabandă și acești goblini deveniseră din ce în ce mai obraznici în excursiile lor la suprafață. Se zvonea chiar că și-ar fi construit propria navetă de transport pentru a-și face expedițiile mai profitabile din punct de vedere economic.

Singura problemă era că goblinii nu erau prea isteți. Nu trebuia decât ca unul dintre ei să uite să-și activeze scutul și imediat poze cu goblini ar fi făcut înconjurul lumii. Apoi, Elementele Subpământene, ultima zonă de pe planetă unde Noroioșii nu aveau încă acces ar fi fost descoperite. Și dacă acest lucru s-ar întâmpla, având în vedere felul de-a fi al oamenilor, efectele ar fi fost poluarea, mineritul excesiv și exploatarea totală.

Aceasta însemna că fiecare amărât aflat pe lista neagră a departamentului trebuia să își petreacă luni în șir la supraveghere. Acesta era și motivul pentru care Holly era acum prinsă de peretele stâncii, obligată să păzească intrarea într-un tunel foarte rar folosit.

E37 era un ascensor sub presiune care ieșea la suprafață în centrul Parisului. Capitala europeană era catalogată ca o zonă de risc maxim, pentru care se eliberau extrem de rar vize. Numai pentru ofițerii din Forțele de Ordine, în interes de serviciu. Niciun civil nu folosise tunelul de zeci de ani, însă avea totuși nevoie de supraveghere douăzeci și patru de ore pe zi, șapte zile pe săptămână.

Holly se pricopsise cu Chix Verbil ca nou coleg de post. Precum cei mai mulți dintre spriți, acest Don Juan cu piele verde se credea darul lui Dumnezeu pentru femei și își petrecea mai mult timp încercând s-o impresioneze pe Holly decât să își facă meseria.

— Arăți bine astă-seară, căpitane, fu replica de introducere a lui

Chix. Ți-ai făcut ceva la păr?

Holly ajustă rezoluția ecranului, întrebându-se ce ar putea face cu un păr castaniu, tuns scurt.

— Concentrează-te, soldat! Ne-am putea trezi în mijlocul unui incident armat în următoarea secundă.

— Mă îndoiesc, căpitane. Aici e o liniște de mormânt. Îmi place serviciul ăsta. Simplu și curat. Stai și te relaxezi.

Holly își aruncă ochii pe geam. Verbil avea dreptate. Ceea ce fusese odată o suburbie înfloritoare devenise un oraș mort o dată ce tunelul se închisese pentru public. Doar câte un trol căutând de mâncare mai trecea pe lângă capsula lor. Când trolii începeau să își revendice teritoriul într-o zonă, știai că era o zonă părăsită.

— Nu suntem decât noi doi, căpitane. Și noaptea abia începe.

— Scutește-mă, Verbil! Concentrează-te la ce ai de făcut! Sau gradul de soldat nu e destul de mic pentru tine?

— Da, Holly. Pardon, da, căpitane.

Spriții. Erau toți la fel. Dă-le o pereche de aripi și se cred irezistibili.

Holly își mușcă buza. Irosiseră destul din aurul cetățenilor plătitori de taxe cu pânda lor. Mai-marii lor cu decorații ar trebui să renunțe la risipa asta. Dar nu voiau. Serviciul de supraveghere era ideal pentru a păstra ofițerii incomozi departe de ochii publicului.

În ciuda acestui lucru, Holly își făcea treaba cât de bine putea. Nu avea de gând să-i dea Tribunalului Afacerilor Interne și mai multe dovezi împotriva ei.

Holly deschise pe ecranul de plasmă lista cu activitățile zilei. Indicii clemelor pneumatice erau pe verde. Suficient combustibil pentru ca naveta să rămână suspendată acolo încă patru săptămâni lungi și plictisitoare.

Pe listă urma verificarea termică.

— Chix, fă un tur! Trebuie să facem un control al activității termice.

Verbil rânji. Spriților le plăcea extraordinar de mult să zboare.

— Recepționat, căpitane, zise el, legându-și echipamentul de scanare termică deasupra pieptului.

Holly deschise o fereastră a navetei, iar Verbil năvăli afară, urcând repede printre umbre. Instalația termală de pe pieptul lui invada zona cu raze sensibile la căldură. Holly porni programul de scanare termică pe computerul ei. Ecranul era plin de imagini neclare în

diferite nuanțe de gri. Orice ființă vie ar fi fost detectată. Chiar și din spatele unui perete de stâncă. Dar nu era nimic. Doar câteva broaște râioase și vârful cozii unui trol ieșind din ecran.

Vocea lui Verbil răzbătu prin difuzor:

— Ce zici, căpitane, să mă uit mai de aproape? Aceasta era problema cu scanerele portabile. Cu cât te îndepărtai, cu atât radiațiile slăbeau în intensitate.

— Bine, Chix. Încă o tură. Să ai grijă!

— Nu-ți face griji, Holly. Marele Chix se va păstra întreg pentru tine.

Holly se pregătea să-i dea o replică usturătoare, dar cuvintele îi rămaseră în gât. Ceva se mișca pe ecran.

— Chix, detectezi ceva?

— Afirmativ, căpitane. Detectez, da' nu știu ce.

Holly mări o secțiune a imaginii de pe ecran. Două ființe se deplasau la nivelul al doilea. Erau gri.

— Chix, rămâi pe poziție. Continuă scanarea!

Gri? Cum puteau lucrurile gri să se miște? Gri însemna mort. Fără căldură. Rece ca un mormânt. Și totuși…

— Garda sus, soldat Verbil. Posibile forțe ostile.

Holly deschise un canal de comunicație cu sediul central. Foaly, vrăjitorul tehnic al Reconului, avea deja, cu siguranță, imaginile transmise de ei pe ecranul din cabina de supraveghere.

— Foaly, urmărești?

— Da, Holly, răspunse centaurul. Tocmai te transferam pe ecranul principal.

— Ce zici de imaginile astea? Gri și se mișcă. N-am mai văzut niciodată așa ceva.

— Nici eu. Au urmat câteva clipe de liniște în care se auzeau zgomote de taste. Există două posibile explicații. Unu, defecțiune tehnică. Ar putea fi imagini fantomă dintr-un alt sistem. De exemplu interferențe radio.

— Și a doua explicație care ar fi?

— E atât de ridicolă că nici nu vreau s-o menționez.

— Fii drăguț, Foaly, și menționeaz-o.

— Ei bine, știu că e ridicol, dar probabil cineva a găsit o cale să treacă de sistemul meu de supraveghere.

Holly păli. Dacă Foaly admitea posibilitatea, atunci era aproape sigur adevărat. Întrerupse legătura cu centaurul și își îndreptă atenția

către soldatul Verbil.

— Chix, retrage-te! Înapoi, înapoi!

Șpriț era atât de preocupat să o impresioneze pe frumușica domnișoară căpitan, încât nu-și dădea seama de gravitatea situației.

— Nu te îngrijora, Holly. Sunt un sprit. Nimeni nu poate lovi un sprit.

Tocmai atunci, un proiectil trecând prin fereastra unui tunel făcu o gaură de toată frumusețea în aripa lui Verbil.

•

Holly își puse repede un pistol Neutrino 2 000 în toc în timp ce transmitea comenzi prin emițătorul căștii.

— Cod 14. Repet. Cod 14. Elf doborât. Elf doborât. Suntem atacați. E37. Trimiteți paramedici și întăriri.

Holly coborî prin trapă, picând la baza tunelului. Se ascunse după o statuie a lui Frond, primul rege elf. Chix zăcea pe o movilă de gunoi pe artera principală de circulație. Nu arăta prea bine. Casca lui fusese îndoită de bucățile căzute dintr-un zid, ceea ce făcea sistemul lui de comunicație complet inutil.

Holly trebuia să ajungă la el imediat, altfel n-ar fi rezistat. Spriții aveau puteri de vindecare limitate. Puteau să facă să dispară un neg, însă erau neputincioși în fața rănilor deschise.

— Îți fac legătura cu comandantul, auzi Holly vocea lui Foaly în urechea ei. Rămâi pe recepție.

Tonul grav al comandantului Root răzbătu prin aer. Nu părea în toane bune. Dar nu era o surpriză.

— Căpitane Short, vreau să rămâi pe poziție până vin întăririle.

— Negativ, comandante, Chix e lovit, trebuie să ajung la el.

— Holly, căpitanul Kelp va fi acolo în câteva minute. Rămâi pe poziție. Repet! Rămâi pe poziție.

Holly scrâșni din dinți de frustrare. Fusese la un pas de a fi dată afară din brigada Recon și acum alte probleme. Ca să-l salveze pe Chix, trebuia să încalce un ordin direct.

Root îi simți nehotărârea.

— Holly, ascultă-mă! Nu știm cu ce se trage asupra voastră, dar, orice ar fi, a trecut prin aripa lui Verbil. Vesta ta n-o să reziste. Așa că stai la locul tău și așteaptă-l pe căpitanul Kelp.

Căpitanul Kelp. Probabil ofițerul cel mai entuziast și mai năbădăios al Reconului, bine cunoscut pentru faptul că își alesese porecla de Bucluc la ceremonia de absolvire. Totuși, nu era niciun alt

ofițer pe care Holly ar fi preferat să îl aibă la acoperire.

— Nu, domnule, nu pot să aștept. Chix e lovit în aripă. Știți ce înseamnă asta.

Un sprit împușcat în aripă nu e la fel cu o pasăre rănită. Aripile erau organul cel mai important al unui sprit și conțineau mai multe artere majore. O asemenea lovitură ar fi distrus cel puțin trei.

Comandantul Root scoase un oftat care se auzi în boxe ca un bâzâit.

— Bine, Holly, dar stai la pământ. Nu vreau să-mi pierd vreunul dintre oameni astăzi.

Holly își scoase pistolul Neutrino din toc și îl setă pe nivelul trei. Nu voia să își asume riscuri cu lunetiștii. Presupunând că erau goblini din triada B'wa Kell, primul foc i-ar lăsa inconștienți pentru cel puțin opt ore.

Se ridică și țâșni din spatele statuii. Imediat o rafală de gloanțe făcu să sară bucăți în dreapta și în stânga.

Holly alergă spre colegul căzut la pământ, în tip ce gloanțele bâzâiau în jurul ei ca un roi de albine supersonice. În mod normal, într-o situație ca aceasta, a mișca victima e ultimul lucru recomandabil, dar, aflându-se sub o ploaie de gloanțe, nu aveau de ales. Holly îl apucă pe soldat de epoleți și îl ascunse după o navetă ruginită de aprovizionare.

Chix zăcuse acolo mult timp. Un zâmbet slab îi apăru pe față.

— Ai venit după mine, căpitane. Știam că o să vii.

Holly încercă să își ascundă îngrijorarea din voce.

— Sigur că am venit, Chix. Nu-mi las niciodată un om în urmă.

— Știam că nu-mi poți rezista, spuse el respirând greoi. Știam eu.

Apoi închise ochii. Era rănit grav. Poate prea grav.

Holly se concentră asupra rănii. „Vindecă", gândi ea și simți magia înăuntrul ei sub forma a milioane de ace. Se răspândi în brațele ei și începu să i se scurgă prin degete. Își puse mâinile peste rana lui Verbil. Scânteile albastre din degete îi pătrundeau în rana din aripă și dansau în jurul ei reparând țesutul ars și înlocuind sângele pierdut. Spritul începu să respire ușor și o nuanță de verde sănătos îi reapăru în obraji.

Holly răsuflă ușurată. Chix o să fie bine. Probabil că nu va mai zbura în nicio misiune cu acea aripă, dar va supraviețui. Așeză spiritul inconștient pe o parte, având grijă să nu lovească aripa rânită. Acum urma să vadă ce era cu misterioasele forme gri. Holly

își setă arma la nivelul patru și alergă fără să ezite către intrarea în tunel.

•

În prima zi la Academia Recon, un gnom mare și păros cu pieptul cât un trol-taur îl punea pe fiecare cadet în parte la zid și îl avertiza să nu intre *niciodată* într-o clădire nesecurizată în timpul unui atac armat. Și spunea acest lucru cât se poate de insistent, repetându-l în fiecare zi, până când regula se întipărea în creierul fiecărui cadet. Cu toate acestea, era chiar ceea ce nu făcuse Holly Short, căpitanul de la Brigada de Recunoaștere.

Aruncă în aer ușile duble ale terminalului și se strecură înăuntru, la adăpostul unui birou de primire a pasagerilor. Cu mai puțin de patru sute de ani în urmă, această clădire fusese aglomerată ca un furnicar, plină de turiști stând la coadă pentru vize de ieșire la suprafață. Parisul fusese o destinație foarte populară printre turiști. Dar, inevitabil, în cele din urmă părea că oamenii voiau capitala europeană numai pentru ei. Singurul loc unde elfii se mai simțeau în siguranță era Disneyland-ul din Paris, unde nimeni nu întorcea capul după ființele micuțe, chiar dacă acestea erau verzi.

Holly își activă un senzor de mișcare în caschetă și scană clădirea prin panoul de securitate din cuarț al biroului. Dacă s-ar fi mișcat ceva, imediat computerul din cască ar fi semnalat subiectul încercuindu-l cu raze de lumină portocalie. Chiar în momentul când își ridică privirea, zări două siluete alergând de-a lungul unei galerii către locul de îmbarcare. Erau goblini, într-adevăr. Alergau pe toate cele patru membre pentru a prinde viteză mai mare și trăgeau după ei un container pe roți. Purtau niște costume făcute dintr-o folie reflectorizantă și căști, evident pentru a păcăli senzorii termici. Foarte inteligent. Prea inteligent pentru goblini.

Holly alerga paralel cu goblinii, un etaj mai jos. Peste tot în jurul ei, vechi reclame se zăreau pe panouri.

„TUR DE DOUĂ SĂPTĂMÂNI DE SOLSTIȚIU.”

„DOUĂZECI DE GRAME DE AUR.”

„COPIII SUB ZECE ANI CĂLĂTORESC GRATUIT.”

Împinse bariera și trecu în fugă pe lângă zona de control și pe lângă chioșcurile cu produse scutite de vamă. Goblinii coborau acum, cu bocancii și mânușile clămpănind pe o scară rulantă oprită. Unul dintre ei, din grabă, își pierdu casca. Era prea mare pentru a fi un goblin – avea mai mult de un metru. Își rotea, panicat, ochii fără

pleoape și își scotea limba bifurcată ca să își umezească pupilele.

Căpitanul Short trase câteva focuri în fugă. Unul de-abia îl atinse în spate pe goblinul care se afla mai aproape de ea. Holly mârâi. Nu atinsese niciun centru nervos. Dar nu era nimic. Acesta era dezavantajul costumelor din folie de acest gen. Erau conducătoare de impulsuri neutrino. Curentul se răspândi prin materialul costumului ca undele pe suprafața unui lac. Goblinul sări vreo doi metri în sus, după care se prăbuși inconștient la baza scării rulante. Containerul, scăpat de sub control, se ciocni de o bandă de bagaje. Sute de obiecte mici cilindrice se vărsară dintr-un container sfărâmat.

Goblinul al doilea trase o duzină de focuri în direcția lui Holly. Dar rată din cauză că mâinile îi tremurau de emoție. Și oricum trasul de la nivelul șoldului nu funcționează decât în filme. Holly încercă să ia un prim-plan al armei cu camera ei din caschetă pentru a o identifica folosind baza de date din computer, însă vibrația prea mare o împiedică.

Urmărirea continuă pe coridoare și în zona de îmbarcare. Holly fu surprinsă să audă bâzâit de computere. Din câte știa ea, nu era curent electric aici. Inginerii de la Recon trebuie să fi desființat generatoarele. Cine ar avea nevoie de curent aici?

Holly știa deja răspunsul. Era nevoie de curent pentru a pilota o navetă și pentru supravegherea misiunii. Când intră în hangar, suspiciunile îi fură confirmate. Goblinii își construiseră o navetă!

Era de necrezut. Goblinii de-abia aveau în creierele lor suficientă electricitate cât să aprindă un bec de 10 wați. Cum ar fi putut ei construi o navetă? Și totuși naveta era acolo în fața ei, ancorată asemenea coșmarului oricărui vânzător de navete uzate. Fiecare părticică din ea era veche de cel puțin zece ani. Corpul navetei era peste tot cârpit cu petice sudate și prinse în șuruburi.

Holly își stăpâni uimirea, concentrându-se asupra urmăririi. Goblinul se opri pentru a înșfăca un set de aripi dintr-un container. Holly ar fi putut să tragă în acel moment, dar ar fi fost riscant. Nu ar fi fost surprinsă dacă bateria nucleară a navetei nu ar fi fost protejată decât de un singur strat de plumb.

Goblinul profită de momentul de întârziere pentru a coborî repede prin tunelul de acces. Acest tunel era unul dintre canalele naturale de ventilație care împânzesc mantaua și scoarța pământului. Din miezul incandescent al Pământului țâșneau în sus prin aceste tunele jeturi de magmă la intervale neregulate. Dacă nu ar fi fost aceste canale prin

care presiunea din interior era eliberată, Pământul ar fi explodat de mult. Cei din Forțele de Ordine foloseau această forță naturală pentru curse expres la suprafață. Ofițerii Reconului ieșeau cuprinși de suflul magmei incandescente, protejați de capsule de titaniu, în cazuri de urgență. Pentru călătorii mai confortabile, navetele evitau jeturile de magmă, fiind propulsate de curenți de aer cald, până la diversele terminale peste tot în lume.

Holly își domoli pasul. Goblinul nu avea unde să se ducă. Doar dacă ar fi zburat direct în tunel, dar nimeni nu era așa de nebun. Orice ar fi fost prins de suflul magmatic ar fi fost ars și descompus la nivel subatomic.

Intrarea în tunel era drept înainte. Masivă și înconjurată de rocă bine carbonizată.

Holly deschise un canal de comunicație în cascheta ei.

— Ajunge, nu poți merge mai departe, strigă ea acoperind urletul curenților ce veneau din miezul pământului. Renunță! Nu poți intra în tunel fără prognoză.

Prognoza însemna, în terminologia Reconului, informația tehnică. În acest caz, însemna prognozarea momentului în care magma va erupe. Precis, la zecimi de secundă. De obicei.

Goblinul ridică un soi de pușcă, ochind cu grijă de această dată. Apăsă trăgaciul, dar nu mai avea muniție.

— Asta e problema cu armele non-nucleare, se descarcă, glumi Holly, împlinind tradiția veche de secole a glumelor pompierești, deși genunchii îi tremurau, amenințând să o lase.

Drept răspuns, goblinul aruncă cu arma în direcția ei. Fu o aruncare foarte slabă, la cinci metri distanță, îi folosi însă ca diversiune, dându-i timp pentru a-și porni aripile. Erau model vechi – cu motor rotativ și un amortizor de sunet defect. Tunelul se umplu de zgomotul motorului.

De dincolo de aripi se mai auzi un zgomot. Un zgomot pe care Holly îl cunoștea bine din cele o mie de ore de zbor în tunele înscrise în registrul de evidență. Venea un jet de magmă.

Mintea lui Holly trebuia să găsească o soluție în fracțiuni de secundă. Dacă goblinii ar fi reușit cumva să conecteze terminalul la o sursă de curent, atunci toate dispozitivele de siguranță ar fi fost activate. Inclusiv…

Căpitanul Short făcu stânga-mprejur, dar ușile de siguranță deja se închideau. Barierele anti flăcări erau activate automat de un senzor

termic din tunel. Când un jet trecu pe dedesubt, uși de oțel de doi metri grosime se închiseră, blocând accesul în tunel și separându-l de restul terminalului. Erau blocați și cu un jet de magmă țâșnind spre ei. Nu magma i-ar fi omorât – nu se revărsa prea mult. Însă aerul supraîncălzit i-ar fi uscat mai tare decât frunzele toamna.

Goblinul stătea pe marginea tunelului, fără să știe că se apropia o erupție. Holly se gândi că nu se punea problema ca fugarul să fie îndeajuns de nebun încât să zboare prin tunel. Pur și simplu ar fi fost prea prost.

Făcându-i cu mâna, plin de încredere, goblinul sări în tunel, ridicându-se rapid în zbor. Nu destul de rapid însă. Un jet de lavă lung de șapte metri îl înghiți sărind ca un șarpe aflat la pândă, consumându-i corpul în întregime.

Holly nu se puse pe plâns. Avea probleme de rezolvat. Uniformele Reconului aveau cabluri termale care să disperseze căldura în exces, însă în acest caz nu ar fi fost de ajuns. În câteva secunde, un zid de căldură uscată va năvăli înăuntru și va ridica temperatura suficient de mult încât să crape pereții.

Holly își ridică privirea. Un șir de vechi rezervoare de răcire erau încă fixate în tavanul tunelului. Își setă arma pe nivelul maxim și începu să tragă în rezervoare. Nu era timp pentru subtilități. Rezervoarele se găuriră, lăsând să iasă aer stătut și o urmă de lichid de răcire. Inutil. Trebuie să se fi scurs de-a lungul secolelor, iar goblinii nu s-au obosit să le schimbe vreodată. Dar mai era unul în partea stângă, care rămăsese neatins. Un rezervor negru, înalt, care sărea în ochi dintre cele verzi, standard, din echipamentul Forțelor. Holly se așeză chiar dedesubtul lui și trase.

Douăsprezece mii de litri de lichid de răcire se vărsară asupra ei chiar în momentul când valul de căldură năvăli din tunel. Fu o senzație curioasă – se simți arsă și înghețată în același timp. Simțit bășici umflându-i-se pe pielea de pe umeri, sparte apoi sub greutatea apei. Căpitanul Short căzu în genunchi, cu plămânii însetați după oxigen. Dar nu putea respira, nu acum. Și nici nu putea ridica mâna să deschidă rezervorul de oxigen al caschetei.

Când, în sfârșit, zgomotul se opri, Holly deschise ochii. Tunelul era plin de aburi. Își activă dezaburitoarele vizorului și se ridică. Apa se scurgea de pe costumul ei antifricțiune. Își desfăcu închizătorile etanșe ale căștii și trase adânc aer în piept. Era încă fierbinte, dar respirabil.

În spatele ei, ușile de siguranță se deschiseră și căpitanul Bucluc Kelp apăru împreună cu Echipa de Intervenție Rapidă.

— Bună manevră, căpitane!

Holly nu răspunse. Era prea absorbită de arma abandonată de goblinul abia vaporizat. Era o pușcă uriașă, lungă de aproape o jumătate de metru, cu un telescop montat deasupra țevii.

Primul gând al lui Holly fu că cei din B'wa Kell își fabricau singuri armele. Dar acum își dădea seama că adevărul era mult mai înspăimântător. Ridică pușca de pe o rocă aproape topită. Recunoscu modelul din cursul ei de Istorie a Forțelor de Ordine. Un vechi laser Softnose. Acestea fuseseră scoase din legalitate cu mult timp în urmă. Dar nu era numai atât. În locul unei surse de electricitate de proveniență elfă, arma era alimentată cu baterii alcaline AAA fabricate de oameni.

— Bucluc, strigă ea, hai să vezi ceva.

— *D'arvit*, înjură Kelp, gâfâind. Își îndreptă imediat mâna către butoanele canalelor de emisie radio de pe casca sa. Vreau să-i vorbesc pe o linie prioritara comandantului Root. Avem de-a face cu un car de contrabandă *clasa A*. Da, *clasa A*. Am nevoie de o echipă întreagă de la Tehnic. Cu tot cu Foaly. Vreau tot sectorul izolat.

Bucluc continuă să împrăștie ordine, dar în urechile lui Holly acestea se reduceau la un bâzâit distant. B'wa Kell făceau comerț cu oamenii. Oamenii și goblinii colaborau la reactivarea unor arme vechi scoase în afara legii. Și, din moment ce armele erau aici, cât va mai dura până când vor veni Noroioșii?

•

Ajutorul sosi la timp. În doar treizeci de minute atâtea reflectoare cu halogen invadaseră tunelul E37, încât totul semăna cu premiera unui film în Golem World.

Foaly era în genunchi, examinându-l pe goblinul inconștient de lângă scara rulantă. Centaurul era motivul principal pentru care oamenii nu descoperiseră încă elfii din straturile subterane. Era un geniu în tehnică și un pionier în toate descoperirile majore de la prognozarea erupțiilor de magmă până la tehnologia de ștergere a memoriei. Și cu fiecare descoperire, devenea din ce în ce mai plin de el și mai enervant. Dar se zvonea că ar avea o slăbiciune pentru o anumită femeie ofițer de la Recon. De fapt, pentru singura femeie de la Recon.

— Bravo, Holly, spuse el, plimbându-și mâna peste costumul

reflectorizant al goblinului. Tocmai ai trecut printr-un incendiu cu un kebab.

— Așa, Foaly, distrage atenția de la faptul că cei din B'wa Kell ți-au înșelat senzorii.

Foaly încercă una dintre căști.

— Nu din B'wa Kell. Nu se poate. Nu i-ar duce capul. Goblinii pur și simplu nu au capacitatea să facă așa ceva. Aceste lucruri sunt făcute de oameni.

Holly mârâi.

— Și de unde știi tu asta? Recunoști cusăturile?

— Nu, răspunse el aruncându-i casca lui Holly.

Holly citi eticheta: „Fabricat în Germania".

— Aș zice că e un costum de pompier. Materialul menține căldura în afară, dar și înăuntru. E treabă serioasă, Holly. Nu e vorba de câteva cămăși de firmă sau o cutie de ciocolată. Oamenii fac contrabandă serioasă cu goblinii.

Foaly se dădu la o parte pentru a face loc echipei tehnice să ajungă la prizonier. Specialiștii urmau să îi injecteze goblinului inconștient un somnifer subcutanat. Somniferul conținea capsule de sedativ, precum și un detonator. Odată implantat, infractorul putea fi doborât prin computer, în momentul când cei din Recon își dădeau seama că este implicat într-o afacere ilegală.

— Știi cine e posibil să fie implicat în asta, nu? spuse Holly.

Foaly își dădu ochii peste cap.

— Oh, lasă-mă să ghicesc. Marele inamic al căpitanului Short, conașu' Artemis Fowl.

— Dar cine altcineva ar mai putea fi?

— Oricine. Poporul are contacte cu Noroioșii de câțiva ani buni.

— Serios? Și câți dintre ei au rămas cu memoria intactă?

Foaly se prefăcu atunci că se gândește, ajustându-și pălăria din folie metalică, îndesată pe cap, pentru a devia semnalele care i-ar putea investiga creierul.

— Trei, mormăi el în cele din urmă.

— Câți?

— Trei, bine?

— Exact. Foaly și gorilele lui. Artemis e în spatele acțiunii. Ascultă ce-ți spun.

— Ce ți-ar mai plăcea să fie el! Ai avea în sfârșit ocazia să te răzbuni. Îți amintești ce s-a întâmplat ultima dată când Reconul i s-a

împotrivit lui Artemis Fowl, nu-i așa?

— Îmi amintesc, dar asta chiar a fost ultima dată.

Foaly zâmbi ironic.

— Îți amintesc că ar trebui să aibă 13 ani acum.

Mâna lui Holly alunecă spre bastonul electric.

— Nu-mi pasă câți ani are. Un mic șoc și va dormi ca un bebeluș.

Foaly clătină din cap spre intrare.

— Eu în locul tău mi-aș păstra șocurile. O să ai nevoie de ele.

Holly îi urmări privirea. Comandantul Julius Root trecea ca vârtejul prin zona de securitate. Cu cât vedea mai multe, cu atât fața lui devenea mai roșie, de unde și porecla Beetroot[{1}].

— Comandante, începu Holly. Trebuie să vedeți ceva.

Privirea fixă a lui Root o făcu să tacă.

— Ce-a fost în capul tău?

— Mă scuzați, domnule?

— Nu mă lua cu de-astea! Eram în Operațional când s-a întâmplat totul. Am văzut transmisia video de la casca ta.

— Of.

— Of nu prea descrie corect situația, căpitane! Lui Root îi tremura de emoție părul gri, tuns periuță.

— Trebuia să fie o misiune de supraveghere. Erau mai multe echipe de întăriri care stăteau pe fundurile lor bine antrenate așteptând să le chemi. Dar nu, căpitanul Short decide să se lupte cu B'wa Kell de una singură.

— Aveam un om doborât, domnule. Nu aveam de ales.

— Și, de fapt, ce făcea Verbil acolo?

Pentru prima dată Holly își lăsă privirea în jos.

— Eu îl trimisesem să facă un control al activității termice. După regulament.

Root dădu din cap.

— Am vorbit cu paramedicul warloc. Verbil o să fie bine, dar a terminat cu zborul. O să fie un proces, desigur.

— Da, domnule, am înțeles.

— O formalitate, sunt sigur, dar știi cum sunt cei din Consiliu.

Holly îi cunoștea pe membrii Consiliului prea bine. Ea urma să fie primul ofițer din istoria Reconului care va fi investigat pentru două cazuri diferite.

— Și ce se aude despre clasa A?

Toate tipurile de contrabandă erau clasificate, iar clasa A era codul

pentru tehnologie umană periculoasă. Surse de electricitate, de exemplu.

— Pe aici, domnule!

Holly îi conduse înspre partea din spate a zonei de întreținere, unde se afla docul pentru navete. Acolo, fusese construită o cupolă cu ieșire spre zonele de acces limitat. Trecu printre ușile batante înghețate.

— Vedeți? E grav.

Root studia probele. Pe docul de încărcare al navetei se aflau lăzi cu baterii alcaline. Holly alese un pachet.

— Baterii subțiri, spuse ea. O sursă de energie obișnuită pentru oameni. Primitivă, ineficientă și dezastruoasă pentru mediu. Sunt douăsprezece lăzi chiar aici. Cine știe câte mai sunt în tunele!?!

Root nu fu impresionat.

— Iartă-mă că nu tremur de frică. Deci câțiva goblini se amuză cu jocuri video omenești. Ce-i cu asta?

Foaly zări laserul Softnose al goblinului.

— Oh, nu! spuse el studiind arma.

— Exact, întări Holly.

Comandantului nu îi plăcea că era lăsat în afara conversației.

— Oh, nu? Sper că erai melodramatic.

— Nu, șefu', răspunse centaurul, serios de această dată. E serioasă treaba. Cei din B'wa Kell folosesc bateriile pentru a alimenta vechile lasere Softnose. Nu pot să tragă mai mult de șase focuri cu o baterie. Dar dacă fiecare goblin face rost de un pumn de baterii, asta înseamnă o grămadă de focuri.

— Lasere Softnose? Dar au fost scoase în afara legii acum zeci de ani. Nu au fost toate reciclate?

Foaly dădu din cap.

— Așa presupuneam. Departamentul meu a supravegheat topirile. Nu că am fi considerat asta o prioritate. Acel model era alimentat la început cu o singură baterie solară, cu o durată de viață mai mică de zece ani. Evident, cineva a reușit să sustragă câteva din depozitul pentru reciclare.

— Destul de multe, dacă mă uit la toate bateriile. Asta e tot ce-mi lipsea – goblini cu lasere Softnose.

Teoria din spatele tehnicii Softnose implica amplasarea unui inhibitor pe detonator, ceea ce permitea laserului să se deplaseze la viteze mai mici, astfel încât acesta putea chiar să penetreze ținta.

Inițial produse pentru industria minieră, acestea au fost repede adaptate de către fabricanții de arme mai lacomi.

Armele Softnose au fost repede scoase în afara legii pentru motivul evident că erau proiectate să ucidă, nu să imobilizeze. Din când în când, mai cădea câte una în mâinile vreunui bandit. Dar ce se întâmpla aici nu părea să fie comerț mărunt la negru. Părea că cineva plănuiește ceva de anvergură.

— Știi ce e îngrijorător în toată povestea asta? întrebă Foaly.

— Nu, răspunse Root, cu un calm aparent. Care e lucrul îngrijorător?

Foaly răsuci arma.

— Felul în care arma a fost adaptată să poată funcționa cu bateriile omenești. Foarte inteligent. Un goblin nu și-ar fi dat seama singur.

— Dar de ce au adaptat armele? întrebă comandantul. De ce nu folosesc vechile baterii solare?

— Acele baterii solare sunt foarte rare. Valorează greutatea lor în aur. Vânzătorii de antichități le folosesc să alimenteze tot felul de dispozitive. Și ar fi imposibil să construiești o fabrică de baterii de orice fel fără ca senzorii mei să înregistreze emisiile. E mai simplu să le furi de la oameni.

Root își aprinse una dintre celebrele lui țigări din ciuperci.

— Spune-mi că asta e tot. Spune-mi că nu mai e nimic altceva.

Privirea lui Holly se plimba înainte și înapoi spre partea din spate a hangarului. Root îi surprinse privirea și își făcu loc printre lăzi, către naveta improvizată ancorată în port. Comandantul urcă în vehicul.

— Ce e asta, Foaly?

Centaurul își plimbă mâna peste cala navetei.

— Uimitor. Au construit o navetă din resturi. Mă mir că chestia asta se ridică de pe pământ.

Comandantul trase din țigara lui din ciuperci.

— După ce te saturi să-i admiri pe goblini, Foaly, poate îmi explici cum au ajuns ei să pună mâna pe toate aceste lucruri. Credeam că toate componentele de navetă învechite trebuie distruse.

— Așa credeam și eu. Am retras personal o parte din piese. Propulsorul *starbord* era în E1 până anul trecut, când căpitanul Short l-a distrus. Îmi amintesc că am semnat ordinul de dezmembrare.

Root irosi o secundă pentru a-i arunca lui Holly o privire plină de

reproș.

— Deci acum avem și componente de navetă care dispar de la reciclare și lasere Softnose. Aflați cum a ajuns naveta asta aici. Demontați-o bucată cu bucată. Vreau să căutați peste tot după amprente și ADN. Înregistrați toate seriile în calculator. Vedeți dacă există vreun numitor comun.

Foaly dădu din cap.

— Bună idee. O să pun pe cineva să facă asta.

— Nu, Foaly. Tu să faci asta! E o prioritate. Deci lasă-ți teoriile despre conspirații deoparte pentru câteva zile și găsește-mi elful care operează din interior și vinde gunoaiele astea!

— Dar, Julius, asta e muncă de rutină.

Root se apropie cu un pas.

— Unu: nu-mi mai spune Julius. Și doi: eu zic că e muncă pentru măgari.

Foaly observă vena pulsând pe fruntea comandantului.

— Am înțeles, răspunse el, luând un computer de mână de la centura lui. *Mă* voi ocupa de această problemă.

— Așa să faci. Acum, căpitane Short, ce spune prizonierul tău?

Holly ridică din umeri.

— Nu știu, e încă inconștient. O să scuipe cenușă o lună de zile după ce se trezește. În fine, știți cum merge treaba în B'wa Kell. Soldaților nu li se spune nimic. Tipul acesta nu e unul dintre cei mari. Îmi pare rău că nu ne permite Cartea să folosim hipnoza pe alți elfi.

— Hm, spuse Root, cu fața la fel de roșie ca fundul unui babuin.

— Și mie îmi pare și mai rău că ne-a interzis Convenția de la Atlanta să folosim serul adevărului. L-am fi umplut pe deținut cu ser până când ar fi cântat ca un noroios beat.

Comandantul respiră adânc de câteva ori, calmându-se înainte ca inima să îi plesnească.

— Ceea ce avem de aflat aici este de unde vin aceste baterii și dacă mai sunt și altele pe teritoriul Elementelor Subpământene.

Holly inspiră adânc.

— Am o teorie, domnule.

— Nu-mi spune, mormăi Root. Artemis Fowl, așa e?

— Cine altcineva ar putea fi? Știam că se va întoarce. Știam eu.

— Știi legile, Holly. Ne-a învins anul trecut. Jocul s-a încheiat. Așa spune Cartea.

— Da, domnule. Dar atunci a fost un alt joc. Joc nou, reguli noi. Dacă Fowl le furnizează baterii celor din B'wa Kell, am putea măcar să verificăm.

Root râmase pe gânduri. Dacă Fowl era în spatele acestei acțiuni, lucrurile ar putea deveni foarte complicate, foarte repede.

— Nu-mi place ideea să-l interoghez pe Fowl pe terenul lui. Dar nu-l putem aduce aici. Presiunea din subteran l-ar omorî.

Holly nu era de acord.

— Nu și dacă îl ținem într-un mediu securizat. Orașul are presiune controlată. La fel și navetele.

— Bine, du-te, admise comandantul în sfârșit. Adu-l să avem o mică discuție. Adu-l și pe uriaș.

— Butler?

— Da, Butler. Root se opri. Dar ține minte, Holly, vom face câteva teste, asta e tot. Nu vreau să te folosești de situație ca să îți reglezi conturile.

— Nu, domnule. E strict profesional.

— Îmi dai cuvântul tău?

— Da, domnule. Vă garantez.

Root strivi mucul de țigară cu călcâiul.

— Nu vreau să mai fie cineva rânit astăzi. Nici măcar Artemis Fowl.

— S-a'nțeles.

— Bine, adăugă comandantul, nu dacă nu e absolut necesar.

• Capitolul 3 • În subteran

COLEGIUL PENTRU TINERI DOMNI
ST. BARTLEBY

Butler se aflase în serviciul lui Artemis Fowl chiar de la nașterea băiatului. Își petrecuse prima noapte de serviciu stând de pază în maternitatea Sisters of Mercy. De peste zece ani, Butler fusese profesor, mentor și gardă de corp pentru tânărul moștenitor. Cei doi nu fuseseră niciodată despărțiți mai mult de o săptămână. Până acum. El știa că acest lucru nu ar fi trebuit să-l deranjeze. Un bodyguard nu are voie să se atașeze emoțional de clientul lui. I-ar afecta deciziile. Dar, în momentele lui de intimitate, Butler nu putea să nu se gândească la moștenitorul Fowl ca la fiul sau la fratele mai mic pe care nu-l avusese niciodată.

Butler parcase mașina Bentley Arnage Red Label pe aleea din fața colegiului. Un lucru era clar: valetul eurasian devenise și mai solid de la ultima sesiune de examene încoace. De când Artemis era la internat, Butler își petrecea majoritatea timpului în sala de gimnastică. În realitate, se cam plictisise să tragă de fiare, dar conducerea școlii refuzase categoric să îi instaleze un pat în camera băiatului. Iar când grădinarul descoperise ascunzătoarea bodyguardului în apropierea spațiului verde, i s-a interzis cu totul accesul în perimetrul colegiului.

Artemis se strecură pe poarta de la intrarea colegiului, gândindu-se încă la comentariile doctorului Po.

— Probleme, domnule? întrebă Butler observând expresia amară de pe fața șefului său.

Artemis se furișă în Bentley-ul interior din piele și luă o sticlă de apă plată din bar.

— Deloc, Butler. Încă o gargară psihologică, atâta tot.

Butler își păstră tonul vocii neschimbat.

— E nevoie să vorbesc cu el?

— Nu, stai liniștit Ce noutăți mai ai despre *Fowl Star*?

— Am primit un e-mail azi-dimineață. E un fișier MPEG. Artemis se încruntă. Nu putea accesa fișiere video MPEG pe telefonul lui mobil.

Butler scoase un computer portabil din bordul mașinii.

— Mă gândeam că o să fii nerăbdător să îl vezi, așa că l-am descărcat aici.

Îi dădu computerul peste umăr. Artemis activă micul laptop deschizând ecranul color plat. Prima dată crezu că bateria e moartă, apoi își dădu seama că imaginile arătau un câmp acoperit cu zăpadă. Alb peste alb – doar niște palide umbre indicau adâncituri sau mici dâmburi.

Artemis își simți stomacul strângându-i-se de neliniște. Era ciudat cum o imagine atât de nevinovată putea să fie atât de răscolitoare.

Camera era apoi îndreptată în sus, arătând un asfințit în culori pale. Apoi un obiect negru, curbat, undeva în depărtare. Un scârțâit ritmic se auzea prin boxe, în timp ce cameramanul înainta prin zăpadă. Obiectul devenea din ce în ce mai clar. Era un bărbat așezat pe… nu, *legat de* un scaun. Se auzi clinchetul cuburilor de gheață din paharul lui Artemis. Îi tremurau mâinile.

Bărbatul era îmbrăcat în zdrențele care mai rămăseseră din ceea ce fusese odată un costum elegant. Fața îi era însemnată de răni ca niște fulgere și părea că nu avea un picior. Nu se vedea foarte clar. Artemis începuse să respire greu, ca la un concurs de maraton.

Omul avea o pancartă atârnată de gât. Era din carton. Cu litere groase, negre era scris: *Zdrazdvuy*, *syn.* Camera arăta mesajul în prim-plan pentru câteva secunde după care imaginea se opri.

— Asta e tot?

Butler dădu din cap afirmativ.

— Doar bărbatul și inscripția. Asta e tot.

— *Zdrazdvuy*, *syn*, mormăi Artemis cu un accent impecabil. De când tatăl lui dispăruse, învățase singur limba.

— Să-ți traduc? întrebă Butler, de asemenea vorbitor de rusă.

Prinsese câte ceva în timpul unei misiuni de cinci ani cu o echipă de spionaj pe la sfârșitul anilor 1980. Totuși accentul lui nu era atât de bun ca acela al șefului său.

— Știu ce înseamnă, răspunse Artemis. *Zdrazdvuy*, *syn*: „Bună ziua, fiule”.

Butler intră pe o șosea cu două benzi. Niciunul dintre ei nu scoase o vorbă preț de câteva minute. Până la urmă, Butler trebui să întrebe.

— Crezi că e el, Artemis? S-ar putea ca omul acela să fie tatăl tău?

Artemis derulă imaginea, oprindu-se la cadrul cu fața bărbatului misterios. Atinse ecranul și distorsiuni colorate se împrăștiară de-a

lungul acestuia.

— Cred că da, Butler. Dar calitatea imaginii e slabă. Nu pot fi sigur.

Butler înțelegea emoțiile prin care trecea tânărul lui protejat. El însuși pierduse pe cineva pe nava *Fowl Star*. Unchiul lui, Maiorul, fusese însărcinat cu protecția tatălui lui Artemis în acea călătorie. Însă trupul Maiorului fusese identificat la morga din Tchersky.

— Trebuie să urmărim firul acesta, Butler, spuse Artemis după ce-și reveni.

— Știi ce urmează, nu?

— Da, o cerere de răscumpărare. Acesta e doar un gest cu care ei încearcă să mă agaseze, sperând să îmi atragă atenția. Trebuie să încasez niște bani din aurul Poporului. Contactează-l imediat pe Lars în Zürich!

Butler acceleră și trecu pe prima bandă.

— Domnule Artemis, eu am ceva experiență în asemenea situații.

Artemis nu-l întrerupse. Înainte de nașterea actualului său protejat, Butler avusese o activitate variată.

— Matricea după care operează de obicei răpitorii este de a elimina toți martorii. Apoi, de regulă, încearcă să se elimine reciproc, pentru a evita să împartă răscumpărarea.

— Ce vrei să spui de fapt?

— Vreau să spun că a plăti răscumpărarea nu garantează în niciun fel siguranța tatălui tău. Dacă într-adevăr acel om este tatăl tău. Este posibil ca sechestratorii să ia banii și apoi să ne omoare pe toți.

Artemis studia ecranul.

— Ai dreptate, desigur. Trebuie să pun la cale un plan.

Butler înghiți în sec. Își aduse aminte de ultimul plan. Fuseseră amândoi la un pas de moarte și aproape că provocaseră un conflict planetar între specii. Butler era un om care nu se speria ușor, însă sclipirea din ochii lui Artemis îi dădea fiori pe șira spinării.

TERMINALUL E1: *TARA*, *IRLANDA*

Căpitanul Holly Short se hotărî să lucreze două schimburi și să urce imediat la suprafață. Se oprit doar pentru un baton nutritiv și un shake energizant înainte să sară în prima navetă spre terminalul Tara.

Unul dintre funcționarii din terminal îi punea bețe în roate. Șeful

serviciului de pază era iritat deoarece căpitanul Short nu numai că întrerupsese tot traficul pentru a lua o capsula prioritară pe E1, dar trăsese niște sfori pentru a rechiziționa și o întreagă navetă pentru retur.

— De ce nu mai verifici încă o dată sistemul? zise Holly printre dinți. Acum trebuie să fi venit autorizația de la sediul central al poliției.

Gnomul corpolent verifică informația pe computerul de mână.

— Nu, doamnă, n-am nimic.

— Uite ce e, domnule…

— Comandant Terryl.

— *Comandant* Terryl. Sunt într-o misiune importantă. E vorba de securitatea națională. Am nevoie ca tu să păstrezi holul sosirilor complet liber pentru următoarele două ore.

Terryl făcu o scenă grozavă, prefăcându-se că leșină.

— Următoarele două ore! Nu știi ce spui, fetițo! Am trei navete care vin dinspre Atlantida. Ce-o să le spun? Că s-a contramandat turu' din cauza șmecheriilor secrete ale ălora de la Recon? Suntem în sezonu' de vârf. Nu pot să opresc circulația. În niciun caz!

Holly ridică din umeri.

— Bine. Atunci lasă-i pe turiști să-i vadă pe cei doi oameni pe care îi aduc aici jos. O să fie grozav, îți garantez.

— Doi oameni? întrebă contrariat șeful securității, înăuntrul terminalului? Sunteți nebuni?

Holly era în criză de timp și începuse și să își piardă răbdarea.

— Vezi asta? îl întrebă ea, arătându-i însemnele de pe cascheta ei. Sunt un ofițer din Forțele de Ordine. Căpitan. Niciun gnom, polițist de două parale, n-o să stea în cale când dau un ordin.

Terryl se îndreptă de spate ca să pară mai înalt, ajungând astfel la vreo șaptezeci de centimetri.

— Mda, am auzit de tine. Zăpăcita aia de fată căpitan. Ai cam făcut valuri pe aici anul trecut, nu-i așa? Lingourile mele de impozit o să plătească mult și bine după încurcătura ta.

— Întreabă la Centru, birocrat tâmpit!

— Poți să mă faci cum vrei, domnișoară. Avem și noi regulile noastre aici și fără confirmare de jos eu nu pot face absolut nimic să le schimb. Și în niciun caz nu pentru o fetișcană cu o armă și o problemă de atitudine.

— Atunci să luăm legătura cu cei de la sediul central!

Terryl pufni.

— Magma a început să se învolbureze. E greu să mai găsești o linie liberă. Poate mai încerc după ce-mi fac rondul. Mergi și stai jos în sala de Plecări!

Holly își duse mâna spre bastonul electric.

— Știi ce faci, nu-i așa?

— Ce? se răsti gnomul.

— Obstrucționezi o operațiune a Forțelor de Ordine.

— Io nu obstrucționez nimica…

— Și în acest caz eu am dreptul să înlătur obstrucția făcând uz de orice tip de forță pe care îl voi considera necesar.

— Să nu mă amenințI tu pe mine, dom'șoară.

Holly își scoase bastonul pe care îl mânuia cu o precizie de expert.

— Nu te amenințI. Te informez doar în legătură cu procedurile poliției. Dacă continui să mă obstrucționezi, voi înlătura cauza obstrucției, în cazul de față pe tine, după care voi continua cu superiorul tău.

Terryl nu era convins.

— N-ai îndrăzni.

— Eu sunt zăpăcita de fată căpitan, mai ții minte?

Gnomul cântări situația. Era puțin probabil că ofițerul îl va electrocuta, dar cine putea să fie sigur în legătură cu femeile elf?

— Bine, spuse el scoțând la imprimantă o foaie de hârtie pe care o completase în computer. Asta e o viză de 24 de ore. Dar dacă nu ești înapoi la timp, o să pun să te aresteze la întoarcere. Atunci eu o să fiu cel care amenință.

Holly înșfăcă hârtia.

— Cum spui tu. Acum, fii atent, să te asiguri că pista de la Sosiri e liberă când mă întorc!

IRLANDA. PE DRUMUL DE LA COLEGIUL ST. BARTLEBY ÎNSPRE REȘEDINȚA FOWL

Artemis îl descosea pe Butler. Era o tehnică pe care o folosea des când cocea vreun plan. La urma urmei, cel mai bun specialist în operațiuni secrete era tot garda lui de corp.

— Putem pune sub urmărire un sistem MPEG?

— Nu putem, Artemis, am încercat eu. Au pus un virus de dezintegrare în e-mail. N-am reușit decât să salvez filmul pe dischetă

înainte ca originalul să se autodistrugă.

— Dar dispozitivul? Nu putem afla locația cu ajutorul sateliților?

Butler zâmbi. Tânărul stăpân Artemis începuse să gândească la fel ca un soldat.

— Nicio șansă. I-am trimis deja o poză unui prieten al meu de la NASA. A spus că nici nu are rost să o introducă în computer. Rezoluția e prea mică.

Artemis tăcu pentru o clipă.

— Cât ne ia să ajungem în Rusia?

Butler bătea cu vârfurile degetelor în volan.

— Depinde.

— Depinde de ce?

— De cum vrem să ajungem. Legal sau ilegal.

— Care variantă e mai rapidă?

Butler izbucni în râs. Era ceva ce nu se întâmpla prea des.

— Cea ilegală e, de obicei, mai rapidă. Dar, oricum am merge, o să ne ia destul de mult timp. Mafia o să împăienjenească locul cu gărzi.

— Știm sigur că e vorba de Mafie?

Butler își aruncă ochii în oglinda retrovizoare.

— Mă tem că da. Mafia e implicată în toate răpirile. Chiar dacă un infractor mărunt l-ar fi răpit pe tatăl tău, ar fi obligat să îl predea Mafiei imediat ce membrii acesteia ar afla despre răpire.

Artemis clătină din cap.

— Așa mă gândeam și eu. Deci va trebui să călătorim cu vaporul și asta ne-ar lua cel puțin o săptămână. Am avea nevoie de un alt mijloc de transport. Ceva la care Mafia nu s-ar aștepta. Cum stăm cu actele?

— Stăm bine. M-am gândit să ne dăm drept localnici. Așa am provoca mai puține suspiciuni. Am pașapoartele și vizele.

— *Da.* Ce identități avem?

— Ce zici de Ștefan Bashkir și unchiul lui, Constantin?

— Perfect. Geniul șahist și tutorele lui.

Mai folosiseră aceeași acoperire de nenumărate ori în misiunile lor de cercetare. Odată, un vameș, el însuși un mare șahist, nu le crezuse povestea, până când Artemis l-a bătut din șase mutări. Acea tehnică a rămas cunoscută de atunci sub numele de „manevra Bashkir”.

— Când putem pleca?

— Cât de curând. Doamna Fowl și Juliet sunt la Nisa săptămâna asta. Ceea ce înseamnă că avem opt zile la dispoziție. O să trimitem o scrisoare la școală, găsim noi vreo scuză.

— Aș îndrăzni să spun că cei de la colegiu chiar se vor bucura să scape de mine pentru o vreme.

— Ne-am putea duce de la reședința Fowl direct la aeroport. Jet-ul Lear se afla acolo. Putem să zburăm până în Scandinavia și de acolo să luăm o navă mai departe. Dar trebuie să ajungem întâi acasă pentru a lua câteva lucruri.

Artemis își putea imagina ce fel de *lucruri* voia valetul lui să ia cu el: Unele cu lamă ascuțită și altele explozive.

— Bine. Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Trebuie să-i găsim pe oamenii ăștia înainte ca ei să-și dea seama că-i căutăm. Putem să ne verificăm e-mail-ul pe drum.

Butler viră pe ieșirea din autostradă care dădea spre reședința Fowl.

— Știi, Artemis, spuse el ridicându-și privirea spre oglinda retrovizoare. Ne vom pune cu Mafia rusească. Am mai avut de-a face cu oameni ca ăștia. Nu obișnuiesc să negocieze. Se poate ajunge la vărsare de sânge. Dacă luptăm împotriva unor asemenea gangsteri, cineva o să s-o pățească. Cel mai probabil noi.

Artemis își clătină capul, privindu-și reflexia din geam. Avea nevoie de un plan. Ceva îndrăzneț și genial. Ceva ce nimeni nu mai încercase niciodată. Artemis nu era prea îngrijorat la acest capitol. Avea încredere în creierul lui.

TERMINALUL TARA

Terminalul Tara era un edificiu impresionant. Zece mii de metri cubi de terminal ascunși sub un deal neobișnuit de înalt din mijlocul fermei McGraney.

De sute de ani familia McGraney respecta granițele fortului elfilor și de sute de ani era protejată de tot felul de neplăceri. Bolile se vindecau peste noapte. Obiecte de artă de o inestimabilă valoare apăreau cu o regularitate incredibilă, iar boala vacii nebune părea să le ocolească turmele.

Văzându-și problema vizei rezolvată, Holly ajunsese în sfârșit la ieșirea de siguranță și se strecurase în camuflajul holografic. Făcuse rost de un set de aripi Koboi DoubleDex pentru călătorie. Mecanismul era pus în mișcare de o baterie solară, iar aripile aveau un design revoluționar. Erau două seturi, sau două punți, unele pentru planare și altele, mai mici, pentru manevrabilitate. Holly de-abia așteptase să

încerce aripile DoubleDex, dar veniseră numai câteva seturi de la laboratoarele Koboi. Foaly nu se înghesuia să le pună în circulație pentru că nu erau proiectate de el. Invidie profesională. Holly profitase de absența lui din laborator și sustrăsese un set din raft.

Se ridică la cincisprezece metri deasupra pământului, lăsând aerul de suprafață, nefiltrat să îi umple plămânii. Deși îmbâcsit de poluare, era totuși mai dulce decât aerul reciclat de tunel. Se bucura de această experiență timp de câteva minute, înainte de a-și îndrepta atenția asupra misiunii pe care o avea de îndeplinit: să îl răpească pe Artemis Fowl.

Nu de la reședința Fowl, era clar. Din punct de vede legal, s-ar pune într-o situație foarte delicată dacă ar pătrunde fără permisiune pe o proprietate. Deși Fowl îi făcuse practic o invitație anul trecut prin faptul că o răpise. Nu s-ar găsi mulți avocați care să preia un asemenea caz. Oricum, reședința Fowl era o fortăreață ce rezistase unei întregi echipe de intervenție a Reconului. De ce s-ar descurca ea mai bine?

Și mai era încă o problemă. Artemis s-ar fi putut să o aștepte, mai ales dacă *era* într-adevăr implicat în afaceri cu cei din clanul B'wa Kell. Ideea de a pica într-o cursă nu o atrăgea pe Holly. Mai fusese ținută o dată prizonieră în casa familiei Fowl. Fără îndoială, celula ei era încă mobilată.

Holly își activă echipamentul electronic de navigare, afișând imaginea proprietății Fowl pe ecranul încorporat în vizorul caschetei. O luminiță roșiatică începu să pâlpâie alături de planul tridimensional al casei. Clădirea fusese marcată de către Recon. Holly scoase un oftat. Acum o să-i fie trimis un avertisment video, în caz că exista vreun ofițer Recon care nu auzise de Artemis Fowl.

Fața caporalului Lili Frond apăru pe ecran. Bineînțeles, au ales-o pe Lili pentru treaba asta. Cea mai ușuratică față din Forțele de Ordine. Nepotismul era încă o chestiune de actualitate în cartierul general al poliției. Se zvonea că punctajul lui Frond fusese umflat pentru că era descendenta regelui elf.

— Ați selectat reședința Fowl, zise imaginea lui Frond, clipind foarte des. Aceasta este o clădire marcată. Accesul neautorizat este strict interzis. Nu încercați nici măcar să o survolați. Artemis Fowl este considerat o amenințare extremă la adresa Poporului.

O poză a lui Fowl apăru alături de cea a lui Frond, cu o privire încruntată mărită digital.

— Nu vă apropiați sub nicio formă de complicele lui, cunoscut sub numele de Butler. Acesta este de obicei înarmat și întotdeauna periculos.

Capul masiv al lui Butler apăru alături de celelalte două imagini. „Înarmat și periculos” nu îl descria nici pe departe. Butler era singurul om din istorie care se luptase cu un trol și câștigase.

Holly trimise coordonatele computerului de zbor și lăsă aripile să o conducă. Pământul fugea dedesubtul ei. De la ultima ei vizită, Noroioșii se înmulțiseră considerabil. De-abia se mai găsea câte un petic de pământ neacoperit de zeci de locuințe de-ale lor înfipte adânc în pământ, de-abia se mai găseau câțiva kilometri de râu nepoluat de vreuna dintre fabricile lor.

Când, în sfârșit, soarele se scufundă dincolo de orizont, Holly își putu îndepărta filtrele de pe vizor. Acum timpul lucra în favoarea ei. Avea toată noaptea să coacă un plan. Holly își dădu seama că îi lipseau comentariile sarcastice ale lui Foaly în cască. Oricât de enervante ar fi fost, observațiile centaurului se dovedeau, în general, exacte și îi salvaseră pielea de multe ori. Încercă să prindă un canal de comunicație, dar jetul de magmă o împiedica să recepționeze ceva. Numai zgomot de fond.

Reședința Fowl se zărea în depărtare, dominând împrejurimile. Holly scană clădirea cu bara termală, dar nu găsi alte forme de viață decât insecte și mici rozătoare. Păianjeni și șoareci. Nu era nimeni acasă. Asta îi convenea. Ateriză pe capul unei sculpturi grotești din piatră și se așeză în așteptare.

REȘEDINȚA FOWL, DUBLIN, IRLANDA

Inițial, castelul Fowl fusese construit de către lordul Hugh Fowl în secolul al XV-lea pe un teren înalt, înconjurat de câmpii. Era o tactică împrumutată de la normanzi: niciodată să nu-i lași pe dușmani să te surprindă. De-a lungul secolelor, castelul fusese amenajat, până când a devenit un conac, dar preocuparea pentru securitate a rămas aceeași. Conacul fusese înconjurat cu ziduri groase de un metru și fusese împânzit cu un sistem de alarmă de ultimă generație.

Butler ieși de pe șosea și deschise porțile cu o telecomandă. Aruncă o privire către șeful lui căzut pe gânduri. Uneori credea că, deși cunoștea atâta lume, avea atâția informatori și angajați, Artemis era cel mai singur băiat pe care-l cunoscuse vreodată.

— Am putea lua cu noi vreo două aruncătoare de grenade de-ale elfilor, propuse el.

Butler „confiscase” armele Echipei de Intervenție Recon în timpul asediului de anul trecut.

Artemis dădu din cap afirmativ.

— Bună idee, dar scoate bateriile nucleare și pune armele într-o pungă cu niște jocuri vechi și niște cărți. Putem să zicem că sunt jucării dacă vom fi prinși.

— Da, domnule, bine gândit.

Mașina Bentley Red Label porni scârțâind pe pietrișul de pe alee și activă farurile de siguranță de la nivelul solului. Erau câteva lumini aprinse în corpul central al clădirii. Acestea erau controlate de un dispozitiv care le activa în mod aleatoriu.

Butler își desfăcu centura de siguranță și ieși sprinten din mașină.

— Ai nevoie de ceva anume, Artemis?

Artemis dădu din cap.

— Ia niște caviar de la bucătărie. Nici n-ai crede ce porcării ne dau să mâncăm la Bartleby de cele zece mii de lire pe semestru.

Butler zâmbi din nou. Un adolescent cerând caviar. Cu asta chiar că nu se putea obișnui.

Zâmbetul apăru pe fața lui Butler când acesta se afla pe la jumătatea drumului spre intrarea de curând restaurată. Îl trecu un fior. Cunoștea bine acel sentiment. Mama lui obișnuia să spună că cineva tocmai pășise peste mormântul lui. Un al șaselea simț. O intuiție. Exista un pericol pe undeva. Era invizibil, dar era acolo.

•

Holly zărise farurile brăzdând cerul de la mai mult de jumătate de kilometru depărtare. Ecranul Optix nu o ajuta din unghiul în care se afla. Își simțea pulsul crescând pe măsură ce mașina lui Fowl se apropia.

Bentley-ul mergea șerpuit de-a lungul șoselei, apărând în răstimpuri printre șirurile de sălcii și castani. Holly se adăposti instinctiv, deși scutul o făcea complet invizibilă pentru ochii omenești. Nu se știa niciodată cu valetul lui Artemis Fowl. Anul trecut, Artemis maltratase o caschetă de elf și făcuse un dispozitiv optic care l-a ajutat pe Butler să observe și să neutralizeze o întreagă Echipă de Intervenție. Era puțin probabil că acesta ar fi purtat ochelarii în acel moment, dar, așa cum Bucluc Kelp și băieții lui învățaseră, nu era înțelept să îl subestimezi pe Artemis sau pe valetul

lui.

Holly își fixă pistolul Neutrino un pic mai sus de ținta recomandată. Butler ar fi putut să se aleagă cu câțiva neuroni prăjiți, dar Holly nu avea să piardă timp gândindu-se la asta.

Mașina intră pe alee, cu pneurile scârțâind pe pietriș. Butler coborî. Holly scrâșni din măsele. Odată îi salvase viața lui Butler, vindecându-l după o întâlnire letală cu un trol. Nu mai era sigură dacă ar face-o din nou.

Ținându-și respirația, căpitanul Reconului își setă aripile DoubleDex pentru aterizare ușoară. Coborî fără niciun sunet, trecând ușor prin dreptul fiecărui etaj al clădirii, și ținti către pieptul lui Butler. Era o țintă pe care nici măcar un dorf orbit de soare n-o putea rata.

Omul nu putea să îi fi simțit prezența. Nu era posibil. Și totuși, ceva l-a făcut să se oprească. Făcu o pauză și adulmecă aerul. Noroiosul era ca un câine. Nu ca un câine, ca un lup. Un lup cu o armă imensă în mână.

Holly își focaliză lentila din dotarea caschetei asupra armei și transmise o fotografie a acesteia către baza de date a computerului. Câteva momente mai târziu, o imagine tridimensională de înaltă rezoluție a armei se rotea în colțul vizorului ei.

„Sig Sauer, se auzi o înregistrare a vocii lui Foaly. Nouă milimetri. Numărul 13 în catalog. Folosește gloanțe mari. Dacă te lovește vreunul, îți poate zbura capul; nici măcar magia nu poate rezolva acest lucru. În afară de asta, nu ar trebui să pățești nimic, presupunând că n-ai uitat să-ți iei costumul din micro fibre de purtat la suprafață care tocmai a fost patentat de mine. Dar dacă mă gândesc că ești unul dintre iresponsabilii de la Recon, probabil că nu l-ai luat.”

Holly se încruntă. Foaly era și mai enervant când avea dreptate. Sărise în prima navetă disponibilă fără să se mai gândească să se schimbe în costumul de suprafață.

Holly îl privea acum drept în ochi pe Butler, deși plutea la peste un metru deasupra pământului. Dădu drumul închizătorilor ermetice ale vizorului, făcând o grimasă la auzul fâșâitului pneumatic.

Butler auzi gazul eliberat și îndreptă arma către sursă.

— Elfule, spuse el, știu că ești aici. Arată-te sau trag!

Nu era tocmai avantajul pe care l-ar fi vrut Holly.

Vizorul ei era ridicat, iar trăgaciul scârțâia sub degetul lui Butler.

Trase aer în piept și își dezactivă scutul.

— Bună, Butler, spuse ea pe un ton calm.

Butler puse piedica armei.

— Bună, căpitane. Coboară încet și nu încerca vreo…

— *Lasă arma*, șopti Holly cu vocea încărcată de puterea hipnozei.

Valetul încercă să se apere, țeava armei tremurând necontrolat.

— *Las-o jos, Butler, nu mă face să îți prăjesc creierul.*

Holly văzu o venă pulsând pe pleoapa lui Butler. „Ciudat, se gândi ea, n-am mai văzut asta până acum."

— *Nu te împotrivi, omule*! *Cedează*!

Butler deschise gura încercând să vorbească, să îl avertizeze pe Artemis. Dar ea își adună toate puterile, învăluindu-l cu magia, care încerca să-i acapareze mintea.

— *Las-o jos, am spus*!

O picătură de sudoare se prelingea pe obrazul gărzii de corp.

— *LAS-O JOS*!

Și Butler făcu întocmai, cu mișcări lente, încă încercând să se împotrivească.

Holly zâmbi.

— *Bravo, omule. Acum întoarce-te la mașină și comportă-te ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.*

Picioarele lui Butler executară comanda, deși semnale din creierul lui îi spuneau să se opună.

Holly își activă scutul. Avea să se distreze.

Artemis scria un e-mail pe laptopul lui.

> „*Stimate domnule director,*
>
> *Din cauza interogatoriului lipsit de tact la care micul meu Arty a fost supus, l-am retras de la școală în vederea urmării unor ședințe de terapie cu profesioniști adevărați la clinica Mont Gaspard în Elveția. Iau în considerație posibilitatea acționarii dumneavoastră în instanță. Nu încercați să mă contactați, pentru că acest lucru nu ar face decât să mă irite și mai mult și, când sunt nervoasă, de obicei îmi sun avocații.*
>
> *Cu stimă,*
> *Angeline Fowl*"

Artemis transmise mesajul, permițându-și luxul unui mic rânjet. I-ar fi plăcut să vadă reacția directorului la citirea scrisorii sosite prin poșta electronică. Însă minicamera pe care o ascunsese în biroul acestuia nu putea fi acționată decât pe o rază de un kilometru.

Butler deschise ușa șoferului și, după o clipă, se așeză.

Artemis își puse telefonul în buzunarul special.

— Căpitanul Short, presupun. Nu vrei să te oprești din vibrat și să te așezi în spectrul vizibil?

Holly redeveni vizibilă. O armă sclipea în mâna ei. Unde era, oare, îndreptată?

— Haide, Holly, chiar e nevoie de asta?

Holly răsuflă zgomotos.

— Păi, să vedem. Răpire, agresiune fizică, șantaj, tentativă de omor. Aș zice că e necesar.

— Te rog, căpitane, spuse Artemis zâmbind. Eram tânăr și egoist. Poate nu mă crezi, dar am niște îndoieli în legătură cu acea întâmplare.

— Dar nu suficiente încât să înapoiezi aurul?

— Nu, recunoscu Artemis. Nu chiar.

— Cum ți-ai dat seama că eram aici?

Artemis își împreună degetele.

— Au fost mai multe indicii. Unu, Butler nu și-a făcut verificarea de rutină pentru depistarea unei eventuale bombe sub mașină. Doi, s-a întors fără obiectul după care plecase. Trei, ușa a rămas deschisă pentru câteva secunde, ceea ce niciun om de pază bine pregătit nu ar permite. Și patru, am observat o ceață ușoară când ai pătruns în mașină. E logic.

Holly se încruntă.

— Perspicace băiat.

— Încerc să fiu. Acum, căpitane, ești drăguță să îmi spui de ce ești aici?

— Ca și cum n-ai ști.

Artemis se gândi pentru o clipă.

— Interesant. Presupun că s-a întâmplat ceva. Evident, ceva de care sunt considerat vinovat. Ridică o sprânceană. Acesta era un semn de intensă trăire emoțională pentru Artemis Fowl. Sunt oameni care fac contrabandă cu Poporul.

— Impresionant, remarcă Holly. Sau așa ar fi dacă nu am ști amândoi că tu te afli în spatele afacerii. Și dacă nu putem afla

adevărul de la tine, sunt sigură că fișierele din computerul tău ne vor lămuri.

Artemis închise laptopul.

— Căpitane, sunt conștient că nu suntem cei mai buni prieteni, dar nu am timp pentru asta acum. Este imperios necesar să mă lași câteva zile să îmi aranjez treburile.

— Nu se poate, Fowl. Sunt câțiva elfi acolo jos care ar vrea să audă o explicație.

Artemis ridică din umeri.

— Presupun că, după ce am făcut, nu mai pot aștepta prea multă îngăduință din partea voastră.

— Așa e, nu poți.

— Atunci, oftă Artemis, înseamnă că nu am de ales.

Holly zâmbi.

— Așa e, Fowl, nu ai.

— Mergem?

Tonul lui Artemis era supus, dar în minte îi scânteiau ideile. Poate cooperarea cu elfii ar fi fost o idee bună. Aveau totuși calitățile lor.

— Da, de ce nu? Holly se întoarse către Butler. *Condu înspre sud. Stai pe străzile lăturalnice.*

— Spre Tara, presupun. M-am întrebat deseori unde anume se află intrarea către E1.

— Întreabă-te în continuare, noroios mic, murmură Holly. *Și acum dormi.* Tot jocul acesta al deducțiilor logice m-a obosit.

• Capitolul 4 • Fowl e corect

CELULA 4, SEDIUL CENTRAL AL POLIȚIEI. HAVEN ELEMENTELE SUBPĂMÂNTENE

Artemis se trezi în camera de interogatoriu a Reconului. Era la fel ca oricare altă cameră de interogatoriu a oricărei secții de poliție. Aceeași mobilă neconfortabilă, aceeași rutină. Root trecu direct la subiect.

— Hai, Fowl, vorbește!

Artemis stătu o clipă să se dezmeticească. Holly și Root îl priveau peste o masă joasă cu tăblie de plastic. Un bec foarte puternic îi lumina direct în față.

— Haide, comandante… Asta e tot? Mă așteptam la mai mult.

— A, nu, nu e tot. Dar asta e tot ce avem pentru infractori ca tine.

Artemis observă că mâinile îi erau încleștate pe scaun.

— Nu mai ești supărat pentru ce s-a întâmplat anul trecut, nu-i așa? La urma urmei, am câștigat. Așa spune și Cartea voastră.

Root se aplecă în față până când vârful trabucului lui fu la câțiva centimetri de nasul lui Artemis.

— Asta e cu totul altă situație, noroios mic. Așa că nu face pe nevinovatul cu mine!

Artemis nu era deloc intimidat.

— Care ești tu, polițistul bun sau cel rău?

Root râse din toată inima, fumul trabucului desenând forme în aer.

— Polițistul bun și polițistul rău! Îmi pare rău că trebuie să-ți spun asta, Dorothy, dar nu mai ești în Kansas.

Comandantului îi plăcea grozav de mult să citeze din *Vrăjitorul din Oz*. Trei veri de-ai lui jucaseră în film.

O siluetă se ivi dintre umbre. Avea coadă, patru picioare, două mâini și aducea cu el ceva ce semăna cu două dopuri de chiuvetă.

— Ok, noroiosule, relaxează-te și poate n-o să te doară prea tare.

Foaly lipi ventuzele de ochii lui Artemis și, o clipă mai târziu, băiatul era inconștient.

— Sedativul este în ventuzele de cauciuc, explică centaurul. Se absoarbe prin pori. Nici nu-ți dai seama de nimic. Ia zi, nu sunt cel mai deștept din lume?

— Hm, n-aș zice, spuse Root cu un aer nevinovat. Zâna aceea, Koboi, e tare isteață.

Foaly izbi furios din copită.

— Koboi? Koboi? Aripile alea ale ei sunt ridicole! Eu cred că folosim mult prea multă tehnologie Koboi. Nu e bine ca Reconul să lase o singură companie să aibă monopolul.

— Decât dacă e compania ta, desigur.

— Vorbesc serios, Julius. O cunosc pe Opal Koboi de când eram în Universitate. E instabilă. În toate noile Neutrino sunt puse cipuri Koboi. Dacă laboratoarele ei își încetează activitatea, nu mai avem decât tunurile din sediul central și câteva lăzi de arme cu șocuri electrice.

Root pufăi.

— Koboi tocmai a modernizat toate armele din dotare. Le-a făcut de trei ori mai performante, cu emisie de căldură la jumătate. Mai bine decât ultimele măsurători din laboratorul tău, Foaly.

Foaly conectă un set de cabluri din fibră optică la computer.

— Mda, poate dacă mi-ar da și mie Consiliul un buget decent…

— Nu te mai smiorcăi, Foaly! Am văzut ce buget ai avut pentru mașinăria asta. Ar fi bine să facă mai mult decât să desfunde țevile.

Foaly zvâcni din coadă, profund ofensat.

— Acesta este un Retimager. Mă gândesc să mă lansez pe cont propriu cu frumusețea asta.

— Și *ce face*, exact?

Foaly activă ecranul cu plasmă pe zid.

— Vezi cercurile acelea închise la culoare? Sunt retinele omului. Fiecare imagine lasă o mică amprentă, ca negativul unei fotografii. Putem să introducem orice imagine în computer și să vedem dacă se potrivește cu ceva.

Root nu era tocmai mut de uimire.

— La-ndemâna oricui!

— Chiar așa este. Privește!

Foaly afișă imaginea unui goblin, comparând-o cu imaginile din baza de date furnizate de Retimager.

— Pentru fiecare element recunoscut avem un punct. În jur de 200 e un rezultat normal. E recunoscută forma generală a capului, trăsături și așa mai departe. Dacă avem un rezultat care depășește substanțial 200, înseamnă că l-a văzut pe goblin.

Numărul 186 a apărut pe ecran.

— Negativ pentru goblin. Să încercăm cu un Softnose.

Rezultatul fu din nou sub 200.

— Încă o dată negativ. Îmi pare rău, căpitane, dar domnișorul Fowl nu e vinovat. N-a văzut niciodată un goblin, nici vorbă să fi făcut afaceri cu clanul B'wa Kell.

— Dacă i-au șters memoria?

Foaly scoase ventuzele de pe ochii lui Artemis.

— În asta constă frumusețea acestei mașinării. Ștergerile de memorie nu afectează testul. Retimagerul lucrează cu urma fizică rămasă pe retină. Ar trebui să speli retina ca să nu funcționeze.

— Ai găsit ceva pe computerul omului?

— Multe, răspunse Foaly. Dar nicio probă incriminantă. Nimic legat de goblini sau de baterii.

Root își scărpină falca pătrățoasă.

— Dar uriașul? El ar fi putut fi intermediarul.

— Pe el l-am testat deja. Nimic. Recunoașteți, ofițerii Reconului au arestat oamenii nevinovați. Ștergeți-le memoria și trimiteți-i acasă!

Holly dădu din cap. Dar comandantul nu.

— O clipă. Mă gândesc.

— La ce? întrebă Holly. Cu cât scăpăm mai repede de Artemis Fowl, cu atât mai bine.

— Poate că nu e așa. Din moment ce sunt deja aici…

Holly râmase cu gura căscată.

— Comandante, nu îl cunoști pe Fowl așa cum îl cunosc eu. Dacă îi dai cea mai mică șansă, o să devină pentru noi o problemă mai mare decât goblinii.

— Poate ne-ar putea ajuta în problema noastră cu Noroioșii.

— Trebuie să obiectez, comandante. Acești oameni nu sunt de încredere.

Fața lui Root era așa de roșie că ar fi strălucit dacă era întuneric.

— Crezi că mie îmi place situația asta, căpitane? Crezi că îmi pare bine să mă duc să mă rog de noroiosul ăla mic? Nu! Aș prefera să înghit râme puturoase decât să-i cer ajutorul lui Artemis Fowl. Dar cineva alimentează armele celor din B'wa Kell și eu trebuie să aflu despre cine e vorba. Așadar, hai să colaborăm, Holly! Avem mult de pierdut aici, riscăm mai mult decât mica ta vendetă.

Holly își mușcă limba. Nu i se putea opune comandantului. Mai ales după câte făcuse pentru ea, dar a-i cere ajutor lui Artemis Fowl era o abordare greșită, în orice situație.

Nu se îndoia că omul ar avea o soluție pentru problema lor, dar oare cu ce preț?

Root adânc trase aer în piept.

— OK, Foaly, trezește-l! Și pune-i și un translator! Mă ia durerea de cap dacă vorbesc limba oamenilor.

•

Artemis își masă zona umflată de sub ochi.

— Sedativ în ventuze? întreabă el privind spre Foaly. Microace?

Centaurul era impresionat.

— Ești destul de isteț pentru un noroios mic. Artemis își atinse nodulul în formă de semilună de deasupra urechii.

— Translator?

Foaly clătină din cap către comandant.

— Vorbirea în limbi străine le dă unora dureri de cap.

Artemis își îndreptă cravata de la uniforma școlară.

— Înțeleg. Acum spuneți-mi cu ce vă pot ajuta!

— Ce te face să crezi că avem nevoie de ajutorul tău, omule? mormăi Root pe lângă mucul de țigară.

Băiatul le aruncă un zâmbet superior.

— Căpitane, am sentimentul că, dacă nu ai fi vrut ceva de la mine, m-aș fi trezit în patul meu, fără nicio amintire legată de întâlnirea noastră.

Foaly își ascunse zâmbetul.

— Ai noroc că nu te-ai trezit într-o celulă, spuse Holly.

— Încă mai ești supărată, căpitane Short? Nu poți să treci peste ce s-a întâmplat?

Privirea lui Holly fu un răspuns suficient.

Artemis oftă.

— Bine, să ghicesc. Niște oameni fac trafic de arme cu Elementele Subpământene. Și voi aveți nevoie de Butler să îi găsească pe acești traficanți. Sunt pe-aproape?

Elfii tăcură pentru o clipă. Auzind aceste lucruri de la Fowl, se treziră brusc la realitate.

— Ești pe-aproape, admise Root. Foaly, pune-l pe noroios la curent cu situația!

Consultantul descărcă un document de pe serverul central al poliției. O serie de clipuri de pe Canalul de Știri apărură pe ecranul de plasmă. Reporterul era un elf de vârstă mijlocie cu o buclă pe frunte de mărimea unui val din Honolulu.

„În centrul lui Haven City, lălăi reporterul, Brigada Recon a făcut o nouă captură de marfă de contrabandă. Discuri laser Hollywood cu o valoare de stradă estimată la 500 de grame de aur. Grupul goblinilor B'wa Kell este cel suspectat."

— Și asta nu e tot, spuse Root sumbru.

Artemis zâmbi.

— Mai este?

Apăru din nou reporterul. De această dată izbucneau flăcări prin ferestrele unui depozit aflat în spatele lui. Bucla avea un ușor aspect crocant.

„Astă-seară, clanul B'wa Kell și-a început revendicările asupra Cartierului de Est prin incendierea unui depozit al laboratoarelor Koboi. Se pare că Zâna ale cărei Mâini Transformă Totul în Aur a refuzat să plătească clanului taxa de protecție."

Flăcările au fost înlocuite de o altă știre, imaginile înfățișând de această dată o mulțime furioasă.

„Astăzi, în fața sediului central al poliției au avut loc manifestații, publicul protestând împotriva neputinței Forțelor de Ordine de a rezolva problema goblinilor. Multe companii vechi au fost falimentate din cauza raidurilor goblinilor B'wa Kell. Laboratoarele Koboi au fost ținta cel mai des vizată de către aceștia, numărând șase acte de sabotaj doar în decursul lunii trecute."

Foaly opri imaginea. Publicul nu era deloc încântat.

— Un lucru pe care trebuie să îl înțelegi, Fowl, este că goblinii nu sunt inteligenți. Nu îi insult. E demonstrat științific. Creierele lor nu sunt mai mari decât ale șobolanilor.

Artemis clătină din cap.

— Prin urmare, cine îi organizează?

Root își scuipă țigara.

— Nu știm. Dar situația se agravează. Clanul B'wa Kell nu se mai ocupă cu găinării; acum goblinii au declarat război deschis poliției. Noaptea trecută am interceptat un transport de baterii aduse de la suprafață. Ei folosesc bateriile pentru a alimenta armele laser Softnose pe care noi le-am scos în afara legii.

— Și căpitanul Short a crezut că eu sunt omul din spatele afacerii.

— Și poți să mă învinovățești pentru asta? mormăi Holly.

Artemis ignoră comentariul.

— De unde știți că goblinii nu urmăresc decât să fure de la angrosiști? Până la urmă, baterile sunt rareori păzite.

Foaly mustăcea.

— Nu cred că înțelegi exact cât de scăzut este coeficientul lor de inteligență. Să-ți dau un exemplu. Unul dintre generalii B'wa Kell, și vorbim despre unul dintre capii lor, a fost prins încercând să folosească mai multe cărți de credit falsificate, semnându-le cu numele lui. Nu, oricine stă în spatele afacerii ar avea nevoie de un om drept persoană de contact care să se asigure că loviturile nu dau greș.

— În consecință, ați vrea ca eu să aflu cine este acest om, spuse Artemis. Și, mai important decât asta, să aflu cât de multe știe.

În timp ce vorbea, gândurile îi treceau lui Artemis ca fulgerul prin minte. Ar fi putut folosi întreaga situație în avantajul lui. Puterile Poporului ar fi fost niște atuuri importante în negocierile cu Mafia. Liniile generale ale unui plan începuseră să i se schițeze în minte.

Root clătină din cap cu reticență.

— Asta e. Nu-mi permit să trimit agenții Recon la suprafață. Cine știe ce tehnologii or fi vândut goblinii. Mi-aș putea trimite oamenii într-o cursă. Ca oameni, voi amândoi v-ați putea pierde prin mulțime.

— Butler să se piardă prin mulțime? întrebă Artemis zâmbind. Mă îndoiesc.

— Dar măcar nu are patru picioare și coadă, remarcă Foaly.

— Ai dreptate. Și nu am nicio îndoială că omul capabil să îl localizeze pe infractorul vostru este Butler. Dar…

„Eram sigură, se gândi Holly. Artemis Fowl nu face nimic fără să ceară ceva în schimb."

— Dar… continuă Root.

— Dar, dacă vreți ajutorul meu, vă voi cere și eu ceva în schimb.

— Ce anume, întrebă Root îngrijorat.

— Am nevoie de transport până în Rusia, răspunse Artemis. La Cercul Polar, mai precis. Și mai am nevoie de ajutor într-o operațiune de salvare.

Root se încruntă.

— Nordul Rusiei nu e o zonă prielnică pentru noi. Nu ne funcționează scuturile din cauza radiațiilor.

— Acestea sunt condițiile mele, hotărî Artemis. Omul pe care vreau să îl salvez este tatăl meu. După informațiile pe care le am, este deja destul de târziu, așa că nu am timp să negociez.

Băiatul părea sincer. Chiar și lui Holly i se înmuie inima pentru un moment. Dar cu Artemis nu se știa niciodată. Totul putea să fie parte

dintr-un alt plan viclean. Root luă rapid o decizie.

— De acord, spuse el întinzându-i mâna.

Căzuseră de acord. Omul și elful. Un moment istoric.

— Bine, încheie Root. Acum, Foaly, trezește-l pe uriaș și fă o verificare rapidă a navetei goblinilor!

— Și eu? întrebă Holly. Mă întorc la pază?

Dacă Root nu ar fi fost comandant, probabil că ar fi chicotit amuzat.

— O, nu, căpitane. Tu ești cel mai bun pilot al nostru. O să mergi la Paris.

• Capitolul 5 • Fata lui tata

LABORATOARELE KOBOI, MALUL DE EST, HAVEN CITY
ELEMENTELE SUBPĂMÂNTENE

Laboratoarele Koboi erau săpate în stânca de pe Malul de Est al orașului Haven. Era o clădire înaltă de opt etaje înconjurată de un zid de granit de 600 de metri, pe cinci laturi, cu acces numai din față. Conducerea își întărise forțele de pază. Era de așteptat, din moment ce constituia ținta principală a atacurilor B'wa Kell, soldate cu incendii. Consiliul mersese până într-acolo încât dăduse companiei permise pentru arme speciale – dacă laboratoarele Koboi se duceau de râpă, tot sistemul de apărare al orașului se ducea împreună cu ele.

•

Orice goblin care ar fi încercat să atace laboratoarele Koboi ar fi fost întâmpinat cu tunuri tranchilizante programate să lovească într-un anumit tip de ADN, care ar fi scanat intrusul înainte de a-l adormi. În clădire nu era niciun colțișor nesupravegheat, nicio ascunzătoare. Sistemul era impenetrabil.

Dar goblinii nu aveau de ce să-și facă griji. Sistemul de pază al laboratoarelor fusese făcut cu scopul de a-i ține departe pe ofițerii Forțelor de Ordine care ar fi putut să pice pentru investigații într-un moment nepotrivit. Persoana care îi finanța pe goblini era chiar Opal Koboi. Atacurile îndreptate împotriva companiei Koboi erau doar o diversiune cu scopul de a îndepărta suspiciunile care planau asupra afacerilor ei personale: micuța zână era creierul din spatele operațiunii cu baterii și tot ea era responsabilă de intensificarea activității clanului B'wa Kell. Unul dintre creiere, în orice caz. Dar de ce ar dori o persoană cu o avere fabuloasă să se asocieze cu o bandă de infractori de cea mai joasă speță?

•

Încă din ziua când s-a născut, de la Opal Koboi nu se cereau foarte multe. Fiind născută într-o veche familie de zâne cu avere, pe Principality Hill, părinții ei ar fi fost foarte mulțumiți dacă tânăra Opal nu ar fi făcut nimic altceva decât să urmeze o școală privată, să obțină o diplomă oarecare în Arte și să se mărite cu un vicepreședinte potrivit.

Din punctul de vedere al tatălui ei, Ferall Koboi, o fiică perfectă ar fi trebuit să fie moderat de inteligentă, destul de frumoasă și, desigur, supusă. Dar Opal nu avea trăsăturile de care s-ar fi bucurat Ferall. Pe la vârsta de trei luni mergea deja în picioare fără ajutor, iar la un an și jumătate avea un vocabular de peste cinci sute de cuvinte. Înainte să împlinească doi ani demontase deja primul hard.

Opal s-a dovedit a fi o fată precoce, încăpățânată și frumoasă. O combinație periculoasă. Ferall nici nu-și mai aducea aminte de câte ori o sfătuise pe fiica lui să lase afacerile în grija bărbaților. Până la urmă, Opal a refuzat să-și mai vadă tatăl. Ostilitatea ei agresivă era îngrijorătoare.

Ferall avea dreptate să se îngrijoreze. Primul lucru pe care Opal l-a făcut la colegiu a fost să renunțe la diploma în Arte în favoarea unor studii aprofundate în Inginerie, o disciplină dominată de băieți. În momentul când a avut diploma în mână, Opal a început să unelteasc㠎mpotriva tatălui ei. Curând au urmat brevetele. Un dispozitiv de reducere a zgomotului cauzat de motoare, care servea și drept fluidizator de energie, un sistem tridimensional de jocuri și, desigur, specialitatea ei, seria de aripi DoubleDex.

După ce a distrus compania tatălui său, Opal a început să cumpere acțiuni ale aceleiași companii, la cele mai joase prețuri, punând apoi bazele propriei firme, sub sigla Laboratoarele Koboi. În cinci ani, compania ei a obținut mai multe contracte în domeniul securității decât oricare alta. După zece ani, Opal Koboi brevetase mai multe invenții decât oricare alt elf în viață. Cu excepția centaurului Foaly.

Dar toate acestea nu îi erau suficiente. Opal Koboi visa la acel gen de putere care nu mai fusese deținută de un singur elf din perioada monarhiei. Și, din fericire, cunoștea pe cineva care ar fi putut să o susțină în această ambiție. Un ofițer dezamăgit al Reconului, care îi fusese și coleg de școală. Un anume Briar Cudgeon…

Briar avea motive să îi disprețuiască pe cei de la Recon. Permiseseră ca el să fie umilit în public de către Julius Root, care scăpase, până la urmă, nepedepsit. Pe deasupra, i se ridicaseră și tresele de comandant după implicarea lui dezastruoasă în cazul Artemis Fowl…

Lui Opal nu-i fusese greu să îi strecoare lui Cudgeon o pastilă a adevărului în băutură, într-unul dintre cele mai rafinate restaurante din Haven. S-a bucurat foarte mult când și-a dat seama că acest nebun încântător Cudgeon formulase deja în minte un plan pentru

răsturnarea Reconului. Și era chiar unul ingenios. Tot ce îi mai lipsea era un partener. Unul care să dispună de cantități însemnate de aur și de o clădire bine păzită. Opal era bucuroasă să pună la bătaie și una, și alta.

•

Când Cudgeon intră în cameră, o găsi pe Opal ghemuită ca o pisică în fotoliul ei care plutea pe o pernă de aer și trăgând cu urechea la ce se mai întâmpla prin sediul central al poliției. Montase camere-spion în rețeaua Reconului când inginerii ei le actualizaseră sistemul. Dispozitivele funcționau pe exact aceeași frecvență ca toate camerele de supraveghere ale poliției și, în plus, se alimentau din scurgerile de căldură de la cablurile de fibră optică ale Reconului. Imposibil de detectat.

— Deci? întrebă Cudgeon în stilul direct care îl caracteriza.

Koboi nu se deranjă să se întoarcă. Trebuia să fie Briar. Numai el avea un cip de acces implantat în încheietura mâinii care îi era necesar pentru a intra în camera ei secretă.

— Am pierdut ultimul transport de baterii. Un control de rutină al Forțelor de Ordine. Ghinion.

— *D'arvit*, înjură Cudgeon. Oricum, nu contează. Mai avem destule în stoc. Și, după câte știe poliția, oricum nu sunt decât baterii.

Opal trase aer în piept.

— Goblinii erau înarmați…

— Nu-mi spune cu ce.

— Cu lasere Softnose.

Cudgeon lovi cu pumnul în masă.

— Nenorociții ăia! I-am avertizat să nu folosească armele. Acum Julius o să-și dea seama că nu e ceva în regulă.

— Poate să își dea seama, spuse Opal calmă. Dar nu va putea să ne oprească. Când o să-și dea ei seama, o să fie deja prea târziu.

Cudgeon nu zâmbi. Nu mai zâmbise de mai mult de un an. Însă încruntarea lui deveni și mai pronunțată.

— Bine. Nu am prea mult timp. Poate că ar fi fost mai bine să ne construim noi bateriile, medită el.

— Nu. Numai construirea fabricii ne-ar fi întârziat cu doi ani și nu am fi avut nicio garanție că Foaly nu ar fi descoperit-o. Nu aveam de ales.

Koboi se răsuci cu scaunul către partenerul ei.

— Arăți groaznic. N-ai folosit alifia pe care ți-am dat-o?

Cudgeon își atinse ușor capul. Era plin de umflături oribile.

— Nu funcționează. Conține cortizon, iar eu sunt alergic la el.

Boala lui Cudgeon era neobișnuită, poate unică. Cu un an în urmă fusese sedat de către comandantul Root în timpul asediului conacului Fowl. Din nefericire, tranchilizantul reacționase cu niște substanțe interzise de stimulare a creierului, pe care fostul comandant în acțiune le experimenta. Cudgeon rămăsese cu o frunte cu aspect de smoală topită plus un ochi care îi curgea. Și urât, și retrogradat nu era o combinație grozavă.

— Ar trebui să îți tratezi furunculele. Nici nu mă pot uita la tine.

Uneori Opal Koboi uita cu cine stătea de vorbă. Briar Cudgeon nu era unul dintre supușii ei.

Acesta scoase calm o armă cu aer comprimat Redboy făcută la comandă și trase de două ori în brațul fotoliului. Invenția ei se răsuci de-a lungul podelei cu plăci cauciucate și în cele din urmă se opri, lăsând-o pe Opal întinsă peste un dulap plin cu harduri.

Fostul ofițer din Forțele de Ordine o prinse pe Opal de bărbia ascuțită.

— Ar fi bine să te obișnuiești să te uiți la mine, draga mea Opal. Pentru că în curând această față va apărea pe toate ecranele de sub această planetă *și* de deasupra ei.

Micuța zână își încleștă pumnul. Nu era obișnuită cu insubordonarea, ca să nu mai vorbim de violență efectivă. Dar în astfel de momente vedea nebunia din ochii lui Cudgeon. Din cauza drogului își pierduse mai mult decât puterile magice și aspectul; își pierduse și mințile.

Apoi, dintr-o dată reveni la starea lui obișnuită, ajutând-o politicos să se ridice, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

— Și acum, draga mea, spune-mi cum stăm. B'wa Kell sunt însetați de sânge.

Opal își netezi fața costumului mulat.

— Căpitanul Short îl însoțește pe omul Artemis Fowl către E37.

— Fowl e aici? se miră Cudgeon. Desigur! Trebuia să mă fi gândit că îl vor suspecta pe el. Perfect! Sclavul nostru uman va avea grijă de el – Carrère a fost hipnotizat. Puterea *asta* o mai am încă.

Koboi își dădu cu un ruj roșu ca sângele.

— Am putea avea probleme dacă îl vor captura pe Carrère.

— Nu-ți face griji! o liniști Cudgeon. Monsieur Carrère a fost hipnotizat de atâtea ori, că mintea îi e mai goală decât un disc șters.

N-ar putea să spună nimic nici dacă ar vrea. Apoi, după ce va face treaba murdară în locul nostru, poliția franceză îl va închide într-o celulă drăguță capitonată.

Opal chicotea. Cudgeon avea un simț al umorului delicios pentru cineva care nu zâmbea niciodată.

• Capitolul 6 • O excursie la Paris

CULOARUL VERTICAL E37, HAVEN
ELEMENTELE SUBPĂMÂNTENE

Neașteptații aliați urcau cu naveta goblinilor de-a lungul culoarului vertical E37. Holly nu era tocmai mulțumită. În primul rând, avea ordin să lucreze împreună cu inamicul public numărul unu, Artemis Fowl. Și, în al doilea rând, naveta goblinilor se mai ținea în două șuruburi.

Holly își puse o cască peste urechea ei ascuțită.

— Hei, Foaly, ești acolo?

— Chiar aici, căpitane.

— Mai amintește-mi de ce zbor eu cu rabla asta descentrată.

Piloții Reconului foloseau termenul de „descentrat” referindu-se la navele suspecte din cauza tendinței alarmante de a-și piere echilibrul și de a se izbi de pereții culoarului vertical.

— Motivul pentru care zbori cu acea rablă, căpitane, este acela că goblinii au asamblat-o în interiorul portului și că toate cele trei rampe de acces construite inițial au fost distruse cu mai mulți ani în urmă. Ne-ar lua câteva zile să aducem alt vehicul acolo. Așa că, mă tem că trebuie să ne descurcăm cu nava goblinilor.

Holly se instală pe scaunul pilotului în care se cufundă cu totul. Degetele ei zburau pe butoanele de comandă. Pentru o secundă, căpitanul Short își regăsi buna dispoziție. Era un pilot de primă clasă, cea mai bună din grupa ei de la Academie. În evaluarea ei finală, comandantul de zbor Vinyáya scrisese: „Cadetul Short ar putea trece o navetă prin strungăreața dintre dinți”. Era un compliment ușor înțepător. În prima ei încercare de zbor cu o navetă, pierduse controlul aparatului și aterizase la doi metri de nasul lui Vinyáya.

Așadar, pentru câteva secunde Holly fu fericită. Apoi își aminti cine erau pasagerii.

— Ai putea să-mi spui, întrebă Artemis așezându-se în scaunul copilotului, cât de departe se află terminalul rusesc de Murmansk?

— Civilii – în spatele liniei galbene, mormăi Holly, ignorând întrebarea.

Artemis insistă.

— E important pentru mine. Încerc să realizez planul unei operațiuni de salvare.

Holly rânji.

— E atâta ironie aici, că aș putea să scriu o poezie. Răpitorul cere ajutor împotriva altora ca el.

Artemis își frecă tâmplele.

— Holly, sunt un infractor, asta fac eu cel mai bine. Când te-am răpit pe tine, nu mă gândeam decât la recompensă. Dar nu aveam de gând să te pun în vreun pericol.

— A, da? În afară de bombe biologice și de troli.

— E adevărat, recunoscu Artemis. Planurile nu decurg întotdeauna în realitate așa ca pe hârtie. Făcu o pauză, curățând o pată inexistentă de pe unghiile bine îngrijite. M-am maturizat, căpitane. E vorba de tatăl meu. Am nevoie de cât mai multe informații înainte să mă confrunt cu Mafia.

Holly o lăsă mai moale. Nu era ușor să crești fără tată. Ea știa asta. Tatăl ei murise pe când ea avea numai șaizeci de ani. Cu mai mult de douăzeci de ani în urmă.

— Bine, noroiosule, ascultă-mă. Nu-ți spun decât o singură dată.

Artemis, care stătea rezemat de spătarul scaunului, se ridică. Butler, care se pregătea să intre în cabină, se opri. Simțea o poveste de război apropiindu-se.

— De-a lungul ultimelor două sute de ani, dezvoltările din domeniul tehnologiei umane au forțat Reconul să închidă mai mult de 60 de terminale. Ne-am retras din nordul Rusiei în anii 1960. Toată peninsula Kola e un dezastru nuclear. Poporul nu are toleranță față de radiații, nu ne-am dezvoltat o imunitate. La drept vorbind, nici nu erau multe de închis. Doar un terminal de gradul trei și câteva proiectoare. Poporului nu-i place prea mult zona arctică. Cam rece. Toată lumea se bucura să plece. Deci, ca să îți răspund la întrebare, ar fi un terminal la care nu au mai avut acces oamenii, cu facilități aproape inexistente la suprafață, situat cam la douăzeci de clicuri la nord de Murmansk.

Vocea lui Foaly răzbătu prin difuzor, întrerupând ceea ce se apropia periculos de mult de o discuție amicală.

— OK, căpitane, ai cale liberă. Mai sunt rămășițe ale ultimei erupții, așa că ai grijă.

Holly își trase microfonul caschetei în dreptul gurii.

— Recepționat, Foaly. Să ai costumele anti radiații pregătite când

mă întorc! Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Foaly mustăcea.

— Las-o ușor cu propulsoarele, Holly! Tehnic vorbind, e primul drum al lui Artemis în tunelul vertical, având în vedere că el și Butler au fost hipnotizați când au coborât aici. N-am vrea să îl speriem.

Căpitanul Short smuci nava puțin mai mult decât ar fi fost necesar.

— Nu, bombăni ea, n-am vrea să-l speriem.

Artemis decisese să își lege centurile de siguranță care îl înconjurau precum un ham. Ceea ce s-a dovedit a fi o idee bună.

Căpitanul Short îndreptă nava improvizată spre șina magnetizată. Aripioarele se scuturară, trimițând câte două șiruri de scântei în cascadă prin găurile de presiune. Apoi ajustă giroscoapele interioare, pentru a nu se trezi cu cei doi noroioși vomitând prin cabină.

Holly își ținea degetele mari deasupra butoanelor turbo, gata să le acționeze.

— OK. Hai să vedem ce poate rabla asta.

— Să nu încerci să dobori vreun record, Holly, o avertiză Foaly prin difuzoare. Nava asta nu a fost făcută pentru viteză. Am văzut și dorfi mai aerodinamici.

Holly se încruntă. La urma urmei, ce sens avea să zbori încet? Și dacă avea ocazia să mai și sperie doi noroioși în timpul cursei, cu atât mai bine, era ea de părere.

Tunelul de serviciu se deschise spre tunelul vertical principal. Artemis trase aer în piept. Era o priveliște care îți tăia respirația. Puteai să îi dai drumul muntelui Everest prin tunel și nici nu ar fi atins marginile laterale. O strălucire puternică roșie răzbătea dinspre miezul pământului ca un foc mistuitor, iar trosnitul constant al pietrelor contractându-se crea senzația că nava era lovită din toate părțile.

Holly activă toate cele patru motoare, lăsând naveta să se prăbușească în abis. Toate grijile ei se evaporaseră ca vălul de ceață care se învârtejea în jurul cabinei. Era o senzație specifică piloților. Cu cât ajungeai mai jos fără să oprești căderea, cu atât erai mai „dur”. Nici măcar moartea în flăcări a ofițerului de la Echipa de Intervenție Bom Arbles nu i-a oprit pe ofițerii Reconului din cursele lor nebunești către centrul Pământului. Recordul curent era deținut de Holly. Ajunsese la cinci sute de metri de centrul Pământului înainte să încetinească. Treaba asta o costase două de săptămâni de suspendare plus o amendă grasă.

Acum însă nu era momentul. Nu avea să doboare niciun record. Cu forța gravitațională smulgându-i pielea de pe obraji, Holly trase joystick-urile înapoi, deviind botul navei de pe verticală. Nu mică îi fu satisfacția când îi auzi pe cei doi oameni oftând ușurați.

— OK, Foaly, suntem pe verticală. Care e situația la suprafață?

Îl auzea pe Foaly bătând în tastatură.

— Îmi pare rău Holly, nu pot să localizez niciunul dintre echipamentele noastre de la suprafață. E prea mare radiația de la ultima erupție. Descurcă-te, ești pe cont propriu!

Holly îi privi pe cei doi oameni palizi din cabină.

„Pe cont propriu, se gândea ea. Aș vrea eu."

PARIS*, *FRANȚA

Dacă nu Artemis era omul care îl ajuta pe Cudgeon în încercarea lui de a-i înarma pe goblini, atunci cine să fi fost? Vreun dictator? Poate vreun general nemulțumit cu acces la stocuri nelimitate de baterii? Ei bine, nu. Nu tocmai.

Luc Carrère era cel vinovat de vânzarea bateriilor clanului B'wa Kell. Nu ți-ai fi dat seama dacă te uitai la el. Nici el nu-și dădea seama. De fapt, Luc era un detectiv particular francez, bine cunoscut pentru ineficiența lui. În cercurile detectivilor se spunea că Luc nu ar fi fost în stare să găsească o minge de golf într-un butoi cu mozzarella.

Cudgeon decisese să îl folosească pe Luc din trei motive. Unu, dosarele lui Foaly arătau că acest Carrère era un excelent negustor. În ciuda incompetenței lui ca detectiv particular, Luc avea un excelent simț al afacerilor și știa exact ceea ce dorea clientul să cumpere. Doi, omul era lacom și nu rezistase niciodată când era vorba de bani făcuți ușor. Și trei, Luc nu era deloc inteligent. Și, după cum știe orice micuț elf, mințile slabe sunt mai ușor de hipnotizat.

Faptul că îl găsise pe Carrère în dosarele lui Foaly aproape că îl făcuse pe Cudgeon să zâmbească. Sigur, Briar ar fi preferat ca lanțul să nu aibă nicio verigă umană. Dar un lanț format numai din goblini ar fi însemnat un lanț din verigi slabe.

A stabili un contact cu vreun noroios era un lucru pe care Cudgeon nu-l făcea cu una, cu două. Așa instabil cum era, Briar era totuși conștient de ce s-ar putea întâmpla dacă oamenii ar afla de o posibilă piață de desfacere subterană. Ar roi spre centrul Pământului ca o

colonie de termite. Cudgeon nu era pregătit de o întrevedere cu oamenii. Nu încă. Nu înainte ca el să aibă puterea întregului Recon de partea lui.

Așadar, Cudgeon prefera să îi trimită lui Luc Carrère un pachețel. Corespondența goblin-expres, protejată de scut.

•

Luc Carrère se întoarse în apartamentul unde își avea și biroul, într-o seară de iulie, când zări pe masă un mic colet. Era un pachet obișnuit, o livrare expres. Sau ceva care semăna foarte mult cu o livrare expres. Luc tăie banda adezivă. În interior, cuibărit între niște bancnote de o sută de euro, se afla un mic dispozitiv plat. Ca un CD player portabil, dar făcut dintr-un fel de metal negru care părea să absoarbă lumina. Luc ar fi strigat la secretara din anticameră să nu lase pe nimeni să îl deranjeze. Dacă ar fi avut anticameră. Și dacă ar fi avut secretară. În schimb, detectivul începu să își vâre bancnotele în cămașa pătată de grăsime, ca și cum s-ar fi temut că banii vor dispărea.

Deodată, dispozitivul se deschise asemenea unei scoici, cu o pocnitură, lăsând să se vadă un micro ecran și niște boxe minuscule. Deși Luc nu văzu nimic altceva decât o pereche de ochi înroșiți fu suficient ca să i se facă pielea de găină.

Totuși, când fața începu să vorbească, lui Luc i se risipiră toate temerile, asemenea cenușii în vânt. De ce se speriase? Această persoană era, în mod evident, un prieten. Ce voce plăcută! Ca un cor de îngeri.

— *Luc Carrère*?

Luc aproape izbucni în plâns. Era poezie curată.

— *Oui.* Eu sunt.

— *Bonsoir. Ai văzut banii, Luc? Sunt ai tăi.*

La 60 de mile sub pământ, Cudgeon aproape că schița un zâmbet. Era mai ușor decât se așteptase. Își făcuse griji că fărâma de putere care îi mai rămăsese nu va fi de ajuns ca să îl hipnotizeze pe om. Dar acest om nu părea să reziste mai bine decât un câine în fața unui os.

Luc ținea două teancuri de bancnote în mâini.

— Banii ăștia… Sunt ai mei? Ce trebuie să fac?

— *Nimic. Sunt ai tăi. Fă ce vrei tu*!

Sigur, Luc știa că nimeni nu-ți dă bani gratis. Dar vocea… vocea aceea care ieșea din boxe era atât de convingătoare.

— *Și mai sunt. Mai sunt mult mai mulți.*

Bărbatul, care tocmai săruta o bancnotă de 100 de euro, se opri instantaneu.

— Mai sunt? Câți mai sunt?

Ochii începură să-i strălucească de lăcomie.

— *Cât vrei tu, Luc. Dar pentru a-i primi trebuie să îmi faci o favoare.*

Luc mușcase momeala.

— Sigur. Ce favoare?

Vocea care răzbătea din difuzor era limpede ca un izvor de munte.

— *E foarte simplu și nici nu e ilegal. Am nevoie de baterii, Luc. Mii de baterii. Poate milioane. Crezi că-mi poți face rost de atâtea baterii*?

Luc se gândi un moment. Bancnotele îi gâdilau bărbia. Avea o cunoștință în transportul fluvial care exporta în mod regulat vapoare întregi de echipamente către Orientul Mijlociu. Printre care și baterii. Luc era sigur că ar putea redirecționa câte ceva din marfa aceea.

— Baterii. *Oui, certainment*, aș putea face asta.

Și lucrurile continuară așa timp de câteva luni. Luc Carrère își storcea cunoștința de orice baterie pe care putea pune mâna. Era un aranjament care îi convenea. Își umplea apartamentul de baterii, și dimineața acestea dispăreau. În locul lor rămânea un nou teanc de bancnote. Sigur, banii erau falși, scoși la o veche imprimantă Koboi, dar Luc nu vedea diferența. Nimeni nu vedea diferența, în afara celor de la Trezorerie.

Din când în când, vocea de pe ecran îi făcea o cerere specială. Câteva uniforme de pompier, de exemplu. Dar Luc intrase deja în horă. Obținea orice cu un simplu telefon. În șase luni, Luc Carrère se mută din studioul lui de o singură cameră într-un apartament elegant la o mansardă în Saint-Germain. Așadar, cum era de așteptat, Securitatea și Interpolul deschiseseră cazuri separate pentru anchetarea lui. Dar Luc nu știa asta. Tot ce știa era că pentru prima dată în viața lui de infractor trăia pe picior mare.

Într-o dimineață găsi un alt colet pe biroul lui cel nou cu tăblie de marmură. Era mai mare de această dată. Mai voluminos. Dar Luc nu se îngrijoră; se gândi că trebuie să fie niște bani în plus.

Luc ridică ușor capacul și văzu o cutie de aluminiu care conținea un alt dispozitiv de comunicare. Aceiași ochi apărură pe ecran.

— *Bonjour, Luc. Ça va*?

— *Bien*, răspunse el, hipnotizat încă de la auzul primei silabe.

— *Am o misiune specială pentru tine astăzi. Dacă o duci la capăt cu bine, nu va trebui să îți mai faci vreodată griji pentru bani. Instrumentul*

se află în cutie.

— Ce este? întrebă detectivul îngrijorat.

Instrumentul arăta ca o armă și, deși Luc era hipnotizat, Cudgeon nu putea să suprime cu totul voința parizianului. Detectivul era un infractor, dar nu era criminal.

— *E o cameră specială, Luc, asta e tot. Dacă apeși pe partea aceea care arată ca un trăgaci, face o poză*! spuse Cudgeon.

— Bine, aprobă Luc.

— *Niște prieteni de-ai mei vin să te viziteze și vreau să le faci o poză. E doar un joc pe care îl jucăm noi.*

— Cum o să știu cine sunt prietenii tăi? Mă vizitează multă lume.

— *O să te întrebe despre baterii. Dacă te întreabă de baterii, le faci poză.*

— Sigur. Bine.

Și chiar credea că era bine, pentru că nu credea că acea voce l-ar pune să facă ceva rău. Vocea era prietenul lui.

TERMINALUL E37

Holly conduse rabla de navetă prin ultima secțiune a tunelului. Un senzor de proximitate din botul navetei declanșă luminile de aterizare.

— Hm… mormăi Holly.

Artemis, încruntându-se, privea atent prin parbrizul din cuarț.

— E vreo problemă?

— Nu, doar că luminile acelea n-ar fi trebuit să funcționeze. N-a mai existat nicio sursă de energie în terminal din secolul trecut.

— Prietenii noștri, goblinii, presupun.

Holly se încruntă.

— Mă îndoiesc. E nevoie de vreo șase goblini pentru a aprinde un cub luminos. Iar pentru a ilumina un terminal chiar trebuie să te pricepi la asta. Tehnică a elfilor.

— Se îngroașă gluma, remarcă Artemis. Și-ar fi mângâiat barba dacă ar fi avut una. Îmi miroase a trădare. Ia să vedem, cine ar fi avut acces la toată tehnologia asta și motiv pentru a o vinde?

Holly îndreptă botul navei spre pista de aterizare.

— O să aflăm curând. Tu nu trebuie decât să-mi aduci un negociator în viață și hipnoza mea o să-l facă să spună tot.

Naveta aterizează cu un șuierat pneumatic, în timp ce manșeta de

cauciuc a docului formă un înveliș ermetic în jurul carenei.

Butler sări de pe scaunul lui înainte ca beculețul centurii de siguranță să se stingă. Era gata de acțiune.

— Numai să nu omori pe nimeni, îl avertiză Holly. Reconul nu operează așa. Oricum, oamenii morți nu își toarnă partenerii.

Elful afișă o hartă pe ecranul de pe perete. Indică partea veche a Parisului.

— OK, începu ea, arătând spre un pod peste râul Sena. Aici suntem noi, sub podul acesta, la șaizeci de metri de Notre-Dame. Catedrala, nu echipa de fotbal. Docul e camuflat, arată ca unul dintre suporții podului. Stați pe loc până vă dau eu semnalul să plecați. Trebuie să avem grijă. Ultimul lucru de care am avea nevoie ar fi să vă vadă vreun parizian ieșind dintr-un zid de cărămida.

— Nu mergi cu noi? întreba Artemis.

— Așa am ordin, răspunse Holly încruntându-se. S-ar putea să fie o capcană. Cine știe ce echipamente ar putea fi instalate la ușă. Aveți noroc că voi nu ați da de bănuit. Turiști irlandezi în vacanță… O să vă integrați imediat în peisaj.

— Norocoșii de noi! Ce piste avem?

Holly introduse un disc în consolă.

— Foaly și-a folosit Retimagerul pe goblinul prizonier. Se pare că l-a văzut pe acest om. Căpitanul afișă pe ecran o poză din față și din profil. Foaly l-a găsit prin dosarele Interpolului, continuă ea. Luc Carrère. Un avocat dat afară din barou, care se ocupă cu treburi mărunte de detectiv.

Scoase la imprimantă o carte de vizită.

— Aici e adresa lui. Tocmai s-a mutat într-un apartament nou-nouț. S-ar putea să nu aflăm mare lucru, dar măcar avem un punct de plecare. Voi trebuie să îl imobilizați și apoi să îi arătați asta.

Holly îi înmână lui Butler ceva care arăta ca un ceas subacvatic.

— Ce e asta? întreabă valetul.

— E doar un ecran. Dacă îi pui asta în față, îl pot hipnotiza chiar de aici până spune tot adevărul. Mai conține și una dintre găselnițele lui Foaly: un scut personal; se numește „Plasa de siguranță”. Vă veți bucura să aflați că e un prototip. Voi aveți onoarea de a-l testa. La atingerea ecranului, un micro reactor declanșează o sfera de doi metri în diametru de lumină trifazică. Nu e bun pentru cei solizi, dar jeturile de laser și șocurile de impact sunt OK.

— Hmm, făcu Butler neconvins. Noi nu prea umblăm cu lasere la

suprafață.

— Atunci nu-l folosi! Crezi că-mi pasă?

Butler studie micul instrument.

— Acoperă o rază de un metru, zici? Și părțile care rămân pe afară?

Holly îl lovi în joacă pe valet în stomac.

— Eu te-aș sfătui, uriașule, să te ghemuiești.

— O să încerc să îmi amintesc, răspunse Butler legându-și cureaua în jurul încheieturii. Voi doi încercați să nu vă omorâți cât timp lipsesc.

Artemis rămase surprins. Așa ceva nu se întâmpla des.

— *Cât timp* lipsești? Cu siguranță nu te aștepți să rămân aici.

Butler îl bătu peste frunte.

— Nu-ți face griji, o să urmărești totul prin camera-iris!

Artemis scoase fum pe nări de mânie câteva momente. Apoi se așeză liniștit înapoi în scaunul copilotului.

— Știu, n-aș face decât să te încurc și, în consecință, să încetinesc acțiunea de căutare a tatălui meu.

— Dar dacă insiști…

— Nu. N-avem timp de copilării.

Butler zâmbi înțelegător. Numai de copilării nu putea fi acuzat stăpânul Artemis.

— Cât timp am?

Holly ridică din umeri.

— Atât cât îți trebuie. Bineînțeles, cu cât mai repede, cu atât mai bine pentru toți. Își îndreptă privirea către Artemis. Mai ales pentru tatăl lui.

•

Cu toate acestea, Butler se simțea bine. Era una dintre acțiunile cele mai primitive. Vânătoarea. Nu chiar ca în Epoca de Piatră, pentru că avea o armă mare semiautomată sub braț. Dar ideea era aceeași. Supraviețuiește cel mai puternic. Și Butler nu avea nicio îndoială că el va fi acela.

Urmă instrucțiunile lui Holly, mergând către o scară de serviciu, urcând în grabă, pentru a ajunge la ușa de sus. Așteptă lângă ușa de metal până când lumina de deasupra ei se schimbă din roșu în verde și poarta camuflată se deschise fără zgomot. Bodyguardul ieși cu grijă. Deși podul părea să fie abandonat, nu s-ar fi putut da drept o persoană fără adăpost, așa cum era îmbrăcat, într-un costum de

firmă, închis la culoare.

Butler simți o briză jucându-se în părul tuns de pe creștet. Aerul curat îi dădea o senzație plăcută, chiar și numai după câteva ore în subteran. Își putea imagina cum trebuie să se simtă elfii, forțați de oameni să își părăsească mediul natural. După câte văzuse, Butler se gândea că, dacă Poporul ar decide vreodată să se lupte pentru ceea ce îi aparținuse, bătălia nu ar dura mult. Dar, din fericire pentru oameni, elfii erau un popor iubitor de pace și nu erau gata să pornească războaie pentru proprietate.

Drumul era liber. Butler mergea alene pe alee de-a lungul râului, îndreptându-se spre vest, către cartierul Saint-Germain.

O ambarcație fluvială trecu prin dreapta lui, cu o sută de turiști care vizitau orașul. Cu un gest reflex, Butler își acoperi fața cu mâna lui uriașă. În caz că vreun turist ar fi avut aparatul de fotografiat îndreptat în direcția lui.

Pentru a ajunge la șosea, el urcă niște trepte de piatră. În spate, cupola ascuțită a catedralei Notre-Dame se ridica spre cer, iar la stânga, faimoasa siluetă a Turnului Eiffel străpungea norii. Butler traversă încrezător strada, clătinând din cap către câteva franțuzoaice care se opriseră și îl priveau insistent. Era familiarizat cu această zonă a Parisului. Își petrecuse aici o lună de refacere după o misiune deosebit de periculoasă pentru serviciile secrete franceze.

Butler mergea cu pași mari de-a lungul străzii Jacob. Chiar și la acea oră, mașinile și camioanele blocau micuța șosea. Șoferii se sprijineau în claxoane și ieșeau pe ferestrele mașinilor. Temperamente galice dezlănțuite. Motorete se strecurau printre barele mașinilor și o mulțime de fete frumoase treceau în susul și în josul străzii. Butler zâmbi. Parisul. Uitase cum era.

Apartamentul lui Carrère era pe strada Bonaparte, vizavi de biserică. Apartamentele în Saint-Germain costă pe lună mai mult decât câștigă majoritatea parizienilor într-un an. Butler comandă o cafea și un corn la cafeneaua Bonaparte și se așeză la o masă, pe terasă. După calculele lui, ar fi trebuit să aibă vedere perfectă spre balconul lui monsieur Carrère.

Butler nu avu mult de așteptat. În mai puțin de o oră, silueta solidă a parizianului se ivi la balcon. Timp de câteva minute acesta stătu sprijinit de balustrada ornată, prezentându-se frumos și din față, și din profil.

Vocea lui Holly răsună în urechea lui Butler:

— E omul nostru. E singur?

— Nu sunt sigur, mormăi el în palmă. Microfonul de culoarea pielii lipit de gâtul lui recepta orice vibrație pe care o traducea apoi pentru Holly. O secundă.

Butler auzi zgomot de taste și, deodată, camera-iris din ochiul lui scânteie. Începu să vadă cu un ochi într-un spectru complet diferit.

— E sensibilă la căldură, îl informă Holly. Roșu înseamnă fierbinte, albastru înseamnă rece. Nu e un sistem prea puternic, dar lentilele ar trebui să penetreze peretele exterior.

Privind într-o lumină nouă, Butler își aruncă ochii prin apartament. Erau trei obiecte roșii în cameră. Unul era inima lui Carrère, care pulsa purpurie în corpul lui roz. Al doilea era ceva care arăta ca un urcior sau o cafetieră, iar al treilea era un televizor.

— OK. Liber. Intru.

— Afirmativ. Ai grijă, pare cam prea ușor.

— De acord.

Butler traversă pavajul de piatră al străzii până la clădirea de apartamente cu patru etaje. Există un sistem de securitate, dar interfonul era din secolul al IX-lea și o lovitură de umăr într-un anumit punct făcu încuietoarea să sară de la locul ei.

— Am intrat.

Era zgomot pe scară. Se auzea de sus. Cineva cobora spre el. Dar Butler nu-și făcea griji inutile. Își strecură însă preventiv mâna în interiorul hainei, apucând arma. Era puțin probabil că va avea nevoie de ea. Până și tinerii cei mai plini de ei se dădeau la o parte din calea lui Butler când apărea. Era ceva în legătură cu privirea lui nemiloasă. Dar și cu statura de peste doi metri.

Un grup de adolescenți apăru de după colț.

— *Excusez-moi*, spuse Butler galant, dându-se la o parte.

Fetele chicoteau. Băieții îl priveau fix. Unul dintre ei, cu aspect de rugbist și cu sprâncenele unite, chiar se gândi să facă un comentariu. Atunci Butler îi făcu semn cu ochiul. Un gest ciudat, glumeț și înfricoșător în același timp. Nu se mai auzi niciun comentariu. Butler urcă la etajul patru fără niciun incident. Apartamentul lui Carrère se afla în partea din față a mansardei. Avea doi pereți de sticlă. Foarte scump.

Bodyguardul se gândea ce tehnică de pătrundere să aplice, când observă că ușa era deschisă. Ușile deschise, în general, puteau să însemne două lucruri: unu, nu mai era nimeni în viață care ar fi

putut să o închidă sau, doi, era așteptat. Nu îl atrăgea niciuna dintre aceste opțiuni.

Butler intră foarte atent. Pereții apartamentului erau acoperiți cu lăzi deschise. Pachete de baterii și costume de pompier ieșeau din învelișul de zăpadă artificială. Podeaua era plină de teancuri groase de bancnote.

— Ești un prieten?

Era Carrère. Stătea prăbușit într-un fotoliu mare, ținând un fel de armă în poală.

Butler se apropie încet. O regulă importantă în luptă este să iei orice adversar în serios.

— Începătișor.

Parizianul ridică arma. Trăgaciul era făcut pentru degete mai mici. De copil sau de elf.

— Te-am întrebat dacă ești un prieten.

Butler își armă pistolul.

— Nu e nevoie să tragi.

— Nu te mișca, îi ordonă Carrère. Nu am de gând să trag, poate doar să îți fac poză. Așa mi-a spus vocea.

Glasul lui Holly se auzi în casca lui Butler.

— Apropie-te! Trebuie să îi văd ochii.

Butler își puse pistolul în toc și făcu un pas înainte.

— Vezi, nimeni nu trebuie să pățească nimic.

— O să măresc rezoluția, spuse Holly. S-ar putea să te înțepe puțin.

Camera minusculă din ochiul lui scoase un bâzâit și imaginea se mări de patru ori – ceea ce ar fi fost foarte bine dacă acțiunea nu ar fi fost însoțită de un junghi puternic. Butler clipi, oprind un șuvoi de lacrimi.

Dedesubt, în naveta goblinilor, Holly studia pupilele lui Luc.

— A fost hipnotizat, anunță ea. De mai multe ori. Vezi cum irisul este zgâriat? Dacă hipnotizezi un om de prea multe ori, poate să orbească.

Artemis studie imaginea.

— Mai poate fi hipnotizat încă o dată?

Holly ridică din umeri.

— Nu ar mai conta. E deja sub hipnoză. Nu face altceva decât să urmeze ordine. Nu le trece prin filtrul minții lui.

Artemis apucă suportul microfonului.

— Butler, ieși imediat de acolo.

În apartament, Butler rămase pe loc. Orice mișcare bruscă putea fi ultima pe care o făcea.

— Butler, spuse Holly. Ascultă cu atenție. Arma pe care o îndreaptă spre tine e un laser de joasă frecvență, cu rază lungă de acțiune. Îi spunem „Laser Săltăreț”. A fost făcut pentru micile altercații în tunele. Dacă va apăsa pe trăgaci, o rază laser arcuită va țâșni și va ricoșa din perete în perete până când va lovi ceva.

— Înțeleg, murmură Butler.

— Ce ai spus? îl întrebă Carrère.

— Nimic, doar că nu-mi place să fiu fotografiat.

Lăcomia lui Carrère ieși pentru o clipă la suprafață.

— Îmi place ceasul tău. Pare scump. E Rolex?

— Nu e ceea ce îți dorești tu, spuse Butler, căruia nu îi surâdea ideea să se despartă de ecranul protector. E ieftin. Nu e decât un jaf.

— Dă-mi-l mie!

Butler desfăcu ușor cureaua din jurul încheieturii lui.

— Dacă îți dau ceasul, poate îmi spui și mie ce e cu toate bateriile de aici.

— Tu ești! Zâmbește! strigă Carrère cu vocea pițigăiată, forțându-și degetul gros să intre în apărătoarea trăgaciului și să tragă.

Lui Butler i se părea că timpul stătuse în loc. Se simțea ca și cum ar fi fost într-o mașină a timpului, prins într-un moment. Mintea lui de soldat absorbi toate datele și analiză opțiunile. Degetul lui Carrère ajunsese deja prea departe. Într-o clipă, o rază laser cu rază lungă de acțiune va fi proiectată către el, după care va ricoșa prin cameră până când amândoi ar fi fost morți. Într-o asemenea situație, arma lui nu îi era de niciun folos. Nu avea decât Plasa de Siguranță, dar o sferă cu un diametru de doi metri nu era de ajuns. Nu pentru doi oameni zdraveni.

Așadar, în fracțiunea de secundă care îi rămăsese, Butler formulă o nouă strategie. Dacă sfera putea opri fasciculele distrugătoare care ar veni spre el, poate că ar putea să le și oprească, și să iasă de pe țeava armei. Butler atinse ecranul dispozitivului, azvârlindu-l apoi înspre Carrère.

Exact la timp, un scut sferic apăru, învăluind fasciculul care țâșnea din arma lui Carrère: 360 de grade de protecție. Era o priveliște deosebită, un foc de artificii într-un balon de săpun. Scutul plutea în aer, razele de lumină din interiorul lui ricoșând în pereții curbați.

Carrère era captivat de ceea ce vedea, iar Butler profită de faptul că atenția lui era distrasă pentru a-l dezarma.

— Porniți motoarele, spuse Butler pe o voce joasă și gravă în microfonul de la gâtul său. Securitatea va fi aici în doar câteva minute. Scutul lui Foaly nu oprise și zgomotul.

— Recepționat. Ce facem cu monsieur Carrère?

Butler îl aruncă pe francezul buimac pe covor.

— Eu și Luc vom sta un pic de vorbă.

Pentru prima dată, Carrère părea conștient de ce se întâmpla în jurul lui.

Butler sfâșie cămașa bărbatului, punându-și palma peste inima lui. Era timpul să pună în aplicare o schemă pe care o învățase de la madame Ko, *senseiul* lui japonez.

— Nu te speria, domnule Carrère, sunt medic. A avut loc un accident, dar ești bine, totul e în regulă.

— Un accident? Nu-mi amintesc de niciun accident.

— E din cauza traumei. E normal. Îți voi verifica pulsul. Butler își puse degetul pe gâtul lui Luc, localizând artera. O să îți pun câteva întrebări ca să vedem dacă există vreo contuzie.

Luc nu se opuse. La urma urmei, cine ar comenta în fața unui eurasiatic de peste doi metri înălțime cu mușchi ca ai unei statui de Michelangelo?

— Numele tău este Luc Carrère?

— Da.

Butler era atent la puls. Un ritm venea de la bătăile inimii și altul de la artera carotidă.

Era constant, în ciuda accidentului.

— Ești detectiv particular?

— Prefer să mă numesc investigator.

Nicio accelerare a pulsului. Omul spunea adevărul.

— Ai vândut vreodată baterii vreunui vânzător misterios?

— Nu, protestă Luc. Ce fel de doctor ești?

Pulsul i-o luă razna. Mințea.

— Răspunde-mi, monsieur Carrère. Mai am doar o întrebare. Ai avut vreodată ceva de-a face cu goblinii?

Luc se simți ușurat. Poliția nu întreba de elfi și de goblini.

— Ce, ești nebun? Goblini? Nu știu despre ce vorbești.

Butler închise ochii, concentrându-se la pulsul de sub deget și la bătăile de sub palma lui. Pulsul lui Luc se liniștise. Spunea adevărul.

Nu avusese niciodată negocieri directe cu goblinii. Cei din B'wa Kell nu erau chiar așa de naivi.

Butler se ridică, băgându-și Laserul Săltăreț în buzunar. Sirenele poliției se auzeau din stradă.

— Hei, doctore, protestă Luc. Ce faci, mă lași aici?

Butler îi aruncă o privire rece.

— Te-aș lua cu mine, dar poliția o să vrea să afle de ce e apartamentul tău plin de ceea ce bănuiesc eu că ar fi bancnote false.

Luc rămase cu gura căscată urmărind silueta gigantică dispărând în coridor. Se gândea că ar trebui să fugă, dar nu mai alergase mai mult de 50 de metri de la orele de sport din școală, în anii 1970, și, oricum, i se înmuiaseră picioarele. Gândul la o perioadă de repaus îndelungat în pușcărie te poate face să te simți așa.

• Capitolul 7 • Unind punctele

SEDIUL POLIȚIEI

Root arata cu degetul lui autoritar spre Holly.

— Felicitări, căpitane! Ai reușit să pierzi ceva tehnologie Recon.

Holly se aștepta la asta.

— Nu a fost în totalitate vina mea, domnule comandant. Omul era hipnotizat, iar mie mi-ați ordonat să nu părăsesc nava. Nu aveam niciun control asupra situației.

— Punct ochit, comentă Foaly. Răspuns corect. Oricum, Plasa de Siguranță era auto-distructibilă, ca orice obiect pe care îl trimit pe teren.

— Liniște, civilule, izbucni comandantul.

Însă nu era niciun pic de venin în izbucnirea lui. Era ușurat. Toți erau ușurați. Amenințarea umană fusese neutralizată, fără victime.

Întrunirea avea loc într-o sală de ședințe rezervată pentru comitetele civile. În mod normal, astfel de ședințe aveau loc în Centrul Operațional, dar cei de la Recon nu erau încă pregătiți să îi arate lui Artemis Fowl centrul nervos al departamentului lor de securitate.

Root lovi butonul unui interfon de pe birou.

— Bucluc, ești acolo?

— Da, dom' comandant.

— Bine. Fii atent! Vreau să întrerupi starea de alertă. Trimite trupele în tunelele de dedesubt; poate reușesc să scoată din ascunzători câteva bande de goblini. Au mai rămas încă multe probleme neelucidate. Una ar fi cine organizează B'wa Kell și din ce motiv.

Artemis știa că ar trebui să tacă. Cu cât își ducea mai repede la îndeplinire partea lui, cu atât mai repede ar fi putut ajunge pe tărâmurile arctice. Dar tot ce se petrecuse la Paris îi trezea suspiciunea.

— Nimănui nu i se pare că totul e cam prea ușor? Totul s-a întâmplat exact așa cum vă așteptați. Ca să nu mai spun că ar mai putea fi și alți oameni hipnotizați acolo.

Lui Root nu-i convenea ca un noroios să îi dea lecții. În niciun caz

nu acest băiat.

— Uite ce e, Fowl, ai făcut ce te-am rugat. Contactul cu Parisul a fost întrerupt. Nu vor mai veni alte transporturi ilegale prin acel tunel vertical, te asigur. De fapt, am dublat paza la toate tunelele, operabile sau nu. Important e că, oricine ar fi acela care face comerț cu oamenii, nu le-a spus de Popor. Vom face, cu siguranță, o investigație majoră, dar aceasta e o problemă de organizare internă. Așa că nu e nevoie să-ți bați căpșorul tău cel tânăr cu asta. Mai bine concentrează-te să-ți dea tuleiele!

Foaly interveni înainte ca Artemis să poată răspunde.

— În legătură cu Rusia, spuse el, grăbindu-se să se așeze între Artemis și comandant. Am prins un fir.

— Ai descoperit de unde provine e-mail-ul? întrebă Artemis, îndreptându-și imediat atenția către centaur.

— Exact, confirmă Foaly, trecând pe modul „Citire”.

— Dar e securizat. Indetectabil.

Foaly chicotea.

— Securizat? Mă faci să râd. Voi, oamenii, și sistemele voastre de comunicații! Voi încă mai folosiți fire! Dacă a fost trimis, sigur pot să aflu de unde.

— Și de unde a fost trimis?

— Fiecare computer are o marcă a lui, la fel de individuală ca o amprentă digitală, continuă Foaly. La fel și rețelele. Lasă micro urme care depind de vârsta cablurilor folosite. Totul e molecular. Și dacă împachetezi gigabiți de date într-un cablu subțire, o parte din cablul acela o să se uzeze.

Butler începea să își piardă răbdarea.

— Ascultă, Foaly, pierdem timp prețios. Viața domnului Fowl poate că atârnă de un fir de ață. Treci la subiect până nu încep să sparg lucruri pe-aici.

Primul impuls al centaurului fu să izbucnească în râs. Omul glumea, nu? Apoi își aminti ce făcuse Butler cu Echipa de Intervenție a lui Bucluc Kelp și hotărî să treacă la subiect.

— Prea bine, omule. Nu te ambala!

Bine, aproape de subiect.

— Am trecut MPEG-ul prin filtrele mele. Reziduurile de uraniu indică nordul Rusiei.

— Suntem de-a dreptul șocați.

— Nu am terminat, continuă Foaly. Privește și învață!

Centaurul afișă pe ecranul de pe perete o fotografie prin satelit a Cercului Polar. Cu fiecare tastă apăsată, zona vizată se restrângea tot mai mult.

— Uraniu înseamnă Severomorsk. Sau o rază de 50 de mile de jur împrejur. Firul de cupru provine dintr-o rețea veche. De pe la începutul secolului al XX-lea. Cârpită de-a lungul anilor. Singura rețea care se potrivește cu datele e Murmansk. E la fel de ușor ca și cum ai uni puncte.

Artemis se aplecă în față pe scaun.

— Sunt 284 000 de cabluri terestre în acea rețea.

Foaly nu se abținu să nu râdă.

— *Cabluri terestre.* Barbarilor!

Butler își trosni degetele cu zgomot.

— Aha, deci 284 000 de cabluri terestre. Am conceput un program care să caute prin MPEG-ul nostru. Avem două variante posibile. Una e Tribunalul.

— Puțin probabil. Care e a doua?

— Cealaltă e înregistrată pe numele unui Mihail Vassikin, pe Lenin Prospekt.

Artemis simți că i se strânge stomacul.

— Și ce știm despre Mihail Vassikin?

Foaly își flutură degetele ca un pianist.

— Am cercetat arhiva mea de dosare ale serviciilor secrete. Îmi place să fiu la curent cu așa-zisele agenții de spionaj ale oamenilor. Apropo, Butler, am dat și peste câteva mențiuni despre tine.

Valetul încerca să își ia o figură inocentă, dar fața lui nu era foarte convingătoare.

— Mihail Vassikin este un fost agent KGB care lucrează acum pentru Mafie. Termenul oficial este *khuligany*. Un susținător. Nu foarte important, dar niciun bătăuș de stradă. Șeful lui este un anume Britva din Murmansk. Principala sursă de venit a grupului este răpirea de oameni de afaceri europeni. În cursul ultimilor cinci ani, ei au răpit șase germani și un suedez.

— Câți dintre ei au fost recuperați în viață? întrebă Artemis cu voce șoptită.

Foaly își consultă statisticile.

— Niciunul, răspunse el. Și în două dintre cazuri au dispărut și negociatorii. S-au pierdut opt milioane de dolari, bani de răscumpărare.

Butler se luptă să se ridice dintr-un micuț scaun de elf.

— Da. Ajunge cu vorba. Cred că e timpul ca domnul Vassikin să îl cunoască pe prietenul meu, domnul Pumn.

„Ce melodramatic, se gândi Artemis, dar n-aș fi putut s-o spun mai bine nici eu.”

— Da, bătrâne prietene. Curând. Dar nu am de gând să te pun pe lista negociatorilor. Oamenii ăștia sunt foarte inteligenți. Deci noi trebuie să fim și mai inteligenți. Avem avantaje pe care nici unii dintre predecesorii noștri nu le-au avut. Știm cine este răpitorul, știm unde locuiește și, cel mai important, avem magia elfilor de partea noastră.

Artemis își întoarse privirea către comandantul Root.

— Avem magia elfilor de partea noastră, nu-i așa?

— Ai elful ăsta de partea ta, în orice caz, răspunse comandantul. Dar nu pot să forțez niciunul dintre oamenii mei să meargă în Rusia. Totuși, mi-ar fi de folos ceva ajutor. Ce zici? întrebă el privind spre Holly.

— Sigur că vin, replică Holly. Sunt cel mai bun pilot de navetă pe care îl aveți.

LABORATOARELE KOBOI

La subsolul laboratoarelor Koboi se afla un poligon de tragere. Opal ceruse ca acesta să fie construit după ordinele ei exacte. Avea în dotare un sistem de proiecție 3D, era complet izolat fonic și montat pe giroscoape. Puteai să arunci un elefant acolo de la douăzeci de metri înălțime și niciun seismograf din lumea de dedesubt nu ar fi detectat vreo vibrație.

Scopul cu care fusese construit poligonul era ca oamenii din B’wa Kell să aibă unde să exerseze cu laserele Softnose înainte de începutul operațiunii propriu-zise. Însă Briar Cudgeon era cel care își petrecuse cele mai multe ore în simulatoare. Părea că își petrece fiecare minut liber ducând bătălii virtuale cu inamicul lui invincibil, comandantul Julius Root.

Când l-a găsit Opal, golea de zor cartușele unui Softnose Redboy, model premiat, într-un ecran-hologramă pe care rula unul dintre filmele vechi cu Root antrenându-se. I s-a părut de-a dreptul patetic, ceea ce nu s-a mai obosit să menționeze.

Cudgeon își scoase dopurile din urechi.

— Deci? Cine a murit?

Opal îi înmânână un video pad.

— Imaginile tocmai au ajuns printr-una dintre camerele ascunse. Carrère s-a dovedit la fel de incapabil ca de obicei. Toată lumea a supraviețuit, dar, așa cum ai prevăzut, Root a anulat starea de alertă. Și acum comandantul a hotărât să îi ducă personal pe cei doi oameni în nordul Rusiei, dincolo de Cercul Polar.

— Știu unde e nordul Rusiei, izbucni Cudgeon.

Tăcu apoi, frecându-și îngândurat pentru câteva momente fruntea diformă.

— Ar putea fi în avantajul nostru. Acum avem ocazia să îl eliminăm pe comandant. Fără Julius, Reconul n-ar fi decât o râmă fără cap. Mai ales acum când sistemul lor de comunicații de suprafață este la pământ. Tot sistemul *este* la pământ, nu?

— Bineînțeles, răspunse Opal. Dispozitivul de bruiaj este legat la senzorii tunelelor verticale. Orice interferență cu transmisiile de suprafață o să fie pusă pe seama jeturilor de magmă.

— Perfect, zise Cudgeon, buzele lui schițând ceea ce aproape că putea fi descris ca un zâmbet. Acum vreau să distrugi toate armele Forțelor de Ordine. Nu trebuie să îi lăsăm lui Julius niciun avantaj.

Când armele Reconului au fost modernizate în laboratoarele Koboi, o biluță dintr-un aliaj a fost inclus în fiecare dispozitiv. Aliajul era o soluție din mercur și glicerină care ar fi putut fi detonată printr-un semnal transmis pe frecvența potrivită de la antena de transmisie a laboratoarelor. Laserele Forțelor ar deveni inutile, în timp ce goblinii ar fi înarmați până în dinți cu lasere Softnose.

— Se rezolvă, spuse Opal. Ești sigur că Root nu se întoarce? Asta ne-ar da planul peste cap.

Cudgeon își lustruia arma Redboy de pantalonul uniformei.

— Nu te teme, draga mea. Julius nu se va întoarce, acum că știu unde se duce. O să îi aranjez o mică petrecere de bun venit. Prietenii noștri cu pielea solzoasă vor fi nerăbdători să ne ajute.

•

Lui Briar Cudgeon nici măcar nu îi *plăceau* goblinii. De fapt, îi ura. Îi dădeau fiori pe șira spinării cu aspectul lor de reptile. Respirația lor ca de metan, ochii fără pleoape și limbile despicate țâșnind afară.

Dar ei ofereau ceva ce Cudgeon își dorea: forța brută.

De sute de ani, clanul B'wa Kell pândea pe la granițele orașului Haven, vandalizând ceea ce nu puteau fura și buzunărindu-i pe

turiștii suficient de nepricepuți încât să se aventureze în afara rutelor marcate. Dar nu fuseseră niciodată o amenințare reală pentru societate. Când deveneau prea obraznici, comandantul Root trimitea o echipă în tunele să îi pună la punct pe vinovați.

Într-o seară, Briar Cudgeon se deghiză și se aventură în Al Doilea Înveliș, un cunoscut loc unde cei din B'wa Kell își făceau veacul. Acolo aruncă pe tejgheaua barului o ladă cu lingouri de aur și spuse: „Vreau să vorbesc cu cei din triadă".

Cudgeon fu percheziționat și legat la ochi de câteva dintre gărzile barului. Când i se îndepărtă legătura de pe față, văzu că se afla într-un depozit umed, cu pereții căptușiți cu mușchi care se strecurau prin crăpături. Trei goblini în vârstă erau așezați la o masă în fața lui. Îi recunoscu din pozele de la poliție. Erau Scalene, Sputa și Phlebum. Vechea gardă.

Darul în aur și promisiunea de mai mult erau de ajuns să le stârnească acestora curiozitatea. Primele lui vorbe fură alese cu grijă.

— A, domnilor generali, mă simt onorat că mă primiți personal.

Goblinii pufăiră mândri, scoțând aerul din piepturile lor scofâlcite. Generali?

Cudgeon fu la fel de convingător și în restul pălăvrăgelii lui. Le spunea că poate să organizeze gruparea B'wa Kell, să o facă să meargă ceas și, mai ales, să o înarmeze. Apoi, când va veni vremea, ei ar putea să se ridice și să răstoarne Consiliul și pe lacheii lor, de la Recon. Cudgeon promisese că prima acțiune pe care o va întreprinde când va fi guvernator general va fi să elibereze toți prizonierii goblini din închisoarea Howler's Peak. Nu strica nici faptul că își împletea subtil discursul cu câte un strop de hipnoză. Era o ofertă pe care goblinii nu o puteau refuza. Aur, armament, libertate pentru frații lor și, desigur, posibilitatea de a strivi Reconul pe care îl urau. Celor din B'wa Kell nici nu le trecea prin minte că Briar Cudgeon i-ar putea înșela așa cum o făcuse cu Reconul. Nu erau mai deștepți decât râmele și aveau vederea de două ori mai slabă.

•

Cudgeon se întâlni cu generalul Scalene într-o încăpere secretă dedesubtul laboratoarelor Koboi. Avea o dispoziție proastă după ce aflase că Luc nu le provocase nici măcar o zgârietură inamicilor săi. Dar exista întotdeauna un plan B… Cei din clanul B'wa Kell erau întotdeauna dornici să omoare pe cineva. Nu conta pe cine.

Goblinul era agitat și însetat de sânge. Scotea flăcări albastre ca o

sobă stricată.

— Când începem războiul, Cudgeon? Spune-ne, când?

Elful păstra distanța. Visa la o zi când ființele acestea nu îi vor mai fi necesare.

— Curând, generale Scalene. Foarte curând. Dar mai întâi am nevoie să îmi faci un favor. Este vorba despre comandantul Root.

Ochii generalului se îngustară.

— Root? Cel pe care îl urâm? Putem să îl omorâm? Putem să îi crăpăm țeasta și să îi prăjim creierii?

Cudgeon zâmbi cu o expresie de generozitate întipărită pe față.

— Sigur, generale, puteți face toate acestea. O dată ce Root va fi mort, orașul va cădea ușor.

Goblinul își scutura capul, tremurând de emoție.

— Unde e? Unde e Root?

— Nu știu, recunoscu Cudgeon. Dar știu unde va fi în șase ore.

— Unde? Spune-mi, elfule!

Cudgeon ridică pe masă o ladă mare. În ea se aflau patru perechi de aripi DoubleDex.

— În tunelul vertical E93. Ia astea! Trimite-ți cea mai bună echipă! Și spune-le să acționeze rapid!

TUNELUL VERTICAL E93

Julius Root călătorea întotdeauna ca un mare domn. Acum, de pildă, conducea naveta ambasadorului din Atlantida. Numai piele și aur. Scaune mai moi decât fundul unui gnom, niște amortizoare care ignorau totul în afară de cele mai violente zgâlțâituri. Bineînțeles că ambasadorul nu fusese foarte încântat să înmâneze altcuiva maneta de comandă. Dar era dificil să îl refuzi pe comandant în timp ce degetele lui băteau în arma cu trei rezervoare pe care o purta la șold. Oamenii și însoțitorii lor elfi urcau acum prin E93 în condiții de confort sporit.

Artemis își luă o apă plată din combina frigorifică.

— Are un gust neobișnuit, comentă el. Nu neplăcut, dar altfel.

— „Curată” e cuvântul pe care îl cauți, spuse Holly. Nici n-ai crede prin câte filtre trebuie să o trecem ca să o curățăm de poluarea Noroioșilor.

— Fără ciondăneli, căpitane Short, zise Root amenințător. Acum suntem de aceeași parte a baricadei. Vreau o misiune fără probleme.

Acum, toată lumea echiparea! N-o să rezistăm acolo nici cinci minute fără protecție.

Holly deschise un compartiment suspendat.

— Fowl, în fața ta, în centru.

Artemis se conformă, un zâmbet amuzat ivindu-i-se pe buze.

Holly scoase din dulăpior mai multe pachete în formă de cub.

— Ce mărime porți? Șase?

Artemis ridică din umeri. Nu era familiarizat cu sistemul de măsurare al Poporului.

— Ce? Artemis Fowl nu știe? Credeam că ești expertul numărul unu în lume în materie de elfi. Tu ai fost cel care ne-a furat Cartea anul trecut, nu?

Artemis desfăcu pachetul. Era un costum făcut dintr-un material cauciucat ultrasubțire.

— Împotriva radiațiilor, explică Holly. Celulele tale îmi vor mulțumi 50 de ani de acum înainte, dacă vei mai fi în viață.

Artemis își trase costumul peste haine. Acesta se mulă perfect, ca o a doua piele.

— Deștept material.

— Latex cu memorie. Se mulează după forma ta. În niște limite. Din nefericire, e de unică folosință. Poartă-l și reciclează-l!

Venirea zgomotoasă a lui Butler îl întrerupse. Căra atâta armament, încât Foaly îi procură o Centură Lunară care să reducă toată greutatea la o cincime din cea normală.

— Și eu? întrebă Butler, făcând semn din cap către costumele anti radiație.

Holly se încruntă.

— Nu avem nimic așa de mare. Are și latexul o limită.

— Nu-i nimic. Am mai fost în Rusia și n-am murit.

— Nu încă. Dar în timp…

Butler ridică din umeri.

— Am de ales?

Holly zâmbi. Și era ceva răutăcios în zâmbetul ei.

— O, n-am zis că nu ai alternativă.

Căuta în dulap și scoase o doză mare de spray. Și, dintr-un anume motiv, doza aia îl sperie pe Butler mai mult decât un buncăr plin de rachete.

— Acum, stai pe loc! zise ea îndreptând gura în formă de pâlnie de gramofon a sprayului către bodyguard. S-ar putea să miroasă mai rău

decât un dorf, dar cel puțin n-o să-ți strălucească pielea în întuneric.

• Capitolul 8 • În Rusia. Cu mănuși{2}

LENIN PROSPEKT, MURMANSK

Mihail Vassikin începea să își piardă răbdarea. De mai bine de doi ani făcea muncă de dădacă. Așa ceruse Britva. Nu fusese chiar o cerere. Termenul de „cerere” implică o alternativă. Dar cu Britva nu se putea discuta. Nici măcar nu se protesta în tăcere. *Menigerul*, sau managerul, era din școala veche, unde cuvântul lui era lege.

Instrucțiunile lui Britva erau simple: dă-i să mănânce, spală-l și, dacă într-un an nu iese din comă, omoară-l și aruncă-i cadavrul în golful Kola.

Cu două săptămâni înainte de termen, irlandezul se ridicase deodată în capul oaselor. Se trezise strigând un nume. Numele era Angeline. Kamar fusese atât de șocat, încât scăpase sticla de vin pe care o desfăcea. Sticla s-a spart, găurindu-i pantofii de firmă și strivindu-i unghia mare de la picior. Unghiile cresc la loc, dar pantofii de firmă se găsesc greu dincolo de Cercul Polar. Mihail a trebuit să se așeze pe partenerul lui pentru ca acesta să nu omoare ostaticul.

Acum erau în așteptare. Răpirea era o treabă organizată și avea regulile ei. Întâi trimiteau o scrisoare care să atragă atenția sau, în acest caz, un e-mail. Așteptau câteva zile ca persoana vizată să pună ceva fonduri deoparte, după care îl loveau cu cererea de răscumpărare.

Stăteau încuiați în apartamentul lui Mihail de pe Lenin Prospekt, așteptând telefonul de la Britva. Nici măcar nu îndrăzneau să iasă puțin să la aer. Nu că ar fi avut multe de văzut. Murmansk era unul dintre acele orașe rusești care par că au fost turnate direct dintr-o cisternă cu beton. Lenin Prospekt arăta bine numai atunci când era îngropat sub zăpadă.

Kamar ieși din dormitor. Fața lui cu trăsături aspre se lungise de uimire.

— Vrea caviar, îți dai seama? I-am dat un castron mare de tocană și el vrea caviar. Irlanskii nerecunoscător!

Mihail își dădu ochii peste cap.

— Îmi plăcea mai mult de el când dormea.

Kamar dădu din cap, scuipând în focul din șemineu.

— Cearșafurile sunt prea aspre, auzi. În loc să fie recunoscător că nu-i dau drumul în golf vârât într-un sac…

Sună telefonul, întrerupându-i amenințările deșarte.

— Gata, prietene, spuse Vassikin, bătându-l pe Kamar pe umăr. O luăm din loc.

Vassikin ridică receptorul.

— Da?

— Eu sunt, se auzi o voce care suna subțire din cauza rețelei de cabluri vechi.

— Domnule Brit…

— Taci din gură, tâmpitule! Să nu-mi mai pronunți niciodată numele!

Mihail înghiți în sec. *Menigerului* nu îi plăcea să fie asociat cu vreuna dintre activitățile lui. Acest lucru însemna că numele lui nu trebuia menționat nicăieri, în cazul în care convorbirea ar fi fost înregistrată. Avea obiceiul să dea telefoane în timp ce conducea prin oraș, ca să nu poată fi localizat.

— Îmi pare rău, șefu'.

— Foarte bine, continuă capul Mafiei. Acum ascultă și nu mă întrerupe! Tu nu ai nimic de spus.

Vassikin acoperi receptorul cu mâna.

— Totul e-n regulă, îi șopti el lui Kamar. Facem treabă bună.

— Cei din familia Fowl sunt foarte deștepți, continuă Britva. Sunt sigur că se străduiesc chiar acum să depisteze de unde a fost trimis ultimul e-mail.

— Dar am securizat…

— Ce ți-am zis?

— Mi-ați zis să nu vorbesc, domnule Brit… domnule.

— Exact. Deci trimite mesajul cu răscumpărarea și apoi du-l pe Fowl la locul de întâlnire.

Mihail păli.

— La locul de întâlnire?

— Da Nimeni nu vă va căuta acolo, vă garantez asta.

— Dar…

— Iar vorbești! Arată că ai coloană vertebrală! E vorba de numai câteva zile. Da, s-ar putea să-ți scurteze viața cu un an. N-o să mori din asta.

Vassikin își stoarse creierii, căutând o scuză. Dar n-o găsi.

— Da, șefu'. Cum spuneți.

— Sigur. Acum ascultă! Asta e marea ta șansă. Dacă faci treaba asta bine, vei urca vreo câteva poziții în organizație.

Vassikin rânji. Imediat gândul îi zbură la o viață plină de șampanie și de mașini scumpe.

— Dacă acest om e într-adevăr tatăl tânărului Artemis, băiatul va plăti. După ce iei banii, aruncă-i pe amândoi în golf. Nu vreau să mai rămână supraviețuitori care să se apuce de vreo vendetă. Sună-mă dacă se întâmplă ceva!

— Bine, șefu'.

— A, încă ceva.

— Da?

— Să nu mă suni!

Convorbirea se întrerupse. Vassikin râmase uitându-se la receptor ca și cum ar fi fost un pumn de viruși aducători de ciumă.

— Deci? întrebă Kamar.

— Trebuie să trimitem al doilea mesaj.

Un rânjet larg tăie fața lui Kamar.

— În sfârșit, treaba aste e aproape gata.

— Apoi trebuie să mutăm pachetul în zona de eliminare.

Rânjetul dispăru la fel de repede ca o vulpe în vizuină.

— Ce? Acum?

— Da, acum.

Kamar se plimba în sus și în jos prin sufrageria micuță.

— E o nebunie. Fowl nu poate ajunge aici mai devreme de câteva zile. Nu avem de ce să stăm două zile să respirăm otrava aia. Ce sens are?

Mihail îi întinse telefonul.

— Tu să-i spui! Sunt sigur că *menigerului* i-ar plăcea să audă că îl consideri nebun.

Kamar se trânti pe canapeaua ponosită, luându-și capul în mâini.

— O să se termine vreodată afacerea asta?

Partenerul lui dădu drumul vechiului lor hard de 16 megabiți.

— Nu știu sigur, răspunse el, transmițând mesajul scris dinainte. Dar știu ce vom păți dacă nu facem cum a zis Britva.

Kamar scoase un oftat

— Mă duc să țip un pic la prizonier.

— Ajută la ceva?

— Nu ajută, recunoscu și Kamar. Dar o să mă simt mai bine.

Stația arctică nu fusese niciodată o destinație turistică foarte căutată de către elfi. Sigur, aisbergurile și ursii polari erau frumoși, dar nimic nu merita să-ți umpli până la saturație plămânii cu aer iradiat.

Holly ancoră naveta în singurul port funcțional. Tot terminalul semăna cu un depozit părăsit. Curele de transmisie de la vechi transportoare zăceau abandonate de-a lungul podelei, iar pe țevile de încălzire de joasă altitudine mișunau insecte.

Holly scoase niște paltoane și mănuși pe măsura oamenilor dintr-un dulap foarte vechi.

— Îmbrăcați-vă, noroioșilor, e frig afară.

Artemis vedea asta și fără să i se spună. Bateriile solare ale terminalului se descărcaseră de mult, iar zidurile crăpaseră în strânsoarea gheții ca o coajă de nucă.

Holly îi aruncă lui Butler haina de la distanță.

— Știi ceva, Butler, miroși îngrozitor! îi spuse ea râzând.

— Tu și gelul tău anti radioactiv! Cred că mi se schimbă culoarea pielii, mormăi Butler.

— Nu-ți face griji, o să se ia în cincizeci de ani.

Butler își încheie până la gât paltonul Cossak.

— Voi nu știu de ce vă îmbrobodiți așa. Nu aveți costumele voastre grozave?

— Hainele sunt pentru camuflaj, explică Holly întinzându-și gelul anti radioactiv pe față și pe gât. Dacă ne activăm scuturile, costumele devin inutile. E ca și cum ți-ai vârî oasele în miezul unui reactor. Așadar, în seara asta suntem toți oameni.

Artemis se încruntă. Dacă elfii nu își puteau activa scutul însemna că operațiunea de salvare a tatălui său va fi mult mai dificilă. Planul pe care tocmai îl concepea trebuia să fie adaptat.

— Mai puțină vorbă, mârâi Root, trăgând o căciulă de blană de urs peste urechile lui ascuțite. Ieșim în cinci minute. Vă vreau pe toți înarmați și periculoși. Chiar și tu, Fowl, dacă o armă nu ar fi prea grea pentru încheieturile tale fine.

Artemis își alese o armă de-ale elfilor din arsenalul navetei. Introduse bateria în fantă și setă arma pe nivelul trei.

— Nu-ți face griji pentru mine, comandante, am exersat. Am o colecție întreagă de armament al elfilor la conac.

Tenul roșu al lui Root se închise cu încă un ton.

— E o mare diferență între o țintă de carton și o persoană reală.

Artemis își arătă zâmbetul de vampir.

— Dacă merge totul conform planului, nu vom avea deloc nevoie de arme. Prima fază a acțiunii e cum nu se poate mai simplă: instalăm un post de supraveghere în apropierea apartamentului lui Vassikin. Apoi, cu prima ocazie, îl ridicăm pe prietenul nostru rus ca să avem o discuție în cinci. Sunt sigur că sub influența hipnozei voastre ne va spune tot ce trebuie să știm. După care, va fi foarte simplu să scăpăm de gărzi și să-l recuperăm pe tatăl meu.

Root își acoperi gura cu un fular gros.

— Și dacă nu merge totul conform planului?

Ochii lui Artemis erau reci și hotărâți.

— Atunci, comandante, va trebui să improvizăm.

Holly simți un tremur în stomac. Și nu avea nimic de-a face cu clima friguroasă.

•

Terminalul era îngropat la douăzeci de metri sub o calotă de gheață. Luară ascensorul de protocol până la suprafață și ieșiră toți în noaptea polară, arătând ca un grup de copii însoțiți de un adult. Adică trei copii blindați cu armament neomenesc atârnându-le sub fiecare cută a îmbrăcăminţii.

Holly își consultă GPS-ul de la încheietura mâinii.

— Ne aflăm în districtul Rosta, comandante. Douăzeci de clicuri la nord de Murmansk.

— Ce știe Foaly despre vreme? Nu vreau să mă prindă viscolul la câțiva kilometri de unde trebuie să ajungem.

— N-avem noroc. Nu găsesc linie liberă. Magma trebuie să fie încă activă.

— *D'arvit*, înjură Root. Ei bine, asta înseamnă că trebuie să ne aventurăm pe jos. Butler, tu ești expertul, așa că mergi înainte. Căpitane Short, tu închei plutonul. Ești liberă să lovești orice fund omenesc rămas în urmă.

Holly îi făcu semn cu ochiul lui Artemis.

— Nu e nevoie să-mi spui de două ori, comandante.

— Sunt sigur că nu e, mormăi Butler, cu un zâmbet șters în colțul gurii.

Ceata cea bălțată înaintă greoi spre sud-est, în lumina lunii, până dădu de calea ferată. Să meargă de-a lungul traverselor era singura

modalitate să se ferească de curenți și să evite crevasele. Mergeau încet. Un vuit nordic se strecura prin fiecare por din hainele lor și frigul ataca orice suprafață de piele expusă ca și când ar fi fost un milion de săgeți electrice.

Vorbeau puțin. Zona arctică avea acest efect asupra tuturor, cu toate că trei dintre ei aveau costume speciale cu încălzire.

Holly rupse tăcerea. Era ceva ce o măcina de mai multă vreme.

— Spune-mi ceva, Fowl, întrebă ea din spatele lui. Tatăl tău este la fel ca tine?

Artemis se opri pentru o fracțiune de secundă.

— E o întrebare ciudată. De ce vrei să știi?

— Păi, tu nu ești tocmai un prieten al Poporului. Dacă omul pe care încercăm să îl salvăm ne va distruge?

Urmă o tăcere lungă întreruptă numai de clănțănit de dinți.

Holly văzu cum Artemis își lăsă capul în jos.

— Nu ai niciun motiv de îngrijorare, căpitane. Tatăl meu, cu toate că unele dintre afacerile lui au fost, fără îndoială, ilegale, a fost… este un om nobil. Ideea de a face rău unei alte ființe îl repugnă.

Holly trase zdravăn cizma de sub douăzeci de centimetri de zăpadă.

— Atunci ce s-a întâmplat cu tine?

Respirația lui Artemis îi trecea peste umăr aproape înghețată.

— Eu… am greșit.

Holly privea fix în ceafa băiatului. Era, oare, Artemis Fowl într-adevăr sincer? Îi era greu să creadă. Și mai mult o surprindea faptul că nu știa cum să reacționeze. Să-i întindă o mână în semn de iertare sau să-l pocnească în semn de răsplată. În cele din urmă, se hotărî să aibă încredere în el. Pentru moment.

Trecură printr-o ravenă șlefuită de vânturi șuierătoare. Lui Butler nu-i plăcea deloc. Intuiția lui de soldat ciocănea ca o picătură chinezească în interiorul craniului său. Ridică pumnul încleștat.

Root grăbi pasul până îl prinse.

— Probleme?

Butler scrută câmpul acoperit de zăpadă, în căutare de urme.

— Poate. E un loc tocmai potrivit pentru un atac surpriză.

— Poate. Dacă ar ști cineva că venim.

— Ar fi posibil? Ar putea cineva să știe?

Root răsuflă zgomotos, scoțând nori de aburi.

— Imposibil. Tunelul e absolut izolat și securitatea Reconului este

cea mai severă de pe planetă.

Și în acel moment comandoul goblinilor apăru de peste marginea ravenei.

Butler îl înșfăcă pe Artemis de guler și îl aruncă, foarte neprotocolar, într-un șanț. Cu cealaltă mână își scotea deja arma.

— Capul jos, Artemis! E timpul să-mi câștig leafa.

Artemis ar fi avut un răspuns pe măsură, dacă nu ar fi avut capul îngropat sub un metru de zăpadă.

Erau patru goblini zburând într-o formație nu foarte închegată, apărând ca niște pete negre pe cerul înstelat. Urcară iute la trei sute de metri înălțime, fără vreo tentativă de a se ascunde. Nici nu atacau, nici nu plecau. Pluteau, pur și simplu, deasupra lor.

— Goblini, spuse Root printre dinți, ridicând o armă Neutrino cu rază lungă de acțiune în dreptul umărului. Sunt bătuți în cap!

Nu aveau altceva de făcut decât să-i împuște unul câte unul.

Butler ochi și își îndepărtă picioarele pentru mai multă stabilitate.

— Ce facem, așteptăm până le vedem albul ochilor, comandante?

— Ochii goblinilor nu au alb, răspunse Root. Dar, oricum, ține-ți arma la locul ei. Căpitanul Short și cu mine îi vom adormi. Nu e nevoie să moară nimeni.

Butler își puse pistolul Sig Sauer în tocul de la subraț. Oricum nu ar fi bătut până acolo. Era interesant să vadă cum se comportau Holly și Root într-o luptă cu arme de foc. Până la urmă, viața lui Artemis era în mâinile lor. Ca să nu mai vorbim de a lui.

Butler aruncă o privire în lateral. Holly și comandantul trăgeau de zor cu diferite arme, fără niciun rezultat. Armele lor erau la fel de moarte ca șoarecii într-o gaură de șarpe.

— Nu înțeleg, mormăi Root. Le-am verificat personal.

Artemis, bineînțeles, fu primul care își dădu seama. Își scutură zăpada din păr.

— Sabotaj, diagnostică el, aruncând arma inutilă a elfilor. Nu există alternativă. De asta B'wa Kell au nevoie de arme Softnose. Pentru că au dezactivat cumva laserele elfilor.

Dar comandantul nu asculta. Și nici Butler. Nu era momentul pentru deducții logice. Era timpul pentru acțiune. Erau ținte ușoare acolo, pete de culoare pe strălucirea palidă a ținutului arctic. Teoria îi fu confirmată când mai multe focuri de Softnose făcură găuri sfârâitoare în zăpada de la picioarele lor.

Holly își activă Optixul din caschetă, focalizându-l pe inamic.

— Se pare că unul dintre ei are un laser Softnose, domnule comandant. Ceva cu țeavă lungă.

— Să ne adăpostim. Repede!

Butler dădu din cap.

— Uite, acolo. Peretele ravenei e prelungit ca o poliță.

Valetul îl apucă pe protejatul lui de guler, ridicându-l cu aceeași ușurință cu care un copil ridică o pisică. Se luptau cu zăpada pentru a ajunge la adăpostul peretelui de gheață. Probabil, cu un milion de ani în urmă, gheața se topise suficient încât să se desprindă un strat și apoi să înghețe la loc. Cuta rezultată rezistase cumva de-a lungul timpului și acum ar putea să le salveze viața.

Trecură sub buza ravenei, strecurându-se cu spatele pe lângă peretele de gheață. Acoperișul înghețat era destul de gros ca să reziste focurilor trase din orice armă obișnuită.

Butler îl acoperi pe Artemis cu trupul lui și riscă să arunce o privire în sus.

— Prea departe. Nu-i văd. Holly?

Căpitanul Short își scoase capul de sub marginea de gheață și își reglă Optixul pentru focalizare.

— Ei, ce fac?

Holly așteptă o clipă până când putu vedea figurile mai clare.

— Ciudat, comentă ea. Toți trag acum, dar…

— Dar ce, căpitane?

Holly bătu ușor în caschetă, asigurându-se că lentilele îi funcționează.

— Poate că recepționez vreo distorsiune de la Optix, domnule comandant. Dar se pare că nu ne nimeresc intenționat, trag departe, peste capetele noastre.

Butler simți sângele năvălindu-i în cap.

— E o capcană! urlă el, întorcându-se iute să îl ia pe Artemis. Afară, toți! Afară!

Și chiar în acel moment goblinii prăvăliră cincizeci de tone de rocă, gheață și zăpadă peste adăpostul lor.

•

Aproape că reușiseră. Sigur, cu *aproape* nu se câștiga niciodată o găleată de calmar la ruleta gnomilor. Dacă n-ar fi fost Butler, niciunul din grup nu ar fi supraviețuit. Ceva se întâmplase cu el. Căpătase o putere inexplicabilă, asemănătoare acelor puseuri de energie care le dau mamelor puterea să ridice copacii căzuți peste copiii lor. Valetul

îi ridică pe Artemis și pe Holly și îi învârti, aruncându-i înainte cum arunci cu pietre în lac. Nu era o modalitate foarte demnă de a călători, dar era cu siguranță mai bine decât să le rămână oasele sub avalanșa de gheață.

Pentru a doua oară în tot atâtea minute, Artemis aterizâ cu nasul într-un morman de zăpadă. În spatele lui, Butler și Root se zbăteau sub acoperișul de gheață, alunecând pe suprafața sticloasă. Aerul fu sfâșiat de un tunet de avalanșă, iar blocul de gheață de dedesubtul lor se despică scârțâind. Bucăți masive de stâncă și de gheață străpunseră deschizătura din peretele stâncii ca niște stâlpi. Butler și Root erau prinși înăuntru.

Holly se ridicase în picioare și alerga spre comandant. Dar ce ar fi putut face? Să se arunce înapoi sub acoperișul de gheață?

— Stai pe loc, căpitane, se auzi Root în microfonul caschetei. E un ordin!

— Comandante, spuse Holly gâfâind. Ești în viață.

— Nu știu cum de mai sunt în viață. Butler și-a pierdut cunoștința și suntem blocați aici. Marginea de gheață e pe punctul de a se prăbuși. Mai rezistă doar pentru că se sprijină în câteva bucăți sfărâmate. Dacă le-am împinge la o parte…

Măcar erau în viață. Țintuiți pe loc, dar în viață. Un plan, aveau nevoie de un plan.

Holly constată că era neobișnuit de calmă. Era una dintre calitățile care o făceau un excelent agent de teren. În momente de tensiune maximă, căpitanul Short avea capacitatea de a intui un anumit curs al evenimentelor. De multe ori, singurul curs viabil. În simulatorul de luptă, la examenul de căpitan, Holly învinsese inamici virtuali de nebiruit distrugând proiectorul cu laserul. Tehnic vorbind, își învinsese toți adversarii, așadar comisia a trebuit să o treacă.

Holly vorbi în microfonul căștii.

— Comandante, desfă Centura Lunară a lui Butler și prinde-te de ea. O să vă scot pe amândoi de acolo.

— Recepționat, Holly. Ai nevoie de un piron?

— Dacă poți să-mi scoți unul.

— Așteaptă.

Un piron țâșni ca o săgeată printre barele de gheață, aterizând la un metru de cizmele lui Holly. Săgeata trăgea după ea o coardă subțire.

Holly prinse pironul în suportul pentru coardă de pe centura ei,

asigurându-se că firul nu are noduri sau bucle.

Între timp, Artemis reușise să se elibereze din mormanul de zăpadă și gheață.

— Planul acesta e, în mod evident, ridicol, spuse el scuturându-și zăpada de pe mâneci. Nu poți să crezi că îi vei trage pe amândoi cu suficientă viteză încât să spargi țurțurii și să eviți să fie striviți.

— Nu am de gând să îi trag eu, izbucni Holly.

— Dar, cine?

Căpitanul Short arătă în jos, în urma lor. Era un trenuleț verde care urca șerpuit spre ei.

— Chestia aia o să-i tragă.

•

Mai rămăseseră trei goblini. Numele lor erau D'Nall, Aymon și Nyle. Trei novici care se luptau pentru poziția vacantă de locotenent. Locotenentul Poll își dăduse demisia când stătuse prea aproape de avalanșă și fusese lovit de un bloc de cinci sute de kilograme de gheață transparentă.

Cei trei se învârteau la o înălțime sigură de trei sute de metri. Nu erau în afara razei de acțiune a armelor elfilor, dar acestea nu erau operaționale pentru moment. Laboratoarele Koboi se ocupaseră de asta la ultima modernizare a armamentului Reconului.

— Ce mai gaură în locotenentul Poll, spuse Aymon, fluierând. Se vedea prin el.

Goblinii nu se atașau prea tare unii de alții. Cu toate trădările, loviturile pe la spate și starea generală de dușmănie din B'wa Kell nu era deloc rentabil să își facă prieteni prea apropiați.

— Ce crezi? întrebă D'Nall, goblinul cel arătos. Poate ar trebui să se ducă unul dintre voi până jos.

Aymon pufăind pe nas.

— Sigur. Să ne ducem jos să o-ncasăm de la ăla mare. Ne crezi fraieri?

— Ăla mare e doborât. L-am pocnit eu. O lovitură la fix.

— Lovitura mea a declanșat avalanșa, obiectă Nyle, cel mai mic din gașcă. Tu întotdeauna îți asumi omorurile mele.

— Ce omoruri? Tot ce ai omorât tu era o râmă. Și asta din greșeală.

— Aiureli, se îmbufnă Nyle. Am omorât râma intenționat. Mă enerva.

Aymon se așeză între cei doi.

— Bine, bine. Nu vă înfoiați solzii! Tot ce avem de făcut e să tragem de aici de sus câteva focuri în cei care au mai rămas.

— Bun plan, geniule, îl ironiză D'Nall. Numai că n-o să meargă.

— Și de ce nu?

D'Nall arăta în jos cu o unghie atent îngrijită.

— Pentru că urcă în trenul acela.

•

Patru vagoane verzi se apropiau șerpuind dinspre nord în spatele unei vechi locomotive Diesel. Lăsă în urmă un vârtej de zăpadă.

„Salvarea", se gândi Holly. Sau poate că nu. Nu știa de ce, dar numai vederea locomotivei grele și zgomotoase o făcea să simtă un gol în stomac. Totuși nu avea de ales.

— E trenul Mayak Chimic, spuse Artemis.

Holly îl privi peste umăr. Artemis părea și mai palid decât de obicei.

— Ce?

— Ecologiștii din toată lumea îi spun, ironic, Mașina Verde. Transportă piese de uraniu și plutoniu folosite la Combinatul Chimic Mayak pentru reciclare. Un singur mecanic încuiat în locomotivă. Fără gărzi. Încărcată la capacitatea maximă, chestia asta e mai fierbinte decât un submarin nuclear.

— Și tu știi asta… de unde?

Artemis ridică din umeri.

— Îmi place să fiu la curent cu lucrurile astea. Radiațiile sunt o problemă a întregii lumi, nu?

Holly începea să simtă tentaculele uraniului atacându-i gelul anti radioactiv de pe obraji. Trenul era otravă curată. Dar era singura șansă de a-l salva pe comandant.

— E din ce în ce mai bine, bombăni ea.

Trenul se apropiase. Evident. Cu motoarele mergând la o viteză de aproape zece clicuri pe oră. Nu era o problemă pentru Holly, dar, cu doi bărbați imobilizați și un băiat aproape inutil, nu era treabă ușoară să urce în locomotivă.

Holly se opri o secundă să verifice ce făceau goblinii. Erau tot acolo, la trei sute de metri deasupra. Goblinii nu se pricepeau la improvizații. Trenul apăruse pe neașteptate. Le va lua cel puțin un minut să pună la cale o nouă strategie. Gaura imensă din camaradul lor s-ar putea să le mai dea încă de gândit.

Holly simțea radiațiile emanate din vagoane arzându-i și cea mai

mică porțiune rămasă neacoperită cu gelul anti radioactiv, pișcându-i globii oculari. Mai erau câteva momente până avea să rămână fără magie. După aceea, sfârșitul se va apropia cu pași repezi.

Dar nu avea acum timp să se gândească la asta. Prioritatea ei era comandantul. Trebuia să-l scoată de acolo viu. Dacă B'wa Kell avuseseră curajul să se ridice împotriva Reconului, era clar că ceva serios se întâmpla în străfundurile Pământului. Orice ar fi fost, aveau nevoie de Julius Root pentru contraatac. Se întoarse către Artemis.

— Acum, noroiosule, nu avem decât o singură șansă. Agață-te de ce reușești!

Artemis nu putu ascunde un tremur vizibil.

— Nu te teme, Artemis! O să reușești.

— E frig, elfule, se zbârli Artemis. Oamenii tremură când e frig.

— Așa te vreau, spuse căpitanul Short și o luă la fugă.

Firul legat de piron se desfășura în urma ei ca un cablu de harpon. Deși avea grosimea firului de undiță, putea să țină suspendați doi elefanți zbătându-se. Artemis alergă cât de repede îi permitea încălțămintea grea.

Alergau paralel cu șinele, zăpadă scârțâindu-le sub picioare. În spatele lor, trenul se apropia din ce în ce mai mult, împingând o coloană de aer înaintea lui.

Artemis se străduia din răsputeri să se țină aproape. Nu era ușor pentru el. Să alerge și să transpire. Pentru Dumnezeu, el nu putea să lupte. Nu era soldat. El era un strateg. Un geniu. Partea fizică și harababura conflictului trebuiau lăsate în seama lui Butler și a unora ca el. Dar valetul nu era în măsură să se ocupe de această problemă acum. Și nici nu va mai fi vreodată, dacă nu reușeau să urce în tren.

Artemis respira greu, vaporii înghețându-i în fată și încețoșându-i vederea. Trenul era acum în dreptul lor; roțile de oțel aruncau scântei și gheață în aer.

— Vagonul doi, strigă Holly. E o treaptă. Ai grijă cum pui piciorul.

Treaptă? Artemis privi înapoi. Vagonul al doilea venea rapid din urmă. Dar zgomotul îi tulbura vederea. Era, oare, posibil? Era îngrozitor. Acolo, dedesubtul ușilor de oțel. O placă îngustă. Îndeajuns de largă să pui piciorul pe ea. Atât.

Holly urcă în tren cu ușurință și se lipi de peretele vagonului. Făcea ca totul să pară atât de simplu. Doar un salt și era în siguranță, departe de roțile care aruncau scântei.

— Hai, Fowl, sari! strigă Holly.

Artemis chiar se strădui. Dar vârful piciorului i se agăță de o traversă și el se duse cu capul înainte, luptându-se apoi să își recapete echilibrul. Îl aștepta o moarte dureroasă.

— Două picioare stângi, spuse Holly printre dinți, apucându-l de guler pe noroiosul care îi era cel mai puțin simpatic.

Inerția îl împinse pe Artemis în față, izbindu-l de ușă, ca pe un personaj din desene animate.

Coarda legată de piron se balansa lovind peretele vagonului. După doar câteva secunde, Holly coborî din tren tot atât de repede precum urcase. Căuta un punct fix de care să se prindă. Greutatea lui Root și a lui Butler era, într-adevăr, redusă de Centura Lunară, dar smucitura va fi mai mult decât suficientă să o tragă din locomotivă. Și dacă lucrul acesta se întâmpla, era sfârșitul.

Holly își fixă brațul în jurul unei trepte a scării exterioare a vagonului. Văzu niște scântei magice albastre jucându-se în jurul unei cute a costumului ei. Contraatacau efectele radiației. Oare cât mai putea rezista magia ei în aceste condiții? Vindecarea constantă o epuiza. Trebuia să își ducă la îndeplinire ritualul de reînnoire a puterilor magice. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Holly era pe punctul de a desprinde cablul și de a-l lega în jurul uneia dintre treptele scării exterioare, când acesta se întinse la maximum, trăgându-i picioarele de sub ea. Se ținea de scară cu îndârjire, cu unghiile înfipte în propria piele. Dacă se gândea mai bine, planul acesta ar fi trebuit mai bine pus la punct. Timpul părea că se dilata, la fel cum se întindea coarda, și, pentru un moment, Holly crezu că îi va sări cotul din încheietură. Apoi gheața cedă și Root împreună cu Butler fură trași din mormântul lor de gheață ca o săgeată dintr-un arc. După câteva secunde, ei se izbiră de peretele vagonului, greutatea lor acum redusă menținându-i pe marginea trenului, pentru moment. Dar era doar o chestiune de timp până când bruma de forță gravitațională ce le mai rămăsese avea să îi împingă sub roțile de oțel.

Artemis se agăță de treaptă, lângă Holly.

— Ce pot să fac?

Holly arătă printr-o mișcare a capului către un buzunar de la umăr.

— Acolo. Găsești înăuntru o fiolă. Scoate-o!

Artemis desfăcu buzunarul și scoase o sticluță.

— Am găsit-o.

— Bine. De aici te descurci, Fowl. Sus și înăuntru!

Artemis rămase cu gura căscată.

— Sus și…?

— Da, e singura noastră speranță. Trebuie să deschidem ușa asta și să-i împingem înăuntru pe Butler și pe comandant. E o curbă în calea ferată la două clicuri de aici. Dacă trenul încetinește, chiar și cu o singură rotație, sunt pierduți.

Artemis dădu din cap.

— Și sticluța?

— E acid. Pentru încuietoare. Mecanismul e pe interior. Acoperă-ți fața și apasă. Dă-i tot tubul. Dar să nu curgă pe tine.

Era o conversație cam lungă având în vedere circumstanțele. Mai ales că fiecare secundă era vitală. Artemis nu mai stătu să-și ia la revedere.

Se târî până la treapta următoare, ținându-și corpul aproape de peretele vagonului. Vântul biciuia cu ace de gheață. Înțepau ca albinele. Totuși, Artemis își scoase mânușile cu dinții clănțănindu-i. Mai bine cu degerături decât strivit între roți.

Urcă. Treaptă cu treaptă, până ajunse cu capul deasupra vagonului. Nu mai exista niciun fel de adăpost acum. Aerul îi izbea fruntea și îi intra pe gât. Artemis scruta priveliștea prin viscol de-a lungul acoperișului vagonului. Acolo! În centru. Era o trapă. Dincolo de deșertul de oțel, netedă, erodată de intemperii. Nimic de care să se țină pe o distanță de cinci metri. „Puterea unui rinocer nu ar fi de folos aici”, se gândi Artemis. În sfârșit, o oportunitate să își folosească și creierul. Cinetică și inerție. Era simplu, teoretic.

Rămânând în marginea din față a vagonului, Artemis se urcă pe acoperiș. Vântul îi șerpuia sub picioare, ridicându-i-le cu cinci centimetri deasupra marginii de sus, amenințând să îl arunce de pe tren. Artemis își încleștă degetele pe muchia vagonului. Nu avea degete bune de apucat ceva cu putere. De luni de zile, Artemis nu apucase niciun obiect mai mare decât telefonul mobil. Dacă voiai pe cineva care să bată la calculator *Paradisul pierdut* în mai puțin de douăzeci de minute, Artemis era omul pe care îl căutai. Dar la atârnatul pe vagoane în viscol era total nepriceput. Ceea ce făcea, din fericire, parte din plan.

Cu o milisecundă înainte ca degetele să se desprindă, Artemis își dădu drumul. Curentul îl proiectă direct în acoperișul metalic al trapei. „Perfect”, ar fi gemut el, dacă ar mai fi avut vreun centimetru

cub de aer în plămâni. Și chiar dacă ar fi spus-o, vântul i-ar fi zburat orice cuvânt înainte de a-i ajunge la urechi. Nu mai avea decât câteva momente până când vântul l-ar fi înconjurat cu brațele lui și l-ar fi împins pe treptele înghețate. Carne de tun pentru goblini. Artemis caută prin buzunar după sticluța cu acid și deschise capacul cu dinții. Un strop i-a trecut chiar pe lângă ochi. Nu era timp să-și facă griji pentru asta acum. Nu era timp pentru nimic. Trapa era securizată cu un lacăt masiv. Artemis strecură două picături în gaura cheii. Doar de atât putea să se lipsească. Ar trebui să fie suficient.

Efectul fu rapid. Acidul mânca din metal ca lava din gheață. Tehnologia elfilor. Cea mai bună din lumea subpământeană.

Lacătul cedă, trapa deschizându-se. Capacul se dădu peste cap și Artemis sări înăuntru, căzând peste o mulțime de butoaie. Nu era chiar imaginea unui erou galant. Mișcarea trenului îl împinse printre containerele din interior. Artemis ateriză cu fața în sus, cu ochii țintă la simbolul pentru radiații, cu trei triunghiuri, marcat pe fiecare dintre ele. Cel puțin erau sigilate, deși rugina părea să fi pus stăpânire pe multe dintre ele. Artemis se rostogoli pe podea, ridicându-se în genunchi lângă ușă. Oare căpitanul Short mai era prins de marginea trenului? Sau rămăsese singur? Pentru prima dată în viața lui. Cu adevărat singur.

— Fowl! Deschide ușa, șopârlă noroioasă cu fața palidă ce ești!

A, da. Deci, nu era singur.

Acoperindu-și fața cu o mână, Artemis îmbibă încuietoarea triplă a vagonului cu acid. Lacătul de oțel se topi instantaneu, curgând pe podea ca o dâră de mercur. Artemis trase de ușa glisantă.

Holly stătea agățată, plină de furie, cu fața fumegând în locurile unde radiația îi mâncase din gelul protector.

Artemis o apucă de centură.

— La trei?

Holly dădu din cap. Nu mai avea energie să vorbească.

Artemis își încordă cât putu degetele. „Nu mă lăsați acum!” Dacă avea să scape din încurcătura asta, avea de gând să cumpere unul dintre acele ridicole aparate de făcut gimnastică acasă, cărora li se făceau reclamă la televizor.

— Unu.

Curba se apropia. O putea zări cu coada ochiului. Trenul ori va încetini, ori va deraia.

— Doi.

Căpitanul Short era sleită de puteri. Vântul o zbura ca pe un balon.

— Trei!

Artemis trase cu toată puterea pe care o avea în brațele lui subțiri. Holly își închise ochii și își dădu drumul. Nu-i venea să creadă că își încredința viața acestui noroios.

Artemis știa ceva fizică. Își programase numărătoarea în așa fel încât să profite de curbă, de inerție și de mișcarea trenului. Dar natura te surprinde întotdeauna. În acest caz, era vorba de o porțiune lipsă între două secțiuni de șină. Nu suficient de mare încât să facă locomotiva să deraieze, dar suficient cât să provoace o smucitură.

Smucitura împinse ușa înapoi, izbindu-se în cadrul ei ca o ghilotină de cinci tone. Dar părea că Holly reușise să intre. Artemis nu era sigur pentru că se ciocnise de el și amândoi se opriseră în marginea de lemn a vagonului. Părea întreagă din câte putea el să observe. Cel puțin capul îi era încă atașat de gât, ceea ce era bine. Dar părea inconștientă. Probabil din cauza traumei.

Artemis știa că și el urma să leșine. Își dădea seama după cum i se întuneca vederea la colțurile ochilor, ca și cum ar fi fost vreun virus de computer. Alunecă într-o parte, căzând peste pieptul lui Holly.

Acest lucru urma să aibă consecințe mai grave decât vă puteți închipui. Pentru că Holly era inconștientă, magia ei trecuse pe pilot automat. Magia nesupravegheată circula precum electricitatea. Fața lui Artemis atinsese mâna stângă a elfului, deviind fluxul scânteilor albastre. Era bine pentru el, dar, în același timp, foarte rău pentru ea. Pentru că, deși Artemis nu știa asta, Holly avea nevoie de fiecare scânteie – nu reușise să intre întreagă în vagon.

•

Comandantul Root tocmai își activase dispozitivul de înfășurat coarda atașată de piron, când primi pe neașteptate o lovitură în ochi.

•

Goblinul D'Nall își scoase o oglindă din tunică și se uită să vadă dacă solzii îi erau bine așezați.

— Aripile astea Koboi sunt grozave. Crezi că o să ne lase să le păstrăm?

Aymon se încruntă. Nu că ți-ai fi putut da seama. Nefiind mai expresivi decât o șopârlă, mișcările lor faciale erau destul de limitate.

— Liniște, ticălos cu sânge cald ce ești!

Cu sânge cald. Era o insultă grea pentru un goblin din B'wa Kell.

D'Nall se zbârli.

— Ai grijă, prietene, să nu-ți smulg limba aia despicată din gură.

— N-o să mai avem niciunul limbă dacă scapă elfii ăia, îi răspunse Aymon.

Era adevărat. Generalii nu suportau bine dezamăgirile.

— Prin urmare, ce facem? Eu arăt bine în costumul acesta. Ceea ce înseamnă că voi trebuie să fiți mai deștepți.

— Să tragem în tren! exclama Nyle. Simplu.

D'Nall își ajustă aripile Koboi DoubleDex, plutind deasupra celui mai tânăr membru al echipei.

— Tâmpitule! izbucni el, administrându-i scurt o palmă peste ceafă. Chestia aia e radioactivă. Nu simți mirosul? Un foc rătăcit și o să fim toți cenușă.

— Ai dreptate, recunoscu Nyle. Ești mai deștept decât pari.

— Mulțumesc.

— Cu plăcere.

Aymon coborî ușor până la o altitudine de 150 de metri. Era așa de tentant! Un singur foc bine ochit și l-ar doborî pe elful agățat de ușă și următorul l-ar expedia jos pe omul de pe acoperiș. Dar nu putea să riște. Dacă devia cu un singur grad de la țintă, își mâncase ultimele spaghete cu râme.

— OK, anunță el în microfonul căștii. Uite cum facem. Cu toată radiația din vagoane, s-ar putea ca țintele să fie moarte în câteva minute. Urmărim trenul o vreme, ca să fim siguri. Apoi ne întoarcem și îi spunem generalului că am văzut cadavrele.

D'Nall își luă zborul și într-o clipă fu jos, lângă el.

— Și o să vedem cadavrele?

— Sigur că nu, tâmpitule. Vrei să-ți ardă ochii și să-ți cadă?

— Pai nu.

— Exact. E limpede?

— Precum cristalul, răspunse Nyle scoțându-și laserul Softnose Redboy.

Își împușcă apoi camarazii în spate. Trăsese de aproape într-o țintă ușoară. N-avuseseră nicio șansă. Le urmări corpurile căzând pe pământ prin lentila de focalizare maximă. Zăpada urma să îi acopere în câteva minute și nimeni nu avea să îi găsească până nu se topea calota de gheață.

Nyle își băgă arma înapoi în toc, introducând coordonatele terminalului de navete pe computerul lui de zbor. Dacă îi studiai de aproape fața reptiliană, puteai să observi un rânjet. Era un locotenent

nou în oraș.

• Capitolul 9 • Orașul asediat

***CABINA OPERAȚIONALĂ*,**
SEDIUL CENTRAL AL POLIȚIEI

Foaly stătea în fața ecranului principal al Reconului așteptând rezultatele ultimei căutări. Analiza extensivă cu laser a navetei goblinilor dezvăluise o amprentă totală și una parțială. Cea completă era a lui. Ceea ce se explica ușor prin faptul că inspectase personal toate componentele navetelor casate. Amprenta parțială îi aparținea trădătorului. Nu era suficient să identifice elful care oferise tehnologia Reconului celor din B'wa Kell, dar era suficient pentru a-i elimina pe nevinovați. Urma să pună față în față numele rămase cu numele celor care aveau acces la componentele de navete și astfel lista devenea mult mai scurtă. Foaly dădu din coadă, mulțumit. Genial. Nu avea de ce să fie modest în legătură cu asta.

Pentru moment, computerul căuta prin fișierele personale amprenta parțiala. Tot ce putea să facă era să își trosnească degetele și să aștepte să fie contactat de către echipa de la suprafața. Magma era încă activă. Foarte neobișnuit. Ce coincidență!

Șirul de gânduri suspicioase ale lui Foaly fu întrerupt de o voce familiară.

„Căutare completă, spuse computerul, cu vocea lui Foaly. Un pic de vanitate. Trei sute patruzeci și șase eliminate. Mai rămân patruzeci de posibilități."

Patruzeci. Nu era rău deloc. Puteau fi intervievați cu ușurință. Era o oportunitate să folosească Retimagerul din nou. Dar mai era încă o posibilitate de îngustare a câmpului de posibilități.

— Computer, compară posibilitățile cu personalul cu acces la Nivelul Trei de securitate.

Nivelul Trei îi includea pe toți cei care aveau acces la topitoriile de reciclare.

„Căutare."

Desigur, computerul nu accepta comenzi decât de la cei ale căror voci era programat să le recunoască. Ca o altă măsură de siguranță, Foaly își criptase parola de deschidere a computerului și alte documente importante într-un limbaj de programare bazat pe limba

arhaică a centaurilor: centauriana.

Toți centaurii aveau ceva simptome de paranoia și cu motive întemeiate, având în vedere că mai erau mai puțini de o sută. Oamenii reușiseră să îi ucidă pe toți verii lor, unicornii. Erau probabil șase centauri sub pământ care mai puteau citi acea limbă și unul singur care putea să descifreze codul computerului.

Centauriana era, probabil, cea mai veche formă de scriere, datând din vremurile când oamenii începuseră să vâneze elfi. Paragraful care deschidea *Manuscrisele de la Capalla*, singurul document centaurian păstrat până în prezent și ieșit la iveală, spunea:

Creaturi elfe, luați aminte,
Pe Pământ, începe era omenească.
Ascunde-te așadar, elfule, ca să nu te găsească
Și sub pământ să locuiești se acu-nainte.

Centaurii erau cunoscuți pentru intelectul lor, nu pentru aptitudinile poetice. Totuși, Foaly simți că acele cuvinte erau la fel de relevante astăzi cum fuseseră și cu multe secole în urmă.

Cudgeon ciocăni în geamul securizat al cabinei. În mod normal, Cudgeon nu ar fi trebuit să fie primit în Operațional, dar Foaly îi dăduse drumul. Nu putea să reziste să nu facă vreo glumă pe seama fostului comandant. Cudgeon fusese retrogradat ca locotenent în urma unei încercări dezastruoase de a-i lua locul lui Root, ca șef la Recon. Dacă familia lui nu ar fi avut influența politică pe care o avea, ar fi fost dat afară cu totul din poliție. Oricum, poate i-ar fi fost mai bine în alt domeniu de activitate. Măcar nu ar fi trebuit să suporte tachinările constante ale lui Foaly.

— Am niște formulare electronice pe care am nevoie să le vizezi, spuse locotenentul, evitând să îi întâlnească privirea.

— Nicio problemă, *comandante*, răspunse centaurul mustăcind. Cum mai merge complotul? Ai vreo revoluție în plan pentru după-amiaza asta?

— Semnează, te rog, spuse Cudgeon întinzându-i cu mâna tremurândă un stilou digital.

„Uimitor, se gândea Foaly. Această epavă de elf fusese odată unul dintre ofițerii de frunte ai Reconului.”

— Nu, serios, Cudgeon, faci o treabă grozavă cu formularele astea.

Cudgeon îl privea cu ochii micșorați de suspiciune.

— Mulțumesc, domnule.

Un rânjet apăru în colțul gurii lui Foaly.

— Cu plăcere. Dar nu e cazul să te umfli în pene.

Mâna lui Cudgeon zbură spre fruntea bombată și deformată. Mai păstrase un pic din orgoliul de altădată.

— Oh, am atins un subiect dureros. Îmi pare rău.

Era o strălucire în colțul ochiului lui Cudgeon.

O strălucire care l-ar fi putut avertiza pe Foaly. Dar el fusese distras de un bip venind de la computer.

„Lista este completă."

— Scuză-mă un moment, *comandante*. E ceva important. Chestii legate de computer, nu le-ai înțelege.

Foaly se întoarse către ecranul cu plasmă. Locotenentul n-are decât să mai aștepte semnătura lui. Probabil nu era decât o comandă de componente de navetă.

Atunci îi pică fisa. O fisă mare, care a picat mai zgomotos decât izmenele unui dorf lovindu-se de perete. Componente de navetă. Cineva din interiorul sistemului. Cineva cu niște polițe de plătit. Picături de sudoare invadară fruntea lui Foaly. Era atât de evident.

Privi ecranul cu plasmă ca să i se confirme ceea ce știa deja. Nu erau decât două nume. Primul, Bom Arbles, era eliminat din start. Ofițerul de la Recuperări murise într-un accident de zbor în timpul unei plonjări spre centrul Pământului. Al doilea nume pulsa domol pe ecran. Locotenentul Briar Cudgeon. Transferat la echipa de reciclare cam prin aceeași perioadă când Holly scosese din circuit componentele. Totul se lega.

Foaly știa că dacă nu va recepta mesajul în zece secunde, computerul va citi numele cu voce tare. Apăsă cu nonșalanță butonul „Delete".

— Știi, Briar, spuse el cu o voce joasă. Toate glumele acelea despre problema ta cu capul nu erau spuse cu intenție rea. E felul meu de a-mi exprima simpatia. De fapt, am niște alifie…

Centaurul simți ceva rece, metalic apăsându-i ceafa. Văzuse prea multe filme de acțiune ca să nu-și dea seama ce era.

— Păstrează-ți alifia, măgărușule, îi șopti Cudgeon în ureche. Am impresia că și tu o să ai niște probleme cu capul.

***TRENUL CHIMIC MAYAK*,**
NORDUL RUSIEI

Primul lucru pe care Artemis îl simți fu un ciocănit ritmic de-a lungul șirei spinării. „Sunt la stațiunea de odihnă din Blackrock, se gândea el. Irina mă masează pe spate. Exact de asta avea nevoie organismul meu. Mai ales după hurducăielile din tren… Tren!”

Erau, evident, tot la bordul trenului Mayak. Mișcarea ritmică era legănatul trenului când trecea peste îmbinările dintre șine. Artemis se forță să deschidă ochii, așteptându-se la amorțeli și dureri enorme. Dar își dădu seama că se simțea bine. Mai mult decât bine. Se simțea excelent. Trebuie să fi fost magia. Holly trebuie să îi fi vindecat numeroasele răni în timp ce el fusese inconștient.

Nimeni altcineva nu se simțea așa în formă. În niciun caz nu căpitanul Short, care era încă inconștientă. Root așternea o pătură peste ofițerul lui căzut.

— Te-ai trezit, nu-i așa? spuse el fără ca măcar să își întoarcă privirea înspre Artemis. Nu știu cum mai poți să dormi după tot ce ai făcut.

— Ce am făcut? V-am salvat… am ajutat, cel puțin.

— Ai ajutat, așa e, Fowl. Te-ai ajutat pe tine cu ultimele scântei de magie ale lui Holly cât timp era inconștientă.

Artemis scoase un oftat. Trebuie să se fi întâmplat când au căzut. Cumva fluxul magic a fost deviat.

— Înțeleg ce s-a întâmplat. A fost un…

Root ridică degetul amenințător.

— Nu spune asta. Marele Artemis Fowl nu face nimic accidental.

Artemis încercă să își mențină echilibrul, așezându-se în genunchi.

— Nu poate fi ceva grav. Numai extenuare, nu-i așa?

În clipa următoare fața lui Root fu la un centimetru de a lui, cu tenul suficient de roșu încât să degajeze căldură.

— Nimic grav? tună comandantul, abia reușind să pronunțe cuvintele de furie. Nimic grav! Și-a pierdut degetul cu care apăsa pe trăgaci! I l-a retezat ușa. Cariera ei e încheiată. Și, din cauza ta, nu a mai avut magie suficientă cât să își oprească sângerarea. Nu mai are pic de putere. E sleită.

— Și-a pierdut un deget? repetă Artemis amorțit de frig.

— Nu e chiar pierdut, spuse comandantul fluturând degetul. M-a lovit în ochi în cădere.

Ochiul lui începuse deja să se învinețească.

— Dacă ne întoarcem acum, chirurgii voștri sigur ar putea să îl pună la loc, nu?

Root clătină din cap.

— Dacă ne-am putea întoarce acum. Am sentimentul că dedesubt situația e cu totul alta decât atunci când am plecat. Dacă goblinii au trimis un comando după noi, poți să fii sigur că acolo se întâmplă ceva de proporții.

Artemis era șocat. Holly le salvase viețile și el așa o răsplătise. Era adevărat că nu era direct vinovat de rănirea ei, dar acest lucru se întâmplase în timp ce încercau să îl salveze pe tatăl lui. Avea o datorie de plătit.

— Când? izbucni el.

— Ce?

— Când s-a întâmplat?

— Nu știu, acum un minut.

— Atunci mai avem timp.

Comandantul se ridică.

— Timp pentru ce?

— Încă mai putem să salvăm degetul.

Root își frecă o tăietură proaspătă de pe umăr – o amintire a călătoriei lui pe marginea trenului.

— Cu ce? Eu de-abia dacă mai am suficientă putere pentru hipnoză.

Artemis închise ochii, concentrându-se.

— Dar ritualul de reînnoire a puterilor? Trebuie să existe o cale.

Toată puterea Poporului venea din pământ. Ca să își sporească puterile, ei îndeplineau periodic un ritual.

— Cum am putea să îndeplinim ritualul aici?

Artemis își storcea creierii în căutarea unei soluții. Învățase pe dinafară pasaje întregi din Cartea elfilor în timp ce pregătea operațiunea de răpire de anul trecut.

Din pământ îți vine puterea
Dată din bunăvoință, deci arată-ți recunoștința
Culege sămânța magică
De unde luna plină, stejarul bătrân
Și vârtejul de apă se întâlnesc.
Și îngroap-o departe de unde ai găsit-o,
Ca darul tău să se întoarcă în pământ.

Artemis se târî de-a lungul podelei și începu să caute prin

costumul lui Holly.

Inima lui Root aproape că stătu în loc.

— Ce naiba faci, băiete?

Artemis nici măcar nu-și ridică privirea.

— Anul trecut Holly a scăpat pentru că avea la ea o ghindă.

Comandantul reuși cumva să se controleze.

— Ai cinci secunde, Fowl. Spune repede.

— Un ofițer ca Holly nu ar fi uitat așa ceva. Aș pune pariu…

Root răsuflă ușurat.

— E o idee bună, băiete. Dar ghindele trebuie să fie proaspete. Sămânța nu și-ar fi făcut efectul dacă timpul nu ar fi fost oprit. Nu ai decât două zile, cel mult. Holly și Foaly au venit cu o propunere pentru o ghindă sigilată, dar Consiliul nu a fost de acord. Au considerat-o o încălcare a legii.

Era o cuvântare lungă pentru comandant. Nu era obișnuit să dea explicații. Dar o parte din el spera. Poate. Cine știe. Holly mai ocolea legea din când în când.

Artemis descheie tunica lui Holly. Erau două obiecte mici pe lănțișorul de aur de la gâtul ei. Una era Cartea, scrierea de căpătâi a elfilor. Dar mai era ceva. O mică sferă de plexiglas umplută cu pământ.

— Asta e împotriva regulamentului, spuse Root fără să pară prea supărat.

Holly se mișcă, dezmeticindu-se doar pe jumătate.

— Bună, comandante. Ce ai pățit la ochi?

Ignorând-o, Artemis sparse micuța sferă de podeaua vagonului. Pământ și o mică ghindă îi căzură în palmă.

— Acum nu mai rămâne decât să o îngropăm.

Comandantul o ridică pe Holly pe umărul său.

Artemis încercă să nu privească locul unde fusese degetul arătător.

— Atunci e timpul să coborâm din tren.

Artemis privi spre peisajul arctic care trecea cu repeziciune pe lângă vagon. Nu era așa de ușor să coboare cum ar fi părut după vorbele comandantului.

Butler își dădu drumul ușor prin trapa din acoperișul vagonului, de unde supraveghease echipa de comando a goblinilor.

— Mă bucur să te văd așa de ager, comentă sec Artemis.

Valetul zâmbi.

— Și mie îmi pare bine să te văd Artemis.

— Ei? Ce ai văzut acolo? întrebă Root, întrerupându-le momentul întâlnirii.

Butler își puse mâna pe umărul tânărului său stăpân. Puteau să stea de vorbă mai târziu.

— Am scăpat de goblini. S-a petrecut un lucru ciudat: doi dintre ei au coborât pentru recunoaștere și celălalt i-a împușcat pe la spate.

Root dădu din cap.

— Jocurile puterii. Goblinii se dușmănesc între ei. Dar acum trebuie să coborâm din trenul ăsta.

— Mai e o curbă la o jumătate de clic de aici. E cea mai bună ocazie.

— Cum debarcăm? întrebă Artemis.

Butler rânji.

— „Debarcăm” e un cuvânt prea delicat pentru ce aveam eu în minte.

Artemis scoase un geamăt. Iar trebuia să alerge și să sară.

CABINA OPERAȚIONALĂ

Lui Foaly îi sfârâia creierul ca o moluscă pe grătar. Ar mai avea încă opțiuni, numai să nu îl împuște Cudgeon de-adevăratelea. Un singur foc și asta era. Centaurii nu aveau magie. Niciun pic. Se descurcau numai cu mintea. Și cu abilitatea de a-și călca inamicii în picioare. Dar Foaly avea sentimentul că locotenentul nu ar fi vrut să se descotorosească de el chiar acum. Era prea ocupat să-și savureze victoria.

— Hei, Foaly, de ce nu încerci să te duci spre interfon. Să vezi ce se întâmplă.

Foaly putea ghici ce s-ar întâmpla.

— Stai liniștit, Briar. Fără mișcări bruște.

Cudgeon râdea și părea într-adevăr fericit.

— Briar? Ne spunem pe nume acum, nu-i așa? Îți dai seama că ai intrat în bucluc, nu?

Foaly începea să-și dea seama. Dincolo de geamul cenușiu, ofițerii de la Tehnic munceau de zor la căutarea trădătorului, fără să observe drama care se desfășura la mai puțin de doi metri de ei. El îi putea vedea și auzi, printr-un geam de supraveghere, însă ei nu.

Centaurul nu putea învinovăți pe nimeni în afară de el. El insistase ca acea cabină operațională să fie construită după standardele lui

paranoice. Un cub de titaniu cu geamuri securizate. Nu exista niciun fir în toată camera, nici măcar un cablu de fibră optică să lege cabina de restul lumii.

Total impenetrabilă. Sigur, numai dacă nu deschideai ușa să arunci câteva insulte unui vechi inamic. Foaly gemu. Mama lui îi spusese că va avea necazuri din cauza gurii lui slobode. Așadar, nu era totul pierdut. Mai avea câțiva ași în mânecă. De exemplu, o podea de plasmă.

— Despre ce e vorba, Cudgeon? întrebă centaurul ridicându-și copitele de pe plăcile podelei. Și, te rog, să nu-mi spui că vrei să conduci lumea.

Cudgeon continua să zâmbească. Era momentul lui.

— Nu imediat. Elementele Subpământene îmi ajung pentru moment.

— Dar de ce?

Ochii lui Cudgeon sticleau de nebunie.

— De ce? Ai tupeul să mă întrebi de ce? Eram băiatul de aur al Consiliului. În cincizeci de ani puteam să ajung președinte! Dar a venit afacerea Artemis Fowl. Într-o singură zi, toate speranțele mi-au fost spulberate. Am ajuns slut și degradat. Și totul din cauza ta, Foaly. A ta și a lui Root! Așadar, singura modalitate ca eu să fiu reabilitat este să vă discreditez pe voi. Tu vei fi găsit vinovat pentru atacurile goblinilor, iar Julius va fi mort și dezonorat. Și ca bonus, îl prind și pe Artemis Fowl. Totul e atât de aproape de perfecțiune, așa cum visam eu.

Foaly pufăi pe nas.

— Chiar crezi că poți învinge Reconul cu câteva arme Softnose?

— Să învinge Reconul? Dar de ce aș face asta? Eu sunt eroul Unității. Sau voi fi, mai bine zis. Și tu vei fi personajul negativ în povestea asta.

— Vom mai vedea, față de babuin, spuse Foaly activând un întrerupător care transmitea un semnal infraroșu către un receptor din podea. În cinci zecimi de secundă o membrană secretă de plasmă se va încinge. O jumătate de secundă mai târziu, o încărcătură neutrino se va împrăștia peste gelul de plasmă ca niște limbi de foc, proiectând pe oricine ar fi fost conectat cu podeaua prin trei pereți cel puțin. Teoretic.

Cudgeon mustăcea amuzat.

— Nu-mi spune că plăcile cu plasmă nu funcționează!

Foaly era uluit. Pentru moment. Apoi își coborî copitele cu grijă și apăsă pe un alt buton. Acesta activa un laser controlat vocal. În principiu, următoarea persoană care ar fi vorbit se prăjea. Centaurul își ținu respirația.

— Nu mai ai plăci cu plasmă, continuă Cudgeon. Și nici laser activat vocal. Pierzi teren, Foaly. Nu că aș fi surprins. Am știut întotdeauna că o să iasă la iveală ceea ce ești de fapt: un măgar.

Locotenentul se așeză într-un scaun ergonomic, sprijinindu-și picioarele pe suportul pentru computer.

— Deci, ți-ai dat seama sau nu încă?

Foaly se gândea. Cine putea fi? Cine îl putea bate cu propriile arme? Nu Cudgeon, asta era sigur. El nu avea habar de tehnică. Nu. O singură persoană putea să spargă codul centaurian și să dezactiveze sistemele de securitate ale cabinei.

— Opal Koboi, spuse el trăgând aer în piept.

Cudgeon îl mângâie pe Foaly pe cap.

— Corect. Opal a plantat câteva camere ascunse în timp ce lucra la actualizarea sistemului. Iar după ce ai fost drăguț să traduci câteva documente în fața camerei, a fost foarte simplu să spargă codul și să-l reprogrameze. Și partea haioasă e că nota de plată a fost achitată de către Consiliu. A pus la socoteală până și camerele. Chiar acum B'wa Kell se pregătesc să lanseze un atac asupra orașului. Armele și sistemele de comunicație ale Reconului sunt nefuncționale și lucrul cel mai bun e că tu, prietenul meu cabalin, vei fi răspunzător. Până la urmă, te-ai încuiat în cabina operațională în mijlocul unei crize.

— N-o să te creadă nimeni, protestă Foaly.

— Oh, ba da, mă vor crede. Mai ales după ce tu vei dezactiva sistemele de securitate, inclusiv tunurile anti-ADN.

— Ceea ce nu voi face curând.

Cudgeon răsucea o telecomandă neagră între degete.

— Mă tem că nu mai depinde de tine. Opal ți-a modificat setările și a remontat totul în frumusețea asta.

Foaly înghiți în sec.

— Vrei să spui că…?

— Așa e. Nimic nu funcționează decât dacă apăs eu pe buton.

Și chiar asta făcu. Chiar dacă Foaly ar fi avut viteza de reacție a unui sprit, nu ar fi avut timp să își retragă toate copitele înainte ca plasma să îl proiecteze din scaunul lui ergonomic special modificat.

Butler îi instrui pe toți cum să se lege de Centura Lunară, câte unul de fiecare verigă. Plutind ușor în curentul de aer, grupul se deplasa către ușa vagonului precum un crab beat.

„E o problemă de fizică simplă, își spuse Artemis. Forța gravitațională redusă va ajuta să ne zdrobim de gheața ținutului arctic.” În ciuda logicii lui, când Root a scos grupul în întunericul nopții, Artemis nici nu apucase să își tragă răsuflarea. Mai târziu, când derula incidentul în mintea lui, omitea partea cu respirația.

Curentul îi învârti și îi zbură dincolo de traversele căii ferate. Butler dezactivă Centura Lunară cu o secundă înainte de impact, altfel ar fi continuat să plutească de parcă ar fi fost pe Lună.

Root se dezlegă primul și săpă în zăpadă cu pumnii, până când dădu de gheață solidă.

— Nu are rost, spuse el. Nu pot să sparg gheața.

Se auzi un zgomot în spatele lui.

— Stați în spate, îi sfătui Butler, țintind cu arma.

Root se conformă, ferindu-și ochii cu brațul.

Gheața sfărâmată te poate orbi la fel de ușor ca o unghie lungă de câțiva centimetri. Butler își descărcă arma pe o suprafață mică, făcând o gaură nu foarte adâncă. Într-o clipă se formă o zloată care îi udă și mai rău decât erau deja.

Root verifică rezultatul acțiunii înainte ca fumul să se fi destrămat. Îl informă pe Butler că nu mai aveau decât vreo câteva secunde din timpul lui Holly. Trebuiau să îndeplinească ritualul de reînnoire. Dacă trecea prea mult timp, să încerce o grefă nu ar mai fi fost o soluție înțeleaptă. Chiar dacă ar fi putut.

Comandantul sări în groapă și dădu la o parte bucățile de gheață desprinsă din stratul masiv. Zări un disc maroniu în mijlocul albului.

— Da! strigă el. Pământ!

Butler coborî trupul tremurând al lui Holly în groapă. Părea o păpușă în mâinile lui puternice. Micuță și neputincioasă. Root încleștă degetele lui Holly în jurul ghindei „ilegale”, împingându-i mâna stângă adânc în solul răvășit. Scoase o rolă de bandă adezivă de la centura lui și fixă cum putu mai bine degetul în poziția lui firească.

Elful și cei doi oameni se adunară în jur și așteptară.

— S-ar putea să nu meargă, mormăi Root nervos. Treaba asta cu

ghinda sigilată e nouă. N-a fost testată până acum. Ideile lui Foaly… Dar de obicei merg. De obicei.

Artemis își puse mâna pe umărul lui. Nu știa ce altceva să facă. Să arate compasiune nu era unul dintre punctele lui forte.

Trecură cinci secunde. Zece. Nimic.

Apoi…

— Uite! strigă Artemis. O scânteie.

O singură scânteie albastră străbătea lent brațul lui Holly, urmând firul venelor. Îi străbătu pieptul, urcă spre bărbia ei ascuțită și se scufundă chiar în zona dintre ochi.

— Îndepărtați-vă, îi sfătui Root. Am văzut o vindecare în două minute, într-o noapte în Tulsa. Aproape a distrus portul de navete. De vindecare în patru minute nici n-am auzit.

Se retraseră cu spatele până la marginea craterului exact în ultimul moment. Din pământ țâșniră mai multe scântei, îndreptându-se către mâna lui Holly, zona care avea cea mai mare nevoie de ajutor. Se scufundau în degetul ei ca niște torpile de plasmă, topind banda de plastic.

Holly sări în poziție verticală, legănându-și mâinile ca o marionetă. Picioarele începură să se zvârcolească, lovind inamici invizibili. Apoi coardele vocale. Scoase un țipăt pe frecvențe atât de înalte, că fâșiile de gheață mai subțiri crăpară.

— E normal? șopti Artemis, ca și cum Holly ar fi putut auzi.

— Cred că da, răspunse comandantul. Creierul ei face o verificare a întregului sistem. E altceva decât să vindeci tăieturi și zgârieturi, dacă înțelegi ce vreau să spun.

Fiecare por din trupul lui Holly începu să fiarbă, emanând radiații. Rupse și izbi totul în jur, căzând apoi într-o mocirlă. Nu era o priveliște plăcută. Apa se evapora, învăluind-o în ceață. Numai mâna ei stângă era vizibilă, cu degetele zvârcolindu-se disperat.

Deodată, Holly se opri din tremurat. Mâna îi îngheță și apoi căzu în norul de ceață. Noaptea arctică invadă din nou locul cu liniștea ei.

Ei se apropiară cu pași mici, aplecându-se peste ceață. Artemis ar fi vrut să vadă, dar îi era teamă să privească.

Butler trase aer în piept, încercând să își facă loc printre aburii de ceață. Era liniște. Trupul lui Holly zăcea încremenit ca un mormânt.

Artemis privi silueta din groapă.

— Cred că s-a trezit…

Artemis se opri, văzând că Holly își recăpătase brusc cunoștința.

Țâșni în sus. Avea țurțuri în jurul genelor și în părul ei castaniu-roșcat. Înghițea cantități uriașe de aer, umflându-și pieptul.

Artemis îi cuprinse umerii, abandonând pentru prima dată scutul lui glacial.

— Holly, Holly, vorbește! Degetul tău e bine?

Holly își mișcă degetele, apoi își strânse pumnul.

— Cred că da, spuse ea și îl pocni pe Artemis direct între ochi.

Surprins, băiatul aterizâ într-o movilă de zăpadă pentru a patra oară în acea zi.

Holly îi făcu cu ochiul lui Butler, care rămăsese uluit.

— Acum suntem chit, zise ea.

Comandantul Root nu avea multe amintiri la care ținea. Dar în viitor, în zilele lui cele mai întunecate, avea să își aducă aminte de acest moment și să se amuze în tăcere.

CABINA OPERAȚIONALĂ

Foaly se trezi cu dureri, ceea ce era neobișnuit pentru el. Nici nu își amintea ultima dată când simțise efectiv durere fizică. Fusese jignit de câteva ori de comentariile tăioase ale lui Julius, dar durerea fizică nu era ceva ce ar fi vrut să îndure când putea să o evite.

Centaurul era întins pe podeaua cabinei de securitate a Operaționalului, împleticit între rămășițele scaunului său de birou.

— Cudgeon, mârâi el.

După care urmară două minute de obscenități.

Când își mai calmă furia, creierul centaurului începu din nou să funcționeze, dar de-abia reuși să se ridice de pe podeaua de plasmă. Avea zgârieturi pe partea dorsală și cu siguranță avea să rămână cu câteva zone fără peri. Foarte neatrăgător pentru un centaur. Era primul lucru la care se uita o posibilă parteneră într-un club de noapte. Nu că Foaly ar fi fost vreodată un bun dansator. Avea patru copite stângi.

Cabina era sigilată. Mai închisă decât portofelul unui gnom, cum spunea proverbul. Foaly tastă codul lui de ieșire. „Foaly. Ușii.”

Computerul râmase tăcut.

Încercă și comenzi vocale. „Foaly. Unu doi unu depășește. Ușii.”

Nici măcar un bip. Era blocat. Prizonier în propriul sistem de securitate. Până și ferestrele erau programate să se închidă la culoare,

blocându-i vederea în camera operațională. Cu totul izolat și încuiat înăuntru. Nimic nu funcționa.

Bine, nu era chiar așa. *Totul* funcționa, dar computerele sale prețioase nu reacționau la atingerea lui. Și Foaly știa prea bine că nu avea cum să iasă din cabină fără să aibă acces la sistem.

Foaly își luă pălăria de folie de pe cap și o mototoli într-un ghem.

— Mult m-ai ajutat! spuse el, aruncând-o la coșul de reciclare. Coșul va analiza componentele chimice ale obiectului, după care îl va redirecționa către containerul potrivit.

Un monitor cu plasmă de pe perete se aprinse și fața frumoasă a lui Opal Koboi apăru, cu cel mai larg rânjet pe care centaurul îl văzuse vreodată.

— Bună, Foaly. Nu ne-am mai văzut de mult.

Foaly îi întoarse rânjetul, dar nu era chiar așa de larg.

— Opal, ce bine îmi pare să te văd! Ce mai fac părinții tăi?

Toata lumea știa că Opal îl ruinase pe tatăl ei. Era deja o legendă în cercurile profesionale.

— Sunt bine, mulțumesc. Casa Cumulus e un azil drăguț.

Foaly se hotărî să meargă pe sinceritate. Nu era ceva ce folosea el foarte des. Dar era dispus să încerce.

— Opal, gândește-te ce faci! Cudgeon e nebun. O dată ce va obține ce vrea, o să scape de tine într-o clipă!

Zâna își scutură degetul cu manichiură perfectă.

— Nu, Foaly. Te înșeli. Briar are nevoie de mine, chiar are. El nu ar fi în stare de nimic fără mine și aurul meu.

Centaurul privi adânc în ochii lui Opal. Zâna chiar credea în ceea ce spunea. Cum putea cineva atât de inteligent să fie așa de derutat?

— Știu despre ce e vorba, Opal.

— O, știi?

— Da. Ești încă supărată pentru că eu am câștigat medalia la concursul științific în facultate.

Pentru o secundă, Koboi își pierdu cumpătul, iar trăsăturile ei nu mai părură așa de perfecte.

— Medalia aia era a mea, centaur tâmpit! Proiectul meu de aripă era superior ridicolei tale camere-iris. Tu ai câștigat pentru că erai bărbat. Ăsta e singurul motiv.

Foaly rânji satisfăcut. Chiar și în acest moment în care nu întrevedea șanse prea mari, el nu își pierduse abilitatea de a fi cea mai enervantă creatură din lumea subpământeană, când voia să fie

așa.

— Ce dorești, Opal? Sau m-ai contactat doar ca să depănăm amintiri din vremea studenției.

Opal sorbi o înghițitură mare dintr-un pahar de cristal.

— Te-am contactat, Foaly, ca să îți dai seama că te urmăresc, deci să nu încerci nimic. Mai voiam și să îți arăt ceva surprins de camerele de securitate din centrul orașului. Sunt imagini în direct, apropo. Iar Briar e la Consiliu în momentul acesta, învinovățindu-te pe tine pentru cele întâmplate. Vizionare plăcută!

Fața lui Opal dispăru și fu înlocuită de o imagine filmată de sus a centrului orașului Haven. Un district turistic la marginea centrului comercial Spud's Spud Emporium. În mod normal, această zonă era înțesată de cupluri făcând fotografii lângă fântână. Dar nu și astăzi, pentru că astăzi piața era un câmp de bătaie. B'wa Kell declaraseră război Reconului și se părea că era o bătălie unilaterală. Goblinii trăgeau cu laserele lor Softnose, dar poliția nu riposta. Se adăposteau doar pe unde puteau. Erau complet neajutorați.

Foaly râmase cu gura căscată. Era un dezastru. Și el era învinuit pentru tot. Sigur, treaba cu țapii ispășitori era că nu rămâneau în viață să își demonstreze nevinovăția. Trebuia să îi transmită un mesaj lui Holly, și repede, altfel erau toți niște elfi morți.

• Capitolul 10 • Bucluc și străduanie

CENTRUL ORAȘULUI HAVEN

Centrul comercial Spud's Spud Emporium era un loc ce trebuia ocolit. Cartofii prăjiți erau prea unsuroși, carnea era de proveniență misterioasă, iar milkshake-ul avea cocoloașe. Oricum, în centru se făcea un comerț înfloritor, în special în preajma solstițiului.

În acest moment, căpitanul Bucluc Kelp aproape că ar fi preferat să fie în fast-food, mestecând un hamburger ca de cauciuc, decât afară, ferindu-se de lasere. Aproape.

Acum, când Root nu mai era prin preajmă, comandamentul trupelor în câmpul de luptă i-a revenit căpitanului Kelp. De regulă, aceasta ar fi fost o responsabilitate pe care căpitanul ar fi savurat-o. Dar în mod normal ar fi beneficiat de transport și de arme. Din fericire, mai aveau încă sistemele de comunicații.

Bucluc și patrula lui făceau razii prin locurile pe unde se adunau goblinii, când fură atacați de o sută de membrii ai triadei reptiliene. Goblinii se poziționaseră pe acoperișuri, prinzând echipajul Recon într-o încrucișare letală de lasere Softnose și bulgări de foc. O strategie cam complexă pentru B'wa Kell. Un goblin de inteligență medie considera scărpinatul și scuipatul în același timp o provocare. Era clar că primeau ordine de la cineva.

Bucluc împreună cu unul dintre mai tinerii lui caporali erau imobilizați în spatele unei cabine foto, în timp ce restul ofițerilor reușiseră să se adăpostească în interiorul centrului comercial. Pe moment, aceștia reușeau să îi țină pe goblini la distanță cu ajutorul armelor paralizante și al bastoanelor electrice. Armele paralizante aveau o rază de acțiune de zece metri, iar bastoanele erau bune numai în situații de proximitate. Ambele arme funcționau cu baterii electrice care aveau să se descarce până la urmă. După aceea, nu le mai rămâneau decât pietrele și pumnii. Nici măcar nu aveau avantajul scuturilor, pentru că goblinii erau echipați cu căști de luptă ale Reconului. Sigur, modele mai vechi, dar echipate cu filtre antiscut.

Un bulgăre de foc zbură peste cabină și căzu topind asfaltul la picioarele lor. Goblinii se mai deșteptau. Atât cât puteau ei. În loc să

încerce să tragă prin cabină, lansau proiectilele peste ea. Începeau să intre în criză de timp.

Bucluc bătu în microfon.

— Kelp către bază. Ați aflat ceva despre arme?

— Nimic, dom' căpitan, fu răspunsul. Suntem o mulțime de ofițeri și n-avem cu ce să-mpușcăm. Ne încărcăm armele electrice, alea vechi, da' o să ne ia cel puțin opt ore. Sunt vreo două costume-armură prin Recon. Le trimit acuși la dumneata. Cinci minute. Maxim.

— *D'arvit*, înjură căpitanul.

Trebuiau să-și schimbe ascunzătoarea curând. Cabina stătea să se dărâme în orice clipă, iar ei ar fi rămas ținte ușoare în bătaia focului goblinilor. Alături de căpitan, caporalul tremura de groază.

— Ce naiba, exclamă Bucluc, calmează-te!

— Tu să taci, replică fratele lui, Grub, printre buzele tremurânde. Tu trebuia să ai grijă de mine. Așa a zis mami.

Bucluc ridică un deget amenințător.

— Eu sunt *căpitan Kelp* în timpul serviciului, caporale. Și, ca să știi, eu chiar *am* grijă de tine.

— Dacă asta înseamnă să ai grijă… se plânse Grub, îmbufnat.

Bucluc nu știa cine îl enerva mai tare, fratele lui mai mic sau goblinii.

— Uite ce e, Grub. Cabina asta nu mai rezistă mult. Trebuie să mergem să ne adăpostim în centrul comercial. Înțeles?

Buza tremurândă a lui Grub înțepeni deodată vizibil.

— Nici vorbă. Nu mă mișc de aici. Nu mă poți forța. Nu-mi pasă dacă stau aici tot restul vieții.

Bucluc își ridică vizorul.

— Ascultă-mă! Ascultă! O să mai ai de trăit cam 30 de secunde. Trebuie să mergem.

— Dar goblinii, Bucluc…

Căpitanul își apucă fratele de umeri.

— Nu-ți face griji în legătură cu goblinii! Fă-ți griji pentru piciorul meu care va lua contact cu dosul tău dacă încetinești.

Grub făcu o grimasă. Mai avusese această experiență înainte.

— O să ajungem cu bine, nu-i așa, frate?

Bucluc îi făcu cu ochiul.

— Sigur. Nu sunt eu căpitanul?

Frățiorul lui dădu din cap afirmativ, buza destinzându-i-se un pic.

— Bun. Acum, ochii pe ușă și pornește la comanda mea! Înțeles?

Din nou dădea din cap. Bărbia lui Grub se mișca în sus și în jos mai repede decât ciocul unei ciocănitori.

— Bine, caporale. Pregătește-te! La comanda mea…

Un alt bulgăre de foc. De această dată mai aproape. Un fum negru se ridica din tălpile de cauciuc ale încălțărilor lui Bucluc. Căpitanul scoase nasul de după peretele cabinei. O rază laser aproape că îi făcu o a treia nară. O firmă de oțel făcută sandviș zbură răsucindu-se după colț, dansând cu forța a zece focuri de armă. „Foto Finish” scria pe firmă. De fapt „Fot Finish”, mai precis – „o”-ul dispăruse. Așadar nu rezistase laserelor. Dar va trebui să se descurce cu ea.

Bucluc prinse placa de oțel care se învârtea încă și și-o puse pe umeri. Ca pe un fel de armură. Uniformele ofițerilor Recon erau căptușite cu micro filamente care disipau exploziile de neutrino și chiar exploziile sonice, dar laserele Softnose nu mai fuseseră folosite sub pământ de zeci de ani, așa că uniformele nu fuseseră făcute să reziste în fața unor arme. Un foc ar trece prin ele ca prin hârtie.

Îl împușcase pe fratele său în spate.

— Gata?

Se poate ca Grub să fi dat din cap sau poate că întregul lui corp tremura.

Bucluc se ghemui, potrivindu-și firma cu una dintre părți peste spinare și cu cealaltă peste piept. Ar rezista la vreo două runde de foc. Apoi îl va acoperi pe Grub cu propriul corp.

Un alt bulgăre de foc. Exact între ei și magazine, într-o clipă flăcările vor face o gaură în asfalt. Trebuiau să plece. Printre focuri.

— Închide-ți casca!

— De ce?

— Închide-o, caporale!

Grub execută ordinul. Se mai putea certa cu fratele lui, dar nu cu ofițerul superior.

Bucluc îl împinse. Cu forță.

— Fugi, fugi, fugi!

Trecură chiar prin inima flăcărilor. Bucluc auzi filamentele din costumul lui plesnind în încercarea de a face față căldurii. Tarul înfierbântat îi absorbea ghetele, topindu-i tălpile de cauciuc.

Și trecură, clătinându-se spre ușile duble. Bucluc își scutură cenușa de pe vizor. Elfii lui așteptau, înghesuiți în spatele scuturilor de apărare. Doi paramedici warloc erau pregătiți, cu mânușile puse, gata

de intervenție.

Mai aveau zece metri.

Fugeau.

Goblinii reajustară raza. Focurile cântau prin aer în jurul lor, pulverizând ce mai rămăsese din fațada magazinului. Bucluc își aplecă fruntea când o moluscă se lipi de casca lui. Alte focuri. Și mai jos. Câteva lovituri grupate, între umerii lui. Firma rezistă.

Impactul îl ridică pe căpitan ca pe un zmeu și îl izbi în fratele lui, zburându-i pe amândoi prin ușa dublă distrusă. Fură trași imediat în spatele scuturilor de apărare.

— Grub? întrebă gâfâind căpitanul Kelp, copleșit de durere, zgomot și cenușă. E bine?

— E bine, răspunse cel mai în vârstă dintre paramedici, rostogolindu-l pe Bucluc pe burtă. Spatele tău însă o să aibă niște vânătăi de toată frumusețea mâine dimineața.

Căpitanul îi făcu semn warlocului să plece.

— Aveți vreo veste de la comandant?

Warlocul scutură din cap.

— Nimic. Root e dispărut în acțiune, iar Cudgeon a fost reinstalat pe postul de comandant. Mai mult chiar, acum se zvonește că Foaly ar fi în spatele întregii afaceri.

Bucluc păli. Și nu din cauza durerii din spate.

— Foaly? Nu poate fi adevărat!

Bucluc scrâșnea din dinți de frustrare. Foaly și comandantul. Nu avea de ales, trebuia să o facă. Exact lucrul care îi transformase viața în coșmar.

Căpitanul Kelp se străduise să se ridice într-un cot. În aerul de deasupra capetelor lor roiau focurile bâzâitoare de Softnose. Nu mai era decât o chestiune de timp până când aveau să fie cu totul doborâți. Trebuia să o facă.

Bucluc trase aer în piept.

— Popor, ascultați-mă! Retragerea la sediul poliției!

Trupele înlemniră. Chiar și Grub se surprinse aproape suspinând. Retragerea?

— N-ați auzit? urlă Bucluc. Retragerea! Nu putem rezista în stradă fără arme. Afară!

Echipajul Recon se deplasă către ieșirea de serviciu; nu erau obișnuiți să piardă. Poți să-i zici retragere, poți să-i zici manevră tactică, tot fugă din fața inamicului era. Și cine s-ar fi gândit că acest

ordin va veni din gura lui Bucluc Kelp?

PORTUL DE NAVETE DIN REGIUNEA ARCTICĂ

Artemis și tovarășii lui se adăpostiră în portul de navete. Holly făcuse drumul până acolo pe umerii lui Butler. Protestase vehement timp de câteva minute, până când comandantul i-a ordonat să tacă.

— Tocmai ai suferit o operație magică majoră, îi aminti el. Așa că stai liniștită și fă-ți exercițiile!

Era vital ca Holly să își miște constant degetul în decursul următoarei ore, pentru ca tendoanele ei să se sudeze. Era foarte important ca ea să facă mișcările pe care intenționa să le practice mai târziu cu degetul arătător, în special când va trage cu arma.

Se adunară în jurul unui cub luminos în sala plecărilor, acum pustie.

— E vreun pic de apă? întrebă Holly. Mă simt deshidratată după vindecare.

Root îi făcu cu ochiul, ceea ce nu se întâmpla foarte des.

— Uite o șmecherie pe care am învățat-o pe teren.

Scoase un cartuș plat la capăt de pe una dintre agățătorile de la centura lui. Părea să fie făcut dintr-un material translucid și era umplut cu un lichid transparent.

— N-o să bei prea mult din aia, comentă Butler.

— Mai mult decât ți-ai închipui. Este un cartuș Hidrosion: un extinctor în miniatură. Apa e comprimată într-un spațiu foarte mic. Dacă tragi cu el în inima focului, impactul va inversa efectul compresorului. O jumătate de litru de apă înglobează flăcările. Mai eficient decât o sută de litri turnați deasupra. Le spunem Spumante.

— Foarte bine, spuse Artemis sec. Dacă v-ați putea folosi armele.

— Nu avem nevoie de ele, răspunse Root scoțând un cuțit mare. Treaba asta se face și manual.

Îndreptă capătul plat spre o gură de ploscă și desfăcu apoi capacul. Un jet țâșni în recipient.

— Poftim, căpitane. Să nu lași să se spună vreodată că nu am grijă de ofițerii mei.

— Inteligentă mișcare, recunoscu Artemis.

— Și cel mai bun lucru e, continuă Root punându-și cartușul gol în buzunar, că lucrurile astea sunt refolosibile. Nu am altceva de făcut decât să îl bag în zăpadă și compresorul se va ocupa de restul. Și nici

Foaly n-o să mai facă gălăgie că irosesc echipament.

Holly bău îndelung și curând culoarea îi reveni în obraji.

— Deci am fost atacați de un comando B'wa Kell. Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că aveți o scurgere de informații, spuse Artemis, ținându-și mâinile aproape de căldura cubului. Am avut impresia că această misiune era strict secretă. Nici măcar Consiliul vostru nu a fost informat. Singura persoană care nu e aici este centaurul.

Holly sări în picioare.

— Foaly? Nu se poate.

Artemis ridică mâinile nevinovat.

— Deducție logică. Atâta tot.

— Totul bine și frumos, îi întrerupse comandantul, dar asta nu e decât o supoziție. Trebuie să analizăm situația. Ce avem și ce știm noi sigur?

Butler dădu din cap. Comandantul era pe placul lui. Un adevărat soldat.

Root își răspunse singur la întrebare.

— Avem încă naveta, numai să nu fie microfoane prin ea. E prevăzută cu un dulap plin cu provizii. În mare parte mâncare din Atlantida, deci obișnuiți-vă cu pește și calmar.

— Și ce știm?

Artemis prelua discuția.

— Știm că goblinii au o sursă care îi informează în interiorul Reconului. Mai știm că, dacă au încercat să-l elimine pe comandantul Root, acum probabil ca au pornit după restul Unității. Ar avea cele mai mari șanse dacă ar încerca ambele operațiuni simultan.

Holly își mușcă buza.

— Asta înseamnă că…

— Înseamnă că, probabil, sub pământ are loc o revoluție.

— B'wa Kell împotriva Reconului, spuse Holly, ironic. Nicio problemă.

— În mod normal, ar fi adevărat, replică Artemis. Dar dacă armele voastre nu merg…

— Atunci nici ale lor, completă Root. Teoretic.

Artemis se apropie de cubul luminos.

— În cel mai rău caz, Haven a fost ocupat de B'wa Kell, iar membrii Consiliului sunt ori morți, ori arestați. Sincer vorbind, situația e urâtă.

Niciunul dintre elfi nu răspunse. „Urâtă” nu era o descriere corectă. „Dezastruoasă” era mai aproape de realitate.

Până și Artemis era ușor descurajat. Nimic din ce se întâmplă nu îl ajuta pe tatăl lui.

— Eu sugerez să ne odihnim aici un pic, să împachetăm niște provizii și apoi să pornim spre Murmansk imediat cum se întunecă. Butler poate să percheziționeze apartamentul acestui om, Vassikin. Poate avem noroc și tatăl meu va fi acolo. Îmi dau seama că avem un ușor dezavantaj fără arme, dar avem elementul surpriză de partea noastră.

Nimeni nu vorbi preț de câteva momente. Era o tăcere apăsătoare. Toți știau ce trebuia spus, dar nimeni nu voia să o facă.

— Artemis, rosti Butler într-un târziu, punându-și mâna pe umărul băiatului, noi nu suntem în stare să ne ridicăm împotriva Mafiei. Nu avem niciun fel de arme de foc, iar colegii noștri trebuie să se întoarcă sub pământ, deci nu vom mai avea magia de partea noastră. Dacă mergem acolo acum, nu ne vom mai întoarce. Niciunul dintre noi.

Artemis privea fix în inima cubului luminos.

— Dar tatăl meu e atât de aproape, Butler. Nu pot renunța acum.

Fără să vrea, Holly fu impresionată de tenacitatea băiatului, de voința lui de a continua, deși șansele erau mici. Era sigură că, de această dată, Artemis nu încerca să manipuleze pe nimeni. Era doar un băiat căruia îi era dor de tatăl lui. Poate că lăsase garda jos, dar îi părea rău pentru el.

— Nu renunțăm, Artemis, spuse ea pe o voce moale! Ne regrupăm. E o diferență. Ne vom întoarce. Știi că cel mai întuneric este înainte să răsară soarele.

Artemis privi spre ea.

— Care soare? Suntem aproape de cercul polar, ai uitat?

CABINA OPERAȚIONALĂ

Foaly era furios pe el însuși. După toate măsurile de securitate pe care și le luase cu sistemele lui, Opal Koboi pur și simplu intrase și pusese stăpânire pe întreaga rețea. Și, în plus, Reconul o plătise pentru asta.

Centaurul trebuia să recunoască, era de admirat curajul ei. Era un plan simplu și genial. Te înscriai pentru contractul de modernizare,

trimiteai cele mai joase cifre estimative ale costurilor. Îi făceai pe cei din Recon să îți dea un cip de acces în toate zonele de securitate și pe urmă ascundeai camere-spion în sistemele locale. Taxase Reconul până și pentru echipamentul de supraveghere.

Foaly încercă să apese pe câteva butoane. Nicio reacție. Nici nu se aștepta la vreuna. Fără îndoială, Opal Koboi verificase totul până la ultimul cablu de fibră optică. Poate că îl supraveghea chiar în acel moment. Și-o imagina. Încolăcită într-un fotoliu Koboi Hoverboy (Marcă înregistrată) amuzându-se în fața ecranului cu plasma. Cel mai mare rival al lui, bucurându-se să îl vadă distrus.

Foaly mârâi. L-a prins ea cu garda jos o dată, dar nu se va mai întâmpla a doua oară. Nu își va face el sânge rău din cauză că se distra Opal Koboi privindu-l… Sau poate că își va face.

Centaurul își sprijini capul în palme, imagine a unui învins, și începu să suspine teatral. Își răsfiră degetele, privind printre ele. „Să vedem, dacă aș fi o cameră minusculă unde m-aș ascunde”, se gândea el. Undeva unde detectorul nu ar căuta. Foaly își ridică privirea către detectorul de camere și microfoane, o mică aglomerație de cabluri și cipuri cu aspect complex, atașat de tavan. Singurul loc unde detectorul nu ar căuta ar fi chiar în interiorul lui.

Așadar, acum cunoștea unghiul de supraveghere al lui Opal, dar acest lucru nu îl ajuta prea mult. Dacă acea cameră era instalată în interiorul detectorului, ar fi existat un mic punct mort chiar dedesubtul carcasei de titan a dispozitivului. Dar ea tot ar vedea orice activitate importantă. Situația lui era aceeași: nu avea acces la computerul lui și se afla încă încuiat în cabina operațională.

Începu să scruteze camera. Ce adusese înăuntru după ultima actualizare făcută de Koboi? Trebuie să fie ceva echipament care să fi rămas neatins…

Dar nu erau decât fleacuri. O rolă de fibră optică. Câteva cleme conductoare și câteva unelte. Nimic folositor. Apoi ceva clipi spre el, de sub o stație de lucru. O lumină verde.

Inima lui Foaly începu să-și accelereze ritmul. Știu imediat ce era. Era laptopul lui Artemis Fowl. Echipat cu modem și facilități de e-mail. Se strădui să își păstreze calmul. Opal Koboi nu ar fi putut să umble la el. Computerul fusese adus acolo cu numai câteva ore în urmă. Centaurul nici măcar nu apucase să îl demonteze.

Foaly galopă de-a lungul camerei până la cutia lui cu unelte și, într-o criză de frustrare, răsturnă conținutul acesteia pe podeaua cu

plăci de plasmă. Nu era atât de frustrat încât să uite să înhațe niște cablu. Următorul pas în prefăcuta lui criză fu să se prăbușească, suspinând necontrolat. Desigur, trebuia să se prăbușească exact în locul unde Holly lăsase computerul. Cu o lovitură de copită aparent neglijentă, Foaly îl împinse în locul unde ar fi trebuit să fie punctul mort. Apoi își dădu drumul pe podea, izbind din picioare într-o criză de furie. Prin camera ascunsă, Opal nu ar trebui să vadă nimic mai mult decât picioarele lui zbătându-se.

Până aici, totul bine. Foaly deschise laptopul, oprind repede sunetul. Oamenii se încăpățânau să aibă mașini care scot bipuri în cele mai nepotrivite momente. O mână i se plimba peste tastatură și, câteva momente mai târziu, intrase în programul de e-mail.

Acum era o problemă. Accesul la internet prin sateliți era una, dar accesul din centrul Pământului era cu totul alta. Lăsându-și capul pe brațul îndoit, Foaly introduse un capăt al cablului de fibră optică într-un port de legătură cu toate conexiunile de suprafață. Avea receptoare ascunse pe sateliții de comunicare americani. Acum se făcuse cu antenă. Spera că noroiosul era conectat.

LABORATOARELE KOBOI

Opal Koboi nu se mai distrase niciodată așa. Lumea din interiorul Pământului era, practic, terenul ei de joacă. Se întindea în fotoliul ei Koboi Hoverboy ca o pisică mulțumită, devorând din priviri dezastrul de pe monitoarele cu plasmă. Reconul nu avea nicio șansă. Nu mai era decât o chestiune de timp până când B'wa Kell vor avea acces în sediul poliției, după care orașul era al lor. Urma Atlantida și apoi lumea oamenilor. Opal plutea printre ecrane, absorbind fiecare detaliu. În oraș, goblinii apăreau din fiecare petic de întuneric, înarmați și însetați de sânge. Armele Softnose rupeau bucăți din edificii istorice. Elfii de rând se baricadau în casele lor, rugându-se ca bandele nimicitoare să treacă de ei. Toate firmele erau jefuite și apoi li se dădea foc. Opal spera să nu ardă totuși prea mult. Nu voia să ajungă regina unui câmp de bătaie.

Un ecran se deschise pe panoul principal. Era Cudgeon pe linia lor securizată. Părea chiar fericit. Satisfacția răzbunării.

— Briar, chicoti Opal. E grozav. Mi-ar fi plăcut să fii aici să poți vedea.

— Curând. Trebuie să mai rămân aici cu trupele mele. După toate

cele întâmplate, pentru că eu am fost cel care a dat în vileag trădarea lui Foaly, Consiliul m-a reinstalat pe postul de comandant. Ce mai face prizonierul nostru?

Opal își îndreptă privirea către ecranul care îl arăta pe Foaly.

— Sincer, mă dezamăgește. Mă așteptam la un complot, ceva. Măcar o tentativă de evadare. Dar el doar își plânge de milă și face crize.

Zâmbetul lui Cudgeon se lărgi.

— Mă aștept să aibă tentative de sinucidere. De fapt, sunt sigur.

Apoi recent promovatul comandant se întoarse din nou la afaceri.

— Și Reconul? Ceva semnale neașteptate?

— Nu. Exact cum ai prevăzut. Lașii se retrag în sediul poliției ca broaștele țestoase în carapace. Să închid canalele de comunicație locale?

Cudgeon scutură din cap.

— Nu. Își fac cunoscute toate mișcările pe așa-zisele lor canale securizate. Lasă-le deschise. Pentru orice eventualitate.

Opal Koboi se deplasă cu fotoliul ei Hoverboy mai aproape de ecran.

— Mai povestește-mi, Briar! Povestește-mi despre viitor!

Pentru o clipă, o expresie de plictiseală trecu peste fața lui Cudgeon. Dar în acea zi buna lui dispoziție nu putea fi stricată pentru mult timp.

— Consiliului i s-a spus că Foaly a orchestrat sabotajul din cabina lui operațională securizată. Dar tu, în mod excepțional, vei învinge programul centaurului și vei reda Reconului controlul asupra tunurilor anti-ADN. Ridicolii de goblini vor fi învinși. Eu voi fi eroul rezistenței, iar tu vei fi prințesa mea. Orice contract militar pe parcursul următorilor cinci sute de ani va aparține Laboratoarelor Koboi.

Lui Opal i se tăie răsuflarea.

— Și apoi?

— Și apoi, împreună, vom elibera pământul de acei plictisitori Noroioși. Acesta, draga mea, este viitorul!

TERMINALUL DIN REGIUNEA ARCTICĂ

Telefonul lui Artemis sună. Ceva ce nici măcar el nu anticipase. Își scoase o mănușă cu dinții și apoi mobilul.

— E un mesaj, spuse el intrând în meniul telefonului. Nimeni nu are numărul acesta în afară de Butler.

Holly își încrucișă brațele.

— Cineva, evident, îl are.

Artemis îi ignoră tonul.

— Trebuie să fie Foaly. Îmi monitorizează comunicațiile de luni de zile. Ori îmi folosește computerul, ori a găsit o metodă prin care să ne unească platformele.

— Înțeleg, spuseră Butler și Root în același timp.

Două minciuni gogonate.

Pe Holly nu o impresiona terminologia tehnică.

— Ce spune?

Artemis bătu cu degetul în micul ecran.

— Citește singură!

Căpitanul Short luă telefonul, derulă mesajul pe ecran și îl citi cu voce tare. Fața ei devenea tot mai lungă cu fiecare rând…

> *„DOM CMNDNT ROOT. NEAZURIDDSUBT. ÎNVINȘI DE GBLINI. SEDIU INCNJURAT. CUDGEON + OPL KBOI ÎN SPTLE ACT. NU ARME NU CMNCATII. TNURI ADN CNTRL DE KBOI. EU NEUIAT ÎN KBINA OP. CNSILIUL MA CREDE VINVAT. DEA EȘTI ÎN VIATA AJTR. DACA NU AM GRSIT NRUL.”*

Holly înghiți în sec. I se uscase brusc gâtul.

— Nu e bine deloc.

Comandantul sări în picioare și înșfăcă mobilul ca să vadă cu ochii lui.

— Nu, declară el, un minut mai târziu. Cu siguranță nu e. Cudgeon! Era Cudgeon. De ce nu mi-am dat seama? Putem să îi trimitem lui Foaly un mesaj?

Artemis se gândi.

— Nu. Nu avem rețea aici. Mă mir că am putut primi unul.

— Nu poți să faci tu ceva ca să meargă?

— Sigur că da. Dă-mi numai șase luni, niște echipament special și trei kilometri de cablu de oțel.

Holly mârâi.

— Mare geniu interlop mai ești!

Butler își puse mâna, cu blândețe, pe umărul ei.

— Șșșt, șopti el. Artemis se gândește.

Artemis privea adânc în inima de plasmă lichidă a cubului luminos.

— Avem două opțiuni, spuse el după un moment.

Nimeni nu-l întrerupse. Nici măcar Holly. De fapt, Artemis Fowl era cel care găsise o cale să scape din câmpul atemporal.

— Am putea să le cerem ajutor oamenilor. Fără îndoială unele dintre cunoștințele mai dubioase ale lui Butler ar putea fi convinse să ne ajute. Contra unei sume, desigur.

Root scutură din cap.

— Nu e bine.

— Apoi li se poate aplica o ștergere de memorie.

— Câteodată ștergerile nu funcționează. Acesta e ultimul lucru de care am avea nevoie – mercenari cu amintiri reziduale. Opțiunea numărul doi?

— Pătrundem în laboratoarele Koboi și redăm Reconului controlul asupra tunurilor anti-ADN.

Comandantul rămase uimit.

— Să pătrundem în laboratoarele Koboi? Vorbești serios? Tot complexul e construit pe un strat de piatră. Nu sunt ferestre, pereții sunt rezistenți la explozii și tunuri anti-ADN. Orice persoană neautorizată care se apropie la mai puțin de 100 de metri va fi lovită direct între urechile ascuțite.

Butler fluieră.

— Se pare că s-au folosit o grămadă de resurse pentru construcția unei companii de inginerie.

— Știu, oftă Root. Laboratoarele Koboi au beneficiat de permise speciale. Chiar eu le-am semnat.

Butler se gândi pentru câteva momente.

— Nu se poate, spuse el în final. Nu fără planurile de construcție.

— *D'arvit*, înjură comandantul. Nu am crezut niciodată că o să spun asta, dar nu e decât o singură ființă care poate pătrunde acolo…

Holly încuviință dând din cap.

— Mulch Diggums.

— Diggums?

— Un dorf. Infractor de carieră. Singurul din lumea de dedesubt care a reușit să intre în laboratoarele Koboi și a supraviețuit. Din nefericire, l-am pierdut anul trecut. A scăpat săpând tunele din conacul tău.

— Mi-l amintesc, spuse Butler. Aproape că mi-a zburat capul de pe umeri. Un personaj alunecos.

Root râse moale.

— De opt ori l-am prins pe bătrânul Mulch. Ultima dată pentru treaba de la laboratoarele Koboi. Dacă-mi aduc bine aminte, Mulch și vărul lui au început prin a se da drept constructori. O metodă de a face rost de planuri de construcție pentru imobilele securizate. Au obținut un contract cu Koboi. Mulch și-a lăsat o portiță de intrare. Tipic pentru Diggums, reușește să pătrundă în cea mai securizată clădire de pe planetă, pe urmă încearcă să îi vândă un vas de alchimist unuia dintre turnătorii mei.

— Alchimist? Aveți vase de alchimist?

— Nu mai saliva, băiete! Sunt doar experimentale. Un warlok de demult putea transforma plumbul în aur, după cum spune Cartea, dar secretul s-a pierdut. Nici măcar Opal Koboi nu a reușit.

— Oh, exclamă Artemis dezamăgit.

— Mă credeți sau nu, aproape că mi-e dor de infractorul ăla. Avea un stil aparte de a insulta… Root își ridică privirea către cer. Mă întreb dacă nu o fi acolo sus, privind către noi.

— Într-un fel, spuse Holly, pe un ton vinovat. Știi, comandante, Mulch Diggums se află în Los Angeles.

• Capitolul 11 • „Mulch” zgomot pentru nimic

LOS ANGELES, SUA

Mulch Diggums locuia, de fapt, în fața apartamentului unei actrițe care câștigase premiul Oscar. Sigur, ea nu știa că el se află acolo. Și, bineînțeles, el era pus pe furtișaguri. Hoțul tot hoț rămâne.

Nu era vorba că Mulch ar fi avut nevoie de bani. Se descurcase foarte bine după afacerea cu Artemis Fowl. Suficient de bine încât să închirieze un apartament în Beverly Hills. Îl dotase cu o linie Hi-Fi Pioneer, o bibliotecă DVD și suficiente fripturi de vită pentru o viață. Era timpul pentru un deceniu de odihnă și relaxare.

Dar el nu era așa. Refuza să se ghemuiască într-un colț și să stea liniștit. Obiceiurile deprinse de-a lungul secolelor nu dispăreau. Când se afla pe la jumătatea seriei James Bond, Mulch își dădu seama că îi era dor de zilele trecute. Curând, misteriosul locatar al apartamentului începu să iasă uneori să se plimbe în noapte. Plimbările se încheiau de obicei în casele altora.

Într-o primă fază, Mulch venea doar în vizită, savurând plăcerea de a bate sofisticatele sisteme de securitate ale oamenilor. Apoi a început să ia cu el și trofee. Lucruri mici: câte un bibelou de cristal, câte o scrumieră sau câte o pisică, dacă îi era foame. Dar curând, Mulch începu să tânjească după vechea notorietate și furtișagurile lui luaseră amploare. Lingouri de aur, diamante cât oul de gâscă sau pitbull terrieri dacă îi era chiar foame.

Treaba cu Oscarul începuse din întâmplare. Înhățase o statuetă de curiozitate într-una dintre excursiile lui de la mijlocul săptămânii, la New York. Era pentru cel mai bun scenariu. În dimineața următoare, toate ziarele din țară scriau despre el pe prima pagină. Ai fi crezut că a jefuit un convoi medical nu că a furat o statuie aurită. Mulch, desigur, era încântat. Își găsise o activitate nocturnă.

În următoarele două săptămâni, Mulch înhață statueta pentru cea mai bună coloană sonoră și pe cea pentru cele mai bune efecte speciale. Ziarele de scandal parcă luaseră foc. I-au dat și o poreclă, „Morocănosul”, după un alt bine cunoscut film de Oscar. Când Mulch

a citit acel articol, îi jucau degetele de la picioare de bucurie. Degetele jucăușe de la picioare ale unui dorf sunt chiar o privelișteț deosebită. Sunt la fel de sprintene ca degetele de la mâini, iar despre miros, cu cât spunem mai puțin, cu atât mai bine. Lui Mulch îi era clar. Avea o misiune. Să adune un set întreg.

Pe parcursul următoarelor șase luni, Morocănosul a umblat prin America în lung și-n lat. A călătorit până și în Italia să aducă o statuetă pentru cea mai bună producție străină. Își făcuse o vitrină specială, cu geam fumuriu, care devenea negru la atingerea unui buton.

Mulch Diggums simțea că și-a revenit.

Desigur, fiecare deținător de Oscar din lume și-a triplat sistemele de securitate, ceea ce lui Mulch chiar îi plăcea. Pentru că nu era nicio provocare să spargă o colibă de pe plajă. Îi plăceau mizele mari și tehnologia avansată. Asta voia publicul. Și asta îi dădea Morocănosul. Ziarele devorau subiectul. Era un erou. În timpul zilei, când nu putea ieși, Mulch se ocupa cu scrierea unui scenariu după aventurile lui.

Noaptea aceasta era una mare. Ultima statuetă. Era premiul pentru cea mai bună actriță. Și nu era vreuna dintre acele actrițe bătrâne. Ținta din această seară era temperamentala frumusețe jamaicană, Maggie V. Câștigătoarea acestui an, pentru rolul lui Precious, o temperamentală frumusețe jamaicană. Maggie V. declarase presei că, dacă Morocănosul va încerca să intre în apartamentul ei, va avea surprize mai mari decât se așteaptă el. Cum ar fi putut Mulch să reziste unei asemenea provocări?

Clădirea era ușor de localizat. Un bloc de zece etaje, din sticlă și oțel, la ieșirea din bulevardul Sunset, o aruncătură de băț la sud de casa lui Mulch. Deci, într-o noapte înnorată, dorful cel întreprinzător își împachetă uneltele, pregătindu-se să intre, prin jafurile lui, în cărțile de istorie.

Maggie V. locuia la ultimul etaj. Nu se punea problema să urce cu liftul sau pe scară. Trebuia să opereze de afară.

În pregătirea lui pentru escaladare, Mulch nu băuse nimic de două zile. Porii dorfilor nu folosesc numai la transpirat, ci pot și să absoarbă umezeala. Foarte necesar când sunt prinși într-un tunel surpat zile în șir. Chiar dacă nu au niciun strop de apă pentru băut, fiecare centimetru de piele poate să absoarbă apă din pământul care îi înconjoară. Când unui dorf îi era sete, porii lui se deschideau atât de mult încât ajungeau la lărgimea găurilor de ac și sugeau tot ce

apucau. Acest lucru era foarte folositor dacă voiau să escaladeze o clădire înaltă, de exemplu.

Mulch își scoase pantofii și mânușile, își puse o caschetă furată de la Recon și începu escaladarea.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly simțea privirea comandantului prăjindu-i părul de pe ceafă. Încercă să o ignore, concentrându-se să nu ciocnească naveta ambasadorului din Atlantida de pereții tunelului arctic.

— Deci tot timpul acesta tu ai știut că Mulch Diggums trăiește?

Holly manevră maneta de bord pentru a evita un proiectil reprezentat de o rocă pe jumătate topită.

— Nu știam sigur. Foaly avea o teorie.

Comandantul strangula un gât imaginar.

— Foaly! De ce nu sunt surprins?

Artemis se distra, așezat pe scaunul lui în sectorul pasagerilor.

— Ascultați, voi doi, trebuie să lucrăm împreună, în echipă.

— Spune-mi despre teoria lui Foaly, căpitane, ordonă Root, de pe scaunul copilotului, legându-și centura.

Holly activă un curent static peste camerele externe ale navetei. Încărcăturile pozitive și negative dislocară straturile de praf de pe lentile.

— Foaly a considerat că povestea cu moartea lui Mulch e un pic cam suspectă.

— Și de ce nu a venit la mine?

— Era doar o supoziție. Cu tot respectul, știți cum sunteți când vine vorba de supoziții, domnule comandant.

Root dădu din cap morocănos. Era adevărat, el nu avea timp pentru supoziții. Ori aveai dovezi, ori ieșeai din biroul lui și te întorceai când aveai.

— Centaurul a făcut niște investigații în timpul lui liber. Primul lucru pe care l-a remarcat a fost că aurul pe care l-am recuperat era cam ușor. Am negociat pentru returnarea a jumătate din recompensă, iar Foaly a constatat că acel cărucior conținea cu vreo douăzeci de lingouri mai puțin.

Comandantul își aprinse una dintre faimoasele lui țigări de marcă din ciuperci. Suna promițător, trebuia să recunoască. Aur lipsă, Mulch la peste o sută cincizeci de kilometri distanță. Doi și cu doi fac

patru.

— După cum știți, e o procedură standard să însemnezi orice obiect aparținând Reconului cu o substanță bazată pe solinium, ușor de reperat, inclusiv aurul de recompensă. Deci Foaly a făcut o scanare după solinium și au apărut zone cu o concentrație mare peste tot în Los Angeles. În special la Hotelul Crowly din Beverly Hills. Când a pătruns în computerul hotelului, a aflat că unul dintre rezidenți era Lance Digger.

Urechile ascuțite ale lui Root tremurară.

— Digger?

— Exact, răspunse Holly dând din cap. Era mai mult decât o coincidență. Atunci Foaly a venit la mine și l-am sfătuit să facă rost de niște poze cu el prin satelit înainte de a veni cu dosarul la tine. Numai că…

— Numai că domnul Digger se pare că stă mai mult ascuns. Am dreptate?

— Exact.

Culoarea lui Root trecu de la roz la roșu.

— Vulpoiul de Mulch! Cum a reușit?

Holly ridică din umeri.

— Presupunem că a transferat camera-iris vreunui animal sălbatic din zonă, poate un iepure. Apoi a dărâmat tunelul.

— Deci semnele vitale pe care le percepeam noi aparțineau unui iepure?

— Da, teoretic.

— Îl omor, strigă Root bătând cu pumnul în panoul de control. Da' găleata asta nu merge mai repede de atât?

LOS ANGELES

Mulch escaladă clădirea fără probleme deosebite. Erau niște camere externe cu circuit închis, dar filtrul ionic al caschetei arăta exact în ce direcție erau acestea îndreptate. Era simplu să se târască de-a lungul punctelor moarte. Într-o oră, dorful se afla în afara apartamentului lui Maggie V., la etajul zece. Geamurile erau triple, fiind prevăzute cu un strat antiglonț. Starurile de cinema. Erau toți paranoici.

Normal, deasupra geamului era un senzor de alarmă și un senzor de mișcare ghemuit pe un perete ca un greier înghețat. Era de

așteptat.

Mulch topi geamul făcând o gaură, cu o sticlă de soluție de lustruit roci, folosită în mină pentru curățarea diamantelor. Oamenii taie diamantele ca să le facă strălucitoare. Imaginează-ți! Jumătate din piatră se aruncă la gunoi.

Apoi Morocănosul folosi filtrul ionic al căștii pentru a detecta raza de acțiune a senzorului de mișcare în cameră. Fasciculul roșu de ion arătă că senzorul era îndreptat către podea. Nu conta. Mulch intenționa să meargă pe perete.

Cu porii încă disperați după apă, dorful se furișă de-a lungul pereților, folosindu-se cât de mult putu de setul de rafturi de inox care înconjurau aproape complet camera de zi.

Pasul următor era să găsească efectiv statueta. Putea să fie ascunsă oriunde, inclusiv sub perna lui Maggie V., dar această cameră era un loc la fel de bun pentru început căutarea ca oricare altul. Nu se știa niciodată, putea să o găsească din prima.

Mulch își activă filtrul de raze X al căștii, scanând pereții în căutarea unui seif. Nimic. Încercă podeaua; oamenii erau din ce în ce mai deștepți. Acolo, sub acel preș imitație de zebră, un fel de cub. Ușor.

Morocănosul se apropie de senzorul de mișcare de sus și îi răsuci ușor gâtul până când dispozitivul ajunse în poziția din care putea supraveghea numai tavanul. Podeaua era acum sigură. Mulch aruncă imediat covorașul, testând suprafața cu degetele de la picioare, care aveau un simț tactil foarte dezvoltat. Nicio perniță cusută în căptușeala covorașului. Rulă pielea falsă de zebră și observă o fantă în pardoseală. Îmbinările erau abia vizibile cu ochiul liber. Dar Mulch era expert și ochii lui erau ajutați de lentilele focalizatoare ale Reconului.

Înfipse un cui în deschizătură și desfăcu ușor capacul. Seiful era o mare dezamăgire. Nici măcar căptușit cu un strat de plumb – putea să vadă direct în interiorul mecanismului cu filtrul de raze X. Era o încuietoare cu o combinație simplă. Numai trei cifre.

Mulch închise filtrul. Nu era nicio distracție să spargi o încuietoare transparentă. Își lipi însă urechea de ușă, jucându-se cu cifrul. În cincisprezece secunde, ușa i se deschise la picioare.

Poleiala de aur a statuetei îi făcea cu ochiul. Mulch făcu o mare greșeală în acel moment. Se relaxă. În mintea lui, Morocănosul era deja înapoi în apartamentul lui, sorbind apă rece ca gheața dintr-o

sticlă de doi litri. Iar hoții relaxați sunt ca și arestați.

Mulch uită să verifice dacă statuia nu avea cumva vreo capcană. O smulse direct din seif. Dacă ar fi verificat, ar fi observat că era acolo un fir atașat prin sistem magnetic de bază. Când Oscarul a fost mutat, un circuit s-a rupt, dezlănțuind vacarmul.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly setă pilotul automat să plutească la trei mii de metri sub suprafață. Se bătu pe piept, desfăcându-și centurile de siguranță, și îi urmă pe ceilalți în spatele navetei.

— Avem două probleme. Prima, dacă am coborî mai jos de-atât, am fi detectați de scanere, dacă acestea mai funcționează.

— De ce nu aștept cu nerăbdare numărul doi? întrebă Butler.

— A doua, această parte a tunelului a devenit inoperabilă atunci când ne-am retras din zona arctică.

— Ceea ce înseamnă că…?

— Înseamnă că tunelele de aprovizionare au fost dărâmate. Nu avem acces în sistemul de terminale fără tunelele de aprovizionare.

— Nu-i nimic, declară Root. Aruncăm zidul în aer.

Holly oftă.

— Cu ce, comandante? Aceasta este o navetă oficială. Nu avem niciun tun.

Butler luă ouăle detonatoare dintr-un buzunar al Centurii Lunare.

— Ne-ar putea fi de folos? Foaly s-a gândit că poate vom avea nevoie de ele.

Artemis scoase un mormăit. Dacă n-ar ști, ar băga mâna în foc că valetul era amuzat de această situație.

LOS ANGELES

— Of, se văită Mulch.

În câteva momente, situația devenise din roz, extrem de periculoasă. O dată ce acest circuit de securitate fu întrerupt, o ușă laterală culisantă se deschise, dând drumul înăuntru la doi ciobănești germani foarte mari. Paznicii ideali. Erau urmați de dresorul lor, un om uriaș, care purta costum de protecție. Părea că era îmbrăcat în prești de pus la ușă. Evident, câinii erau dezlănțuiți.

— Cuminți, cățeluși, spuse Mulch, dezvelindu-și ușor partea

dorsală a corpului.

TUNELUL VERTICAL E93

Holly manevră aparatura de bord, mutând naveta cu câțiva centimetri mai aproape de peretele tunelului.

— Mai mult de atât nu se poate. Dacă ne apropiem mai mult, curentele termale ne-ar putea izbi de roci.

— Curente termale? urlă Root. N-ai spus nimic de termale înainte să urc aici.

Comandantul era întins pe aripă, cu câte un ou detonator în fiecare cizmă.

— Îmi pare rău, comandante, dar cineva trebuie să zboare cu pasărea asta.

Root bombănea în barbă, deplasându-se ușor către vârful aripii. Turbulențele nu erau nicăieri atât de severe cum erau în jurul unui vehicul în mișcare, însă curenții termali erau atât de puternici, încât l-ar fi putut scutura pe comandant ca pe un zar într-un pahar. Imaginea degetelor lui în jurul gâtului lui Mulch Diggums îl făcea să continue.

— Încă un metru, spuse el gâfâind în microfon. Cel puțin aveau sistem de comunicații. Încă un metru și ajung.

— Nu merge mai mult, comandante. De aici e treaba ta.

Root se aventură să arunce o privire în abis. Tunelul era fără fund, șerpuind către strălucirea portocalie a magmei din centrul Pământului. Era o încercare nebunească. Trebuia să existe o altă cale. În acest moment, comandantul ar fi riscat chiar și un zbor la suprafață.

Julius Root avu o vedenie. Poate din cauza emanațiilor de sulf, poate de stres sau de foame, comandantul ar fi băgat mâna în foc că a văzut trăsăturile lui Mulch Diggums apărându-i în față, cioplite în piatră. Fața trăgea dintr-o țigară, zâmbind ironic.

Dintr-o dată, îi reveniră hotărârea și voința. Să fie el învins de un infractor? În niciun caz!

Root se ridică în picioare și își șterse palmele de uniformă. Curenții termali îl trăgeau de mâini și de picioare ca niște fantome.

— Ești gata să lași o distanță între noi și ceea ce va fi în curând o gaură? țipă el în microfon.

— Fii sigur, comandante! răspunse Holly. În momentul în care te

avem din nou aici, printre noi, am luat-o din loc.

— OK. Fii pe fază!

Root trase o săgeată cu piron la capăt. Capul de titan pătrunse ușor în stâncă. Comandantul știa că mica încărcătură din săgeată va arunca în afară două aripioare, fixând-o în interior. Cinci metri. Nu era o distanță prea mare de parcurs agățat de o coarda de alpinism. Dar nu distanța era problema. Era golul imens de dedesubt și lipsa punctelor de sprijin de pe suprafața peretelui.

„Hai, Julius, parcă îi spunea figura care semăna cu Mulch. Hai să vedem cum arăți strivit pe perete."

— Tacă-ți gura, deținut! urlă comandantul. Și sări, dându-și drumul în gol.

Fațada stâncii veni cu repeziciune în întâmpinarea lui, storcându-i aerul din plămâni. Root scrâșnea din dinți de durere. Spera că nimic nu-i era rupt, pentru că după excursia în Rusia nu mai avea suficientă magie să facă o margaretă să înflorească, nici vorbă să vindece o coastă fracturată. Farurile navetei scoaseră la iveală semnele de laser unde dorfii Recon sigilaseră tunelul de aprovizionare. Acea linie de sudură putea fi un punct slab. Root introduse ouăle de-a lungul liniei.

— Sunt pe urmele tale, Diggums, bombăni el spărgând detonatoarele-capsulă conținute de fiecare ou.

De acum mai erau doar treizeci de secunde.

Root ținti un al doilea piron către aripa navetei. Era o operație atât de ușoară, că o putea face și în somn, în simulatorul de trageri. Din nefericire, simulatoarele nu aveau curenți termali care să strice lucrurile în ultimul moment.

Chiar când comandantul se pregătea să tragă, marginea unui vârtej de gaz deosebit de puternic prinse partea din spate a navetei, răsucind-o cu patruzeci de grade în sensul invers acelor de ceasornic. Săgeata trecu la un metru pe lângă țintă, căzând în spirală în abis, cu tot cu coarda comandantului. Root avea două opțiuni: să ruleze coarda folosind un dispozitiv de pe centura lui sau să arunce coarda și să încerce din nou cu pironul de rezervă. Julius desprinse coarda, gândindu-se că ar fi mai rapid să încerce din nou. Ar fi fost un plan bun, dacă nu și-ar fi folosit deja celălalt piron ca să scape de sub ghețuri. Comandatul își aminti la o jumătate de secundă după ce tăiase ultimul piron.

— *D'arvit*, înjură el, pipăindu-și centura după o săgeată care știa că nu va fi acolo.

— Probleme, comandante? întrebă Holly cu o voce obosită de la lupta cu aparatura de control a navei.

— Nu mai am săgeți. Și detonatoarele sunt pe poziții.

Urmă o tăcere scurtă. Foarte scurtă. Nu era prea mult timp de gândire. Root își aruncă privirea pe ceasul lunar. Mai rămăseseră douăzeci și cinci de secunde și numărătoarea continua.

Când vocea lui Holly reveni la microfon, nu exploda de entuziasm sau încredere.

— Ăăă… comandante, ai ceva de metal pe tine?

— Da, răspunse acesta, nedumerit. Platoșa de pe piept, catarama, insigna, arma. De ce?

Holly trase naveta un pic mai aproape de peretele tunelului. O idee mai aproape ar fi însemnat sinucidere.

— Spune-mi, cât de mult ții la coastele tale?

— De ce?

— Cred că știu cum să te iau de acolo.

— Cum?

— Ți-aș spune, dar nu ți-ar plăcea.

— Spune-mi, căpitane, e un ordin direct!

Holly îi spuse și nu-i plăcu.

LOS ANGELES

Gaze de dorf. Nu e tocmai un subiect elegant. Nici măcar dorfilor nu le place să vorbească despre el. Se întâmpla des ca nevestele dorfilor să îi certe pentru că dau vânturi în casă și nu le lasă în tuneluri. De fapt, dorfii sunt predispuși la atacuri de flatulație, în special dacă au mâncat lut în mină. Un dorf poate să înghită câteva kilograme de pământ pe secundă, deschizându-și larg maxilarul. Ceea ce înseamnă o cantitate mare de lut, cu mult aer în el. Tot acest material trebuie să se evacueze pe undeva. Așa că se duce spre sud. Ca să mă exprim politicos, tunelele se autoizolează. Mulch nu mai mâncase lut de luni de zile. Dar mai avea câteva bule de gaz păstrate în caz că ar avea nevoie.

Câinii luară poziția de atac. Balele li se scurgeau pe marginea fălcilor deschise. Urma să fie sfâșiat în bucăți. Mulch se concentră. Bolborositul care îi era atât de cunoscut îi începu în stomac, deformându-i-l. Se simțea ca și cum câțiva gnomi luptători în gunoi făceau o rundă acolo, în stomacul lui. Dorful scrâșnea din dinți. Avea

să fie mare.

Dresorul suflă dintr-un fluier. Câinii se lansară ca niște torpile cu dinți. Mulch dădu drumul unui jet de gaz care făcu o gaură în covoraș, iar pe el îl propulsă în tavan, unde porii lui însetați îl ancorară în siguranță. Pentru moment.

Ciobănești germani erau surprinși din cale-afară. Ronțăiseră, la vremea lor, tot felul de creaturi din lanțul trofic. Dar acesta era ceva nou. Și nu foarte plăcut. Amintiți-vă că nasul unui câine e mult mai sensibil decât cel al unui om.

Dresorul a mai fluierat de câteva ori, dar tot controlul pe care îl avea asupra lor dispăru în momentul când Mulch zbură prin aer pe o rafală de vânt reciclat, în momentul când căile nazale li s-au eliberat, câinii au luat-o la fugă scrâșnind din dinți.

Mulch înghiți în sec. Câinii sunt mai deștepți decât un goblin obișnuit. Nu era decât o chestiune de timp până în momentul când se vor gândi să se urce pe mobilă și să sară de acolo.

Mulch se îndreptă către fereastră, dar dresorul ajunse acolo înaintea lui, blocându-i ieșirea cu trupul lui îmbrăcat în costumul de protecție. Mulch observă că mânuia o armă în dreptul centurii. Lucrurile se agravau. Dorfii sunt rezistenți la multe, dar la gloanțe nu.

Mai mult decât atât, Maggie V. apăru în ușa dormitorului cu o bâtă de baseball în mână. Aceasta nu era Maggie V. cea cu care era obișnuit publicul. Avea fața acoperită cu o mască verde și avea ceva ce semăna cu un plic de ceai sub fiecare ochi.

— Te-am prins, domnule Morocănos, se lăudă ea. Și ventuzele nu te vor ajuta.

Mulch își dădu seama că i se încheiase cariera de Morocănos. Chiar dacă va scăpa sau nu, poliția din Los Angeles va vizita acasă fiecare dorf din oraș până în zori.

Mulch nu mai avea de jucat decât o singura carte. Talentul de a vorbi multe limbi. Toți elfii au o înclinație naturală spre limbi, având în vedere că toate au la bază limba gnomilor, dacă mergi suficient de departe spre origini. La fel și limba câinilor.

— Hammm, mârâi Mulch. Hamm, ham ham.

Câinii înghețară. Unul încercă să se oprească în mijlocul unui salt, căzând peste partenerul său. Își ronțăiră unul altuia cozile pentru un moment, apoi își amintiră că pe tavan se afla o creatură care lătra la ei. Accentul lui era groaznic, ceva central-european. Dar era limba

câinilor, în orice caz.

— Hrrrr? întrebă primul câine. „Ce zici? Omul acela are un os mare în cămașă”, mârâit el. (În traducere, desigur.)

Ciobănești săriră pe dresorul lor, Mulch sări prin gaura din fereastră, iar Maggie V. urlă atât de mult, că masca îi crăpă și pungile de ceai îi căzură. Cu toate că Mulch știa că acest capitol al carierei lui era terminat, faptul că Premiului Academiei câștigat de Maggie V. se afla în cămașa lui îi dădea o satisfacție enormă.

TUNELUL VERTICAL E93

Mai rămăseseră douăzeci de secunde până la explozia detonatoarelor, iar comandantul era tot lipit de peretele tunelului. Nu aveau aripi la ei și, chiar dacă ar fi avut, nu aveau timp să le instaleze. Dacă nu îl scoteau pe Root de acolo chiar în acel moment, explozia îl arunca în abis. Și magia lor nu avea efect pe roca lichefiată. Nu aveau decât o soluție. Holly trebuia să folosească clemele de prindere.

Toate navele erau echipate cu un sistem de aterizare de rezervă. Dacă ancorarea în port nu reușea, patru cleme magnetice erau proiectate în afară. Acestea aderau la suprafața metalică de dedesubtul docului de aterizare, trăgând naveta în zona de presiune controlată. Clemele le erau de folos și în medii necunoscute, unde magneții ar putea atrage obiecte, de care s-ar prinde ca lipitorile.

— Stai așa, Julius, nu clipi! spuse Holly.

Root păli. „Julius”. Holly îi spusese, Julius”. Ceva nu era în regulă.

Zece secunde.

Holly deschise un ecran mic.

— Eliberează clemele de ancorare la doc!

Un bâzâit confirmă eliberarea clemelor.

Imaginea căpitanului apăru pe micul ecran. Chiar și de aici se vedea că era îngrijorat.

— Căpitane, ești sigură de ce faci?

Holly îl ignoră pe superiorul ei.

— Raza – cincisprezece metri. Doar magneți.

— Holly, poate că aș putea să sar. Aș reuși să sar, știu că aș reuși.

— Cinci secunde.

— Lansează cleme de ancorare!

Șase flăcări mici se aprinseră în jurul bazei navetei, lansând discul

de metal ca o rachetă, urmat de un cablu de polimeri.

Root deschise gura să înjure, dar clema îl izbi în piept, scoțând din el și ultima picătură de aer. Mai multe lucruri se auziră trosnind.

— Tractează! strigă Holly în microfonul computerului.

Comandantul fu tras înapoi ca un surfer.

Secunda zero. Detonatoarele explodară trimițând două tone de rocă în gol. O picătură într-un ocean de magmă.

Un minut mai târziu, comandantul era legat de o targă în naveta ambasadorului. Îl durea și când respira, dar de tăcut tot nu tăcea.

— Căpitane Short, urlă el. Ce-a fost în mintea ta? Puteam să mor!

Butler îi spintecă tunica pentru a examina rănile.

— Da, puteai să mori. Dacă mai stăteai cinci secunde, erai făcut praf. Datorită lui Holly ești în viață.

Holly trecu naveta pe pilot automat și luă în grabă un pachet medicinal din trusa de prim ajutor. Îl mototoli între degete pentru a activa cristalele. Era încă una dintre invențiile lui Foaly. Pachete de gheață cu cristale vindecătoare. Nu era un substitut pentru magie, dar, oricum, era mai eficient decât să sufli peste rană.

— Unde te doare?

Root tuși. O pată de sânge îi pătă uniforma.

— Tot corpul. Câteva coaste rupte.

Holly își mușca buza. Nu era doctor, iar vindecarea nu era un proces automat. Lucrurile puteau să ia o întorsătură greșită. Știa un vice căpitan care își rupsese un picior și leșinase. Se trezise cu piciorul întors invers. E adevărat că Holly avea experiență în operațiuni complicate. Când Artemis îi ceruse să o vindece pe mama lui de depresie, era într-o zonă de timp diferită. Holly transmisese un semnal puternic, cu scântei suficiente să dureze câteva zile. Oricine ar fi vizitat reședința Fowl în săptămâna următoare ar fi plecat fluierând.

— Holly, gemu Root.

— O-OK, se bâlbâi ea. OK.

Își puse mâinile peste pieptul lui Root, lăsând magia să se scurgă printre degete.

— Vindecă-te! murmură ea.

Ochii comandatului se dădură peste cap. Magia îi dădea starea de inconștiență necesară pentru recuperare. Holly puse un pachet medicinal pe pieptul ofițerului Recon inconștient.

— Ține asta! îl instrui ea pe Artemis. Numai zece minute, altfel

țesuturile vor avea de suferit.

Artemis apăsă pachetul. Degetele lui se scufundară imediat într-o baltă de sânge. Deodată îi trecu orice dorință de a face remarce inteligente. Avusese de-a face mai întâi cu exerciții fizice, apoi cu răni adevărate și acum asta. Aceste ultime zile se dovedeau a fi foarte educative. Aproape că ar fi preferat să fie înapoi la colegiul St. Bartleby.

Holly se întoarse repede în cabină și îndreptă camerele externe către tunelul de aprovizionare.

Butler se trânti în scaunul copilotului.

— Ei, întrebă el. Care-i situația?

Holly rânji. Și pentru o clipă expresia ei îi aminti valetului de Artemis Fowl.

— Avem o gaură mare.

— Bine. Atunci, hai să mergem să facem o vizită unui vechi prieten!

Holly își ținea degetele în așteptare deasupra butoanelor.

— Da, răspunse ea. Să mergem!

Naveta dispăru în tunelul de aprovizionare mai repede decât un morcov pe gâtul lui Foaly. Și, pentru cei ce nu știu, asta înseamnă foarte repede.

***HOTELUL CROWLY*,**
BEVERLY HILLS*, *LOS ANGELES

Mulch reuși să ajungă la hotel fără să fie descoperit. Desigur, de aceasta dată nu a trebuit să mai escaladeze zidurile. Ar fi fost o provocare mai mare decât clădirea lui Maggie V. Aici pereții erau din cărămidă. Foarte poroși. Degetele lui ar fi absorbit umezeala și și-ar fi pierdut aderența la zid.

Nu, de această dată Mulch folosi holul principal. Și de ce n-ar fi făcut asta? Din punctul de vederea al recepționerului, el era Lance Digger, un milionar retras. Scund, e-adevărat. Dar scund și bogat.

— Bună seara, Art, îl salută Mulch pe recepționer în timp ce se îndrepta către lift.

Art își ridică privirea peste tejgheaua acoperită cu marmură.

— A, domnule Digger, dumneavoastră sunteți, spuse ușor nedumerit. Mi s-a părut că vă văd trecând pe aici acum câteva minute.

— Nu, răspunse Mulch, rânjind. Ies prima dată astă-seară.

— Hm, poate din cauza vântului de noapte.

— Poate. Mă așteptam să astupe găurile din ziduri. Cu toată chiria pe care o plătesc aici…

— Așa este, îl aprobă Art.

Întotdeauna Art era de acord cu clienții. Era politica firmei.

În liftul cu oglinzi, Mulch folosi un bastonaș telescopic pentru a ajunge la butonul etajului său. Primele câteva luni încercase el să sară ca să ajungă la buton, dar acesta nu era un comportament demn de un milionar. Și era sigur că Art ar auzi bufniturile de la biroul de pază.

Cutia cu oglinzi urcă silențios etaj cu etaj, până la apartamentul lui Mulch. Acesta se abținea să nu scoată statueta din geantă. Cineva se putea urca în lift. Se mulțumi cu o sorbitură lungă dintr-o sticlă de apă irlandeză de izvor. Cea mai apropiată de puritatea apei elfilor din câte putea găsi. Cum va ascunde Oscarul, va face o baie rece pentru a le da și porilor lui o înghițitură de apă. Altfel se va trezi dimineața lipit de pat.

Ușa lui Mulch avea o încuietoare cu cod. Un cod de paisprezece cifre. Nimic nu te ține departe de închisoare mai bine ca un comportament paranoic. Cu toate că cei din Recon îl credeau mort, Mulch nu putea scăpa de sentimentul că Julius Root își va da seama până la urmă și va veni să îl caute.

Apartamentul era amenajat ciudat pentru o locuință omenească. Multe decorațiuni făcute din lut, roci și fântâni de interior. Arăta mai mult ca interiorul unei peșteri decât ca un apartament de lux din Beverly Hills.

Peretele dinspre nord părea să fie un simplu bloc de marmură. Părea. La o examinare mai atentă, acesta se dovedea a fi un ecran plat de televizor, cu DVD și cu un panou de sticlă fumurie. Mulch ridică o telecomandă mai mare decât piciorul lui și deschise dulapul cu un cod la fel de complicat. În interior se aflau trei rânduri de statuete Oscar. Mulch așeză Oscarul lui Maggie V. pe un mic suport de catifea.

Își șterse o lacrimă imaginară din colțul ochiului.

— Aș vrea să mulțumesc Academiei, chicoti dorful.

— Foarte emoționant, se auzi o voce în spatele lui.

Mulch trânti ușa dulapului crăpând geamul.

Era un tânăr care stătea lângă aranjamentul din roci. În

apartamentul lui! Băiatul arăta ciudat. Chiar și după standardele omenești. Era anormal de palid, cu părul negru ca pana corbului, subțire, îmbrăcat într-o uniformă școlară care arăta ca și cum ar fi purtat-o într-o călătorie de-a lungul a două continente.

Perii din barba lui Mulch se zbârliră. Băiatul acesta era periculos. Perii de dorf nu se înșală.

— Sistemul tău de alarmă a fost distractiv. Mi-a luat mai multe secunde să pot pătrunde.

Atunci Mulch știu că era în pericol. Poliția omenească nu dă buzna așa în apartamente.

— Cine ești tu, omu… băiatule?

— Cred că întrebarea este cine ești tu. Ești milionarul retras Lance Digger? Ești celebrul Morocănos? Sau, poate, după cum suspectează Foaly, ești deținutul fugar Mulch Diggums?

Mulch o rupse la fugă. Ultimele rămășițe de gaz îi dădură un plus de viteză. Nu avea nici cea mai mică idee cine ar fi acest băiat, dar, dacă l-a trimis Foaly, probabil că era vreun vânător de recompense.

Dorful fugea de-a lungul salonului, încercând să scape. Acesta era motivul pentru care alesese această clădire. La începutul anilor 1900 un șemineu larg se întindea pe toată înălțimea clădirii. Când un sistem de încălzire centrală fusese instalat în anii ’50, administratorul clădirii pur și simplu umpluse coloana cu pământ, acoperind-o cu un strat de ciment. Mulch mirosise linia de pământ în secunda când agentul lui imobiliar deschisese ușa. Fusese o operație simplă să descopere tunelul și să dea la o parte stratul de ciment. *Voilà.* Un tunel instant.

În fugă, Mulch își dezveli partea dorsala a trupului. Tânărul cel ciudat nu făcu nicio încercare să îl prindă. De ce ar fi făcut-o? Nu avea unde să se ducă.

Dorful se opri o clipă pentru o replică de despărțire.

— N-o să mă prinzi niciodată viu, omule! Spune-i lui Foaly să nu mai trimită oameni să facă o treabă de elf.

„Of, of, se gândea Artemis frecându-și sprânceana. Hollywood-ul e răspunzător pentru asta.”

Mulch smulse un coșuleț cu flori uscate de pe șemineu și se aruncă înăuntru. Își desfăcu fălcile și se scufundă repede în pământul vechi de un secol. Nu era tocmai pe gustul lui. Mineralele și substanțele nutritive se uscaseră de mult. În schimb, era impregnat cu o sută de ani de rămășițe carbonizate și cenușă de tutun. Era totuși pământ. Și

asta le plăcea dorfilor cel mai mult. Mulch simți cum îi dispărea orice urmă de neliniște. Nu era nicio ființă care să îl mai poată prinde acum. Era pe teritoriul lui.

Dorful cobora mâncând pământul, încercând să-și facă loc de-a lungul etajelor. Doborî mai mulți pereți în drumul lui. Mulch avea sentimentul că nu și-ar mai primi depozitul de garanție înapoi chiar dacă s-ar întoarce să îl ceară.

În puțin mai mult de un minut, Mulch se afla în parcarea de la subsol. Își închise la loc fălcile, își scutură partea din spate ca să elimine rămășițele de gaz și se rostogoli prin grătar. Mașina lui de teren, adaptată special pentru el, îl aștepta cu plinul făcut și gata de pornire.

— Fraierii, spuse dorful mândru de el, căutându-și cheile pe un lănțișor pe care îl purta în jurul gâtului.

Căpitanul Holly Short se materializă la un metru de el.

— Fraieri? repetă ea activându-și bastonul electric.

Mulch își calculă opțiunile. Podeaua era din asfalt. Asfaltul era letal pentru dorfi – le bloca intestinele asemenea cleiului. Se părea că un munte de om bloca rampa de ieșire. Mulch îl mai văzuse la reședința Fowl. Ceea ce însemna că omul de sus era infamul Artemis Fowl. Căpitanul Short stătea în fața lui, cu o privire nemiloasă. Nu avea decât o cale. Înapoi în tunel. Să urce câteva etaje și să se ascundă în alt apartament.

Holly făcu o grimasă.

— Haide, Mulch, te provoc!

Și Mulch dădu curs provocării, se întoarse și se lansă înapoi în șemineu, așteptându-se la un șoc în partea dorsală. Nu fu dezamăgit. Cum ar fi putut Holly să rateze o asemenea țintă?

TUNELUL E116,
AFLAT SUB ORAȘUL LOS ANGELES

Terminalul Los Angeles se afla la douăzeci și cinci de kilometri sud de oraș, ascuns sub imaginea holografică a unei dune de nisip. Root îi aștepta în navetă. Își revenise atât cât să rânjească.

— Ia te uită, gemu el, ridicându-se din scaun cu un pachet medicinal proaspăt atașat în jurul coastelor. Infractorul meu favorit a înviat din morți.

•

Mulch se servi cu un borcan de pateu de calmar din frigiderul personal al ambasadorului din Atlantida.

— Julius, de ce nu îmi faci niciodată o vizită de curtoazie? Nu uita că ți-am salvat cariera atunci, în Irlanda. Fără mine, nu ai fi știu niciodată că Fowl avea o copie a Cărții.

Când Root era așa de furios ca în acel moment, ai fi putut prăji ciuperci pe obrajii lui.

— Aveam o înțelegere, inculpat. Tu nu ai respectat-o, așa că acum te duc înapoi.

Mulch scotea pateu din borcan cu degetele lui groase.

— Mi-ar plăcea și niște suc de sfeclă, comentă el.

— Savurează cât mai poți, Diggums, pentru că următoarea ta masă îți va fi împinsă printr-o deschizătură în ușă.

Dorful se lăsă pe spate într-un scaun capitonat.

— Confortabil.

— Așa e. E pe un fel e suspensie lichidă. Trebuie să fie scump, remarcă Artemis.

— E cu siguranță mult mai bine decât navetele închisorii, spuse Mulch. Îmi amintesc când m-au prins odată vânzându-i un tablou de Van Gogh unui texan. M-au transportat într-o navetă cât o vizuină de șoarece. În celula alăturată era un trol. Mirosea îngrozitor.

Holly rânjea.

— Așa a spus și trolul.

Root știa că îl tachina, dar scotea scântei oricum.

— Ascultă, inculpat, n-am făcut tot drumul acesta ca să-ți ascult aventurile. Așa că închide gura până nu ți-o închid eu.

Mulch nu fu prea impresionat de ieșirea lui.

— De curiozitate, Julius, de ce ai venit până aici? Marele comandant Root, într-o navetă diplomatică, să facă atâta drum doar ca să mă prindă pe mine? Nu cred. Prin urmare, ce se întâmplă? Și ce e cu oamenii? întrebă el arătând spre Butler. În special cu ăla?

Valetul rânji la el.

— Îți amintești de mine, micuțule? Mi se pare că ți-am rămas dator.

Mulch înghiți în sec. Mai încrucișase săbiile cu Butler înainte. Nu se sfârșise bine pentru om. Mulch aruncase o bulă de gaz de dorf în direcția valetului. Foarte jenant pentru o gardă de corp de calibrul lui. Ca să nu mai spunem dureros.

Root chicoti pentru prima dată, deși acest lucru îl făcea să își

întindă coastele.

— Da, Mulch, ai dreptate. Ceva se întâmplă. Ceva grav.

— Așa m-am gândit și eu. Și, ca de obicei, ai nevoie de mine să îți rezolv treburile murdare. Mulch își frecă fundul. Ei bine, cu agresiunea n-o să rezolvați nimic. Nu trebuia să mă electrocutezi așa rău, căpitane. O să-mi rămână cicatrice.

Holly îi apucă una din urechile ascuțite.

— Mulch, dacă asculți cu atenție, o să-ți dai seama că nimeni nu dă vreun semn că i-ar păsa. Din ce am văzut, trăiai destul de bine cu aurul Reconului.

— Știi, apartamentul mă costa o avere. Numai depozitul de garanție a fost cât salariul tău pe patru ani. Ai văzut ce vedere avea. Îi aparținuse unui regizor de film.

Holly își ridică o sprânceană.

— Mă bucur să aflu că banii au fost folosiți cu chibzuială. Că dacă i-ai fi risipit cumva…

Mulch ridică din umeri.

— Ce să fac? Sunt un hoț. La ce vă așteptați? Să înființez o fundație caritabilă?

— Nu, Mulch. Oricât de ciudat ți s-ar părea, nu ne-am așteptat la asta nicio secundă.

Artemis tuși.

— Hm… Reuniunea voastră este foarte emoționantă, dar, în timp ce voi stați aici schimbând ironii, tatăl meu îngheață dincolo de Cercul Polar.

Dorful își încheie fermoarul.

— Tatăl lui? Vreți să îl salvez pe tatăl lui? Dincolo de Cercul Polar?

În vocea lui se simțea oftică reală. Dorfii urau gheața aproape la fel de mult ca focul. Root făcu semn că nu.

— Aș vrea să fi fost atât de simplu și în câteva momente tot așa îți vei dori și tu.

Auzind acestea, perii din barba lui Mulch se zbârliră. „Ai încredere în peri, Mulch, îi spunea bunica lui, ai încredere în peri.”

• Capitolul 12 • Băieții s-au întors

CABINA OPERAȚIONALĂ

Foaly se gândea. El gândea întruna. Din mintea lui săreau idei ca floricelele de porumb într-un cuptor cu microunde. Dar nu îi foloseau la nimic. Nici măcar nu putea să îl sune pe Julius să îl piseze cu planurile lui geniale. Laptopul lui Fowl părea să fie singura armă a centaurului. Era ca și cum ai fi încercat să învingi un trol cu o scobitoare. Computerul omului era, într-adevăr, unul bun, în termeni istorici. E-mail-ul se dovedise deja folositor. Cu condiția să fie cineva în viață să răspundă. Avea, de asemenea, și o cameră mică montată pe capac pentru videoconferințe. Era o invenție recentă a oamenilor. Până atunci, ei comunicaseră doar prin text sau prin unde audio. „Barbarii", exclamă Foaly în gând.

Dar camera era de bună calitate, cu opțiuni pentru diverse filtre. Dacă nu ar fi știut, centaurul ar fi băgat mâna în foc că cineva vindea tehnologie elfă.

Foaly răsuci laptopul cu o copită, întorcând camera către ecranele din perete. „Haide, Cudgeon se gândea el, zâmbește."

Nu așteptă mult. În câteva minute, un ecran de comunicare se aprinse și pe el apăru Cudgeon fluturând un steag alb.

— Foarte amuzant, comentă Foaly sarcastic.

— Așa m-am gândit și eu, răspunse elful fluturând teatral steguleț. O să am nevoie de el mai târziu.

Cudgeon apăsă pe un buton al telecomenzii.

— Să-ți arăt ce se petrece afară.

Pe ecran apărură mai multe echipe de tehnicieni încercând din răsputeri să treacă de sistemele de securitate ale cabinei. Cei mai mulți țințeau cu senzori de computer către numeroasele interfețe ale cabinei. Dar unii foloseau metode mai învechite. Loveau senzorii cu ciocane. Nici unii, nici alții nu obțineau rezultate.

Foaly înghiți în sec. Era prins ca un șobolan într-o capcană.

— De ce nu mă pui la curent cu planul tău, Briar? Nu asta face de obicei personajul negativ, avid după putere?

Cudgeon se lăsă pe spate în scaunul lui ergonomic.

— Sigur, Foaly. Pentru că acesta nu e unul dintre prețioasele tale

filme cu oameni, nu va fi niciun erou care să năvălească în ultimul moment. Short și Root sunt deja morți. La fel și partenerii lor, oamenii. Nu va avea loc nicio operațiune de salvare. Doar o moarte sigură.

Foaly știa că ar fi trebuit să simtă tristețe, dar nu simțea decât ură.

— Când situația va fi critică, îi voi da instrucțiuni lui Opal să redea Reconului controlul asupra armelor. Cei din B'wa Kell vor cădea inconștienți și tu vei fi considerat vinovat pentru întreaga poveste, asta dacă supraviețuiești, lucru de care mă îndoiesc.

— Când cei din B'wa Kell se vor trezi, vor spune numele tău.

Cudgeon scutură din deget.

— Numai câțiva știu de implicarea mea și de aceia voi avea grijă personal. Au fost deja convocați la laboratoarele Koboi. Mă voi duce și eu acolo în curând. Tunurile anti-ADN au fost calibrate să respingă goblinii. Când va veni vremea, le voi activa și întreaga echipă va ieși din calcule.

— Și apoi Opal devine împărăteasa ta, presupun.

— Sigur, spuse Cudgeon cu voce tare. Apoi manevră telecomanda, asigurându-se că erau pe un canal securizat. Împărăteasă? continuă el pufăind. Haide, Foaly! Crezi că aș face tot efortul acesta ca pe urmă să împart puterea cu altcineva? Oh, nu. Îndată ce șarada asta va fi încheiată, domnișoara Koboi va suferi un tragic accident. Sau poate mai multe accidente tragice.

Foaly devenea din ce în ce mai iritat.

— Cu riscul de a-ți servi un clișeu, Briar, n-o să scapi basma curată.

Cudgeon aștepta cu degetul deasupra butonului „Terminat".

— Oricum de data aceasta tu n-o să mai fi în viață, spuse el pe un ton glumeț.

Și dispăru, lăsându-l pe centaur să transpire în cabina lui. Sau așa credea el.

Foaly se aplecă sub birou înspre laptop.

— Și taie, murmură el, oprind camera. Cinci minute pauză, oameni buni, am terminat scena.

TUNELUL VERTICAL E116

Holly atașă naveta de peretele unui tunel scos din uz.

— Avem cam 30 de minute. Senzorii interni spun că se apropie o

erupție într-o jumătate de oră și nicio navetă nu e construită să suporte asemenea temperaturi.

Se adunară în salonul cu atmosferă controlată pentru a pune la cale un plan.

— Trebuie să pătrundem în laboratoarele Koboi și să recâștigăm controlul asupra armelor Reconului, spuse comandantul.

Mulch se ridicase din scaunul lui și se îndreptă spre ușă.

— Nici vorbă, Julius. Sistemele de securitate au fost modernizate de când am intrat eu acolo. Am auzit că au tunuri anti-ADN.

Root îl apucă pe dorf de ceafă.

— Unu: nu-mi spune Julius. Și doi: te comporți ca și cum ai avea de ales, inculpat.

Mulch îl privi în ochi.

— Dar am de ales, Julius. Pot să îmi ispășesc pedeapsa într-o celulă mică și drăguță. Să mă trimiți în prima linie e o încălcare a drepturilor civile.

Tonurile feței lui Root alternau de la roz-pastel la roșu-aprins.

— Drepturi civile? urlă el. Îmi vorbești mie despre drepturi civile? Tipic!

Apoi, în mod straniu, se calmă. De fapt, părea chiar fericit. Apropiații comandantului știau că, atunci când Root era fericit, altcineva urma să fie foarte trist.

— Ce e? întrebă Mulch suspicios.

Root își aprinse una dintre țigările lui toxice din ciuperci.

— Oh, nimic. Mă gândeam doar că ai dreptate.

Dorful îl privea fix.

— Am dreptate? îmi spui de față cu martori că am dreptate?

— Sigur că ai. Să te trimit în prima linie ar contraveni tuturor drepturilor tale. Așa că, în loc să-ți fac oferta fantastică pe care mă pregăteam să ți-o fac, o să mai adaug câteva secole la pedeapsa ta și o să te arunc într-o închisoare de maximă securitate.

Root se opri, suflând un nor de fum în fața lui Mulch.

— În închisoarea de pe Creasta Urlătorului.

Mulch păli sub noroiul care îi acoperea fața.

— Creasta Urlătorului? Dar e o…

— O închisoare de goblini, adăugă comandantul. Știu. Pentru un inculpat cu risc ridicat de evadare, cum ești tu, nu cred că voi avea probleme în a convinge conducerea să facă o excepție.

Mulch pică în scaunul ergonomie. Nu era bine. Ultima dată când

mai fusese cu goblinii în celulă nu ieșise bine deloc. Și asta era la sediul central. Nu ar rezista nicio săptămână în mijlocul lor.

— Care era oferta?

Artemis zâmbi fascinat. Comandantul Root era mai inteligent decât părea. Dar aproape că ar fi fost imposibil să nu fie.

— A, acum ești interesat?

— Aș putea fi. Nu promit nimic.

— Bine. Ascultă. E o ofertă pe care o fac numai o dată. Nu te obosi să negociezi! Ne ajuți să intrăm în laboratoarele Koboi și, după ce totul se va sfârși, o să-ți dau un avans de două zile până să vin după tine.

Mulch înghiți în sec. Era o ofertă bună. Probabil că aveau mari probleme.

SEDIUL CENTRAL AL POLIȚIEI

Se încingeau spiritele la sediul central. Monștrii erau la ușă. Literalmente. Căpitanul Kelp fugea de la o secție la alta, încercând să își încurajeze trupele.

— Nu vă faceți griji. Nu pot trece de ușile acelea cu laserele Softnose. Nu se poate decât cu rachete…

În acel moment o forță enormă îndoi ușile de la intrarea principală, asemenea unui copil suflând într-o pungă de hârtie. Rezistară. Cu greu.

Cudgeon se năpusti afară din camera de strategie, cu tresele de comandant licărindu-i pe piept. După ce fusese reinstalat în funcție de către Consiliu, făcuse istorie, fiind singurul comandant numit de două ori.

— Ce-a fost asta?

Bucluc deschise pe un monitor imagini care arătau ce se întâmpla la intrare.

Un goblin stătea cu un tub mare pe umăr.

— Un fel de Bazooka. Cred că e unul dintre vechile tunuri Softnose.

Cudgeon se lovi peste frunte.

— Nu mai spune! Trebuiau să fie distruse toate. Blestematul de centaur! Cum a reușit să scoată tot armamentul acesta chiar pe sub nasul meu?

— Nu te învinovăți prea tare, spuse Kelp. Ne-a păcălit pe toți.

— Cât mai putem suporta?

Bucluc ridică din umeri.

— Nu prea mult. Încă vreo două lovituri. Poate că nu au avut decât o rachetă.

Faimoase ultime cuvinte. Ușa se zgâlțâi a doua oară și bucăți mari de zid căzură lângă coloanele de marmură.

Bucluc se ridică de jos, scânteile magice închizându-i o tăietură de pe frunte.

— Paramedici, uitați-vă după răniți! S-au încărcat armele?

Grub șchiopăta sub greutatea a două puști electrice.

— Gata, căpitane. Treizeci și două de arme, a câte douăzeci de focuri.

— Bine. Numai cei mai buni trăgători elfi să ia armele. Nimeni nu deschide focul până nu dau ordin.

Grub dădu din cap. Fața îi era încruntată și palidă.

— Bine, caporal, dă-i drumul!

Când fratele lui se îndepărtă suficient, Bucluc îi vorbi în șoaptă comandantului Cudgeon:

— Nu știu ce să vă spun, domnule comandant. Au aruncat în aer tunelul către Atlantida, deci nu vine nimeni de acolo să ne ajute. Nu putem nici să îi încadrăm ca să oprim timpul. Suntem complet înconjurați, în inferioritate numerică și fără arme. Dacă B'wa Kell trece de ușile acelea, totul se va termina în câteva secunde. Trebuie să pătrundem în cabina operațională. Ceva progrese?

Cudgeon făcu semn că nu.

— Cei de la tehnic lucrează încă la asta. Avem senzori conectați la fiecare centimetru al suprafeței. Dacă nimerim codul de acces, va fi din noroc.

Bucluc se frecă la ochi ca să alunge oboseala.

— Am nevoie de timp. Trebuie să fie o cale să îi mai ținem afară.

Cudgeon scoase un steag alb din tunică.

— Este o cale.

— Comandante, nu te poți duce acolo! E sinucidere.

— Poate, spuse comandantul, dar, dacă nu mă duc, am putea muri toți în câteva minute. Măcar așa vom avea câteva minute să lucrăm la cabina operațională.

Bucluc analiză situația. Nu găsea altă soluție.

— Cu ce vrei să negociezi?

— Prizonierii din închisoarea de pe Creasta Urlătorului. Poate

negociem un fel de eliberare condiționată.

— Consiliul nu va accepta niciodată.

Cudgeon se îndreptă pentru a părea cât mai înalt.

— Nu e timpul pentru politică acum, căpitane. E timpul să acționăm.

Bucluc era, sincer vorbind, uluit. Acesta nu era același Briar Cudgeon pe care îl cunoștea el. Cineva îi făcuse acestui elf un transplant de coloană vertebrală.

Acum noul comandant va arăta că își merita distincțiile. Bucluc simți o emoție năvălindu-i în piept. Una pe care niciodată nu o asociase cu Briar Cudgeon. Era vorba de respect.

— Deschide puțin ușa de la intrare! ordonă comandantul pe un ton dur, ca de oțel.

Lui Foaly i-ar fi plăcut tare mult o înregistrare pe cameră a acestui moment.

— Mă duc afară să vorbesc cu reptilele.

Bucluc retransmise ordinul. Dacă vor scăpa, va avea grijă ca Briar Cudgeon să primească Ghinda de Aur postum. Măcar atât.

TUNEL NEMARCAT PE HARTĂ,
DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

Naveta cobora în viteză pe un tunel larg, apropiindu-se atât de mult de pereții acestuia, încât se zgâria vopseaua de pe carenă.

Artemis scoase capul din spațiul destinat pasagerilor.

— Este într-adevăr necesar să conduci așa, căpitane? întrebă el tocmai când scăpau ca prin urechile acului pentru a nu știu câta oară. Sau e doar o demonstrație de pilot teribilist?

Holly îi făcu cu ochiul.

— Arăt eu ca un pilot teribilist, Fowl?

Artemis recunoscu însă că nu arăta. Holly Short era extrem de drăguță, dar într-un fel periculos. Drăguță ca o văduvă neagră. Artemis se aștepta ca pubertatea să se declanșeze în aproximativ opt luni și se gândea că pe acea vreme o va privi pe Holly într-o cu totul altă lumină. Nu conta că ea avea optzeci de ani.

— Merg aproape de suprafață ca să caut presupusa crăpătură despre care Mulch spune că s-ar afla pe aici, îi explică Holly.

Artemis dădu din cap. Era teoria dorfului. Suficient de puțin credibilă ca să fie adevărată. Se întoarse la schița pe care Mulch o

numea plan.

Dorful desenase o diagramă grosolană pe un panou iluminat. Se văzuseră și cimpanzei care să deseneze mai artistic. Mulch folosea un morcov ca arătător – de fapt, mai mulți morcovi. Dorfilor le plăceau morcovii.

— Aici sunt laboratoarele Koboi, spuse el cu gura plină.

— Chestia aia? zise Root cu uimire.

— Îmi dau seama, Julius, că nu e o schemă tocmai explicită.

Comandantul explodă în scaunul lui. Dacă nu am ști, am putea spune că a fost implicat ceva gaz de dorf.

— Nu e foarte explicită! E un dreptunghi!

Mulch nu era impresionat.

— Nu aia e important. Asta e partea importantă.

— Linia aia întortocheată?

— E o fisură, protestă dorful. Poate cineva să vadă că e o fisură?

— Oricine de la grădiniță, poate. Deci e o fisură. Și ce-i cu asta?

— Aici e partea inteligentă. Vedeți, acea fisură nu e de obicei acolo.

Root începu să sugrume aerul. Era o mișcare pe care o repeta din ce în ce mai des în ultima vreme. Artemis deveni brusc interesat.

— Când apare fisura?

Mulch nu avea de gând să dea un răspuns direct.

— Noi, dorfii, știm câte ceva despre roci. Săpăm la ele de secole.

Degetele lui Root începură să bată darabana pe bastonul electric.

— Ceea ce elfii nu conștientizează, continuă Mulch, este că rocile sunt vii. Respiră.

Artemis dădu din cap.

— Sigur. Se dilata la căldură.

Mulch mușcă din morcov triumfător.

— Exact. Și, desigur, opusul. Se contractă la temperaturi reci. Chiar și Root asculta acum. Laboratoarele Koboi sunt construite pe o stâncă solidă. Aproape cinci kilometri de rocă. Nu se poate intra fără rachete Sonix. Și cred că Opal le-ar observa.

— Și pe noi cu ce ne ajută asta?

— O fisură se deschide în acea rocă atunci când temperatura scade. Am lucrat la fundație când construiau clădirea. Duce exact dedesubtul laboratoarelor. Mai ai un pic de mers, dar măcar ești înăuntru.

Comandantul era sceptic.

— Și Opal Koboi cum de nu a observat până acum această fisură care se lărgește?

— N-aș spune că se lărgește.

— Cât de mare e?

Mulch ridică din umeri.

— Nu știu. Poate cinci metri în punctul cel mai larg.

— Oricum, o fisură destul de mare ca să stea acolo neobservată.

— Dar nu e deschisă mereu, interveni Artemis. Nu-i așa, Mulch?

— Mereu? Aș vrea eu. Aș zice, așa orientativ – asta e doar o aproximare…

Root își pierdu răbdarea. Nu prea îi cădea bine să fie tot timpul cu un pas în urmă.

— Spune, inculpat, până nu-ți prăjesc din nou fundul!

Mulch se simți rânit.

— Nu mai țipa, Julius, mi se zbârlesc perii din barbă.

Root deschise instalația de climatizare, lăsând valurile de aer rece să se joace peste fața lui.

— OK, Mulch. Cât timp?

— Trei minute, maximum. Ultima dată am trecut purtând un set de aripi și un costum de presiune. Am ajuns aproape sfărâmat și prăjit.

— Prăjit?

— Lasă-mă să ghicesc, spuse Artemis. Fisura se deschide numai atunci când roca s-a contractat suficient. Dacă fisura se află pe peretele unui tunel vertical, atunci perioada de răcire maximă ar fi cu doar câteva momente înainte de următoarea erupție de magmă.

Mulch îi făcu semn cu ochiul.

— Deștept băiat. Dacă rocile nu te strivesc, te prinde magma.

Vocea lui Holly răzbătu prin difuzoare.

— Am ceva în vizor. Poate fi o umbră sau poate fi o fisură în peretele tunelului.

Mulch începu un mic dans, arătându-se foarte mulțumit de el însuși.

— Acum, Julius, poți să o spui. Am avut dreptate din nou! Mi-o datorezi, Julius, mi-o datorezi.

Comandantul se scărpină în nas. Dacă avea să scape cu viață de aici, nu va mai părăsi niciodată secția.

Laboratoarele erau încercuite de trupe de goblini înarmați până în dinți, cu limbile atârnând, însetați de sânge. Cudgeon fusese împins cu brutalitate în drumul lui și împuns de zeci de țevi de pușcă. Pentru moment, tunurile anti-ADN zăceau inutile în turnurile lor. În momentul în care Cudgeon considera că goblinii nu îi mai erau de folos, avea de gând să le reactiveze.

Comandantul fu adus în camera secretă și obligat să îngenuncheze în fața lui Opal și a generalilor goblini. O dată ce soldații părăsiră încăperea, Cudgeon se ridică îndată în picioare și prelua cârma.

— Totul decurge conform planului, anunță el, traversând camera ca să o mângâie pe Opal pe obraz, într-o oră orașul va fi al nostru.

Generalul Scalene nu era convins.

— Ar fi al nostru mult mai repede dacă am avea niște tunuri Koboi.

Cudgeon oftă răbdător.

— Am mai discutat asta, generale. Semnalul de întrerupere blochează toate armele Neutrino. Dacă tu ai acces la tunuri, la fel au și cei de la Unitatea Recon.

Scalene se retrase într-un colț, lingându-și globii oculari.

Sigur că acesta nu era singurul motiv pentru care nu le dădea goblinilor acces la armele Neutrino. Cudgeon nu avea nicio intenție să înarmeze grupul pe care se pregătea să îl trădeze. Îndată ce B'wa Kell vor elimina Consiliul, Opal va reda Reconului controlul asupra armelor.

— Cum merg lucrurile?

Opal se răsuci cu fotoliul ei Hoverboy, în care stătea cu picioarele îndoite sub ea.

— Delicios. Ușile principale au căzut la câteva minute după ce ai plecat la… negocieri.

Cudgeon rânji.

— Bine că am plecat. Puteam să fiu rânit.

— Căpitanul Kelp și-a retras forțele care i-au mai rămas în camera operațională și lucrează încă la cabină. Și Consiliul e tot acolo.

— Perfect, spuse Cudgeon.

Un alt general B'wa Kell, Sputa, izbi cu pumnul în masa de conferință.

— Nu, Cudgeon, nu e nici pe departe perfect. Frații noștri sunt încă închiși pe Creasta Urlătorului.

— Răbdare, generale Sputa, zise Cudgeon pe un ton liniștitor,

așezându-și mâna pe umărul goblinului. Îndată ce cartierul general va cădea, vom deschide celulele închisorii.

În sinea lui, Cudgeon fierbea de furie. Cum detesta el creaturile acestea îmbrăcate în haine făcute din propriile piei năpârlite! Dezgustător. Cudgeon și-ar fi dorit să reactiveze tunurile anti-ADN, să oprească haosul pentru câteva ore.

Surprinse privirea lui Opal. Aceasta știa ce gândea el. Rânjea de nerăbdare, arătându-și dinții mici. „Ce ființă delicios de vicioasă”, se gândea el. Motiv pentru care, desigur, avea de gând să o scoată din calcule. Opal Koboi nu ar putea fi fericită dacă nu era ea șeful.

Îi făcu cu ochiul pe fugă.

— Curând, șopti el, curând.

• Capitolul 13 • PRIN FALIE

DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

O navetă Recon are formă de lacrimă. Partea din spate este mai grea, conținând propulsoarele, iar vârful – atât de ascuțit încât ar putea găuri oțelul. Însă eroii noștri nu se aflau într-o navetă Recon, ci în naveta de lux a ambasadorului. În mod evident, confortul era net superior vitezei. Naveta avea un vârf ca fundul unui gnom. Cu aspectul ei luxos, naveta era masivă și avea în față un grătar pe care puteai să prăjești un bizon.

— Deci spui că fisura se va lărgi pentru câteva minute și eu trebuie să zbor prin ea? Acesta e tot planul? întrebă Holly.

— E cel mai bun plan pe care-l avem, răspunse Root, cu gravitate.

— Măcar vom sta pe scaune capitonate când vom fi striviți. Chestia asta e la fel de manevrabilă ca un rinocer cu trei picioare.

— De unde să fi știut? bombăni Root. Trebuia să fie o cursă de rutină. Naveta asta are un sistem stereo excelent.

Butler ridică o mână.

— Ascultați. Ce e zgomotul ăsta?

Ciuliră urechile. Zgomotul venea de dedesubt. Părea că un uriaș își încălzește coardele vocale.

Holly merse în grabă să verifice camerele chilei.

— Erupție, anunța ea. Una nenorocită. O să ne prăjească penele din coadă în orice moment.

Fațada stâncii dinaintea lor crăpă și trosni, dilatându-se și contractându-se constant. Fisurile păreau guri rânjind cu dinți negri.

— Asta e, hai să mergem! o grăbi Mulch. Fisura asta o să se închidă mai repede decât o râmă care…

— Încă nu avem destul loc, izbucni Holly. Asta e o navetă, nu un dorf gras zburând cu aripi furate.

Mulch era prea speriat ca să se mai simtă jignit.

— Dă-i drumul, o să se lărgească pe măsură ce înaintăm!

În mod normal, Holly ar fi așteptat unda verde de la Root. Dar aici era pe terenul ei. Nimeni nu ar fi contrazis-o pe căpitanul Short la mânuirea unei navete.

Fisura se lărgi cu încă un metru.

Holly scrâșni din dinți.

— Țineți-vă de urechi, spuse ea dând propulsoarele la maximum.

Ocupanții navetei se țineau strâns de brațele scaunelor. Unul sau doi își închiseră ochii. Dar nu Artemis. Nu putea. I se părea ceva morbid și fascinant în cursa asta printr-un tunel nemarcat pe hartă, cu o viteză uluitoare, având numai cuvântul unui dorf cleptoman pentru ceea ce se găsea de partea cealaltă.

•

Holly se concentră asupra butoanelor. Camerele instalate pe navă și senzorii furnizau informații către diverse ecrane și difuzoare. Sonarul parcă înnebunise – scotea un vaier continuu. Farurile fixe de halogen aduceau imagini înfricoșătoare pe monitoare și radarele laser desenau o imagine 3D verde pe un ecran negru. Și, desigur, mai era și parbrizul de cuarț. Dar printre bucățile de rocă, praful și miile de particule din jur, ochiul liber nu percepea aproape nimic.

— Temperatura crește, mormăi ea, aruncând o privire către monitorul care supraveghea imaginea din spatele navei.

O coloană de magmă portocalie se ridica și trecea de gura fisurii, vărsându-se în tunel. Erau într-o cursă disperată. Fisura se închidea în spatele lor și se lărgea în fața navei. Zgomotul era terifiant. Ca o furtună închisă într-o bulă.

Mulch își acoperi urechile.

— Data viitoare aleg închisoarea.

— Liniște, deținut! urlă Root. Doar a fost ideea ta.

Cearta lor fu întreruptă de un puternic scrijelit care făcu să danseze scântei în fața geamului de cuarț.

— Scuze, spuse căpitanul Short. Sistemul de comunicații e bruiat.

Înclină apoi naveta în lateral, strecurându-se printre două plăci în mișcare. Căldura magmei cuprinse și topi suprafața stâncii, apropiind mai mult plăcile. O bucată de rocă zimțată rupse partea din spate a navei, iar plăcile se ciocniră în spatele lor. Ca palmele unui uriaș. Butler își ținea mâna pe pistolul Sig Sauer. Era un gest care-l liniștea.

Apoi trecură, zburând în spirale, către o peșteră unde se zăreau trei stâlpi enormi de titan.

— Acolo, spuse Mulch trăgând aer în piept. Stâlpii de fundație.

Holly își dădu ochii peste cap.

— Nu mai spune, zise ea, deschizând clemele de ancorare.

•

Mulch mai desenase o diagramă. Aceasta arăta ca un șarpe

încovoiat.

— Suntem conduși de un tâmpit cu un creion în mână, spuse Root, calm în aparență.

— V-am adus până aici, nu, Julius? răspunse Mulch, îmbufnat.

Holly termina ultima sticlă de apă minerală. O treime din ea o dădu peste cap.

— Să nu îndrăznești să începi să te plângi, dorfule, spuse ea. Din câte văd eu, suntem blocați în centrul pământului, fără cale de întoarcere și fără mijloace de comunicație.

Mulch făcu un pas înainte.

— Văd că sunteți un pic încordați după zborul ăsta. Hai să ne calmăm cu toții.

Nimeni nu părea foarte calm. Până și Artemis părea un pic zdruncinat de chinurile prin care trecuseră. Butler încă nu dăduse drumul pistolului Sig Sauer.

— Ce a fost greu a trecut. Suntem în fundație acum. Singura cale e în sus.

— Ești sigur, condamnate? întrebă Root. Și cum sugerezi tu să mergem în sus?

Mulch scoase un morcov din frigider și arătă cu el înspre diagramă.

— Asta de aici e…

— Un șarpe?

— Nu, Julius, e unul dintre stâlpii fundației.

— Unul dintre stâlpii din titan solid scufundați în mantaua de rocă impregnabilă?

— Exact. Numai că unul nu e tocmai solid.

— Așa mă gândeam și eu, spuse Artemis. Ai făcut o treabă cam de mântuială, nu-i așa Mulch?

Mulch nu părea să regrete.

— Știi cum sunt reglementările în construcții. Stâlpi din titan solid? Aveți idee cât de scumpi sunt? Treceau lejer peste cifrele estimate de noi. Așa că eu și cu văru' meu Nord am decis să nu mai facem împachetarea cu titan.

— Dar a trebuit să umpli coloana cu ceva, îl întrerupse comandantul, Koboi trebuie să fi făcut verificări.

Mulch clătină din cap, cu o figură vinovată.

— Am legat senzorii la țevile de evacuare pentru câteva zile. Sonografele au ieșit cum se așteptau.

Holly simți un nod în gât.

— Evacuare? Vrei să spui că…

— Nu, acum nu. Asta se întâmpla acum o sută de ani. E doar pământ acum. Și chiar un pământ bun.

Pe fața lui Root ai fi putut fierbe un cazan mare cu apă.

— Vrei să urcăm prin douăzeci de metri de… bălegar?

Dorful ridică din umeri.

— Da' ce-mi pasă mie! Stați aici cât vreți. Eu am plecat în sus pe țeavă.

Lui Artemis nu îi plăcea întorsătura bruscă pe care o luaseră evenimentele. Fugă, sărituri, răni mai mergeau. Dar dejecții?

— Acesta e planul vostru? reuși el să îngaime.

— Care e problema, noroiosule? Ți-e frică să nu-ți murdărești mâinile?

Era doar o figură de stil, Artemis știa asta. Dar era adevărat. Își aruncă privirea asupra degetelor lui lungi și subțiri. Ieri dimineață erau degete de pianist, cu unghiile bine îngrijite. Acum parcă erau ale unui constructor.

Holly îl bătu pe umăr.

— OK. Hai să mergem. Cu cât salvăm Elementele Subpământene mai repede, cu atât mai rapid ne întoarcem la tatăl tău.

Holly observă cum Artemis se schimbă la față. Era ca și cum trăsăturile lui nu știau cum să se aranjeze. Se opri, înțelegând ce spusese. Pentru ea, remarca fusese o încurajare banală. Dar se părea că Artemis nu era obișnuit să fie membru al unei echipe.

— Să nu crezi că devin sentimentală sau mai știu eu ce… Dar, când îmi dau cuvântul, mă țin de el.

Artemis hotărî să nu răspundă. Fusese deja pocnit o dată în acea zi.

Debarcară pe o scară rabatabilă. Artemis păși pe suprafață, alegându-și cu grijă locul unde punea piciorul printre mulțimea de pietre căzute și materiale de construcții abandonate de Mulch și vărul lui cu un secol mai devreme. Peștera era luminată de licăritul rocilor fosforescente.

— Locul acesta e o minune geologică! exclamă el. La adâncimea aceasta presiunea ar trebui să ne strivească, dar nu se întâmplă așa.

Îngenunchea să examineze o ciupercă răsărind dintr-o cutie ruginită de vopsea.

— Există chiar și viață.

Mulch adună rămășițele unui ciocan dintre două roci.

— Deci aici ajunsese. Am cam exagerat cu explozibilul, dinamitând tunelul ca să obținem stâlpi de rezistență pentru coloanele astea. Câte ceva din resturile noastre trebuie să fi… căzut aici.

Holly era oripilată. Poluarea era o faptă deosebit de gravă pentru Popor.

— Ai încălcat atâtea legi, Mulch, încât nu-mi ajung degetele să le număr. Când primești avansul de două zile, ar fi bine să te miști repede, pentru că eu voi fi cea care te va urmări.

— Am ajuns, zise Mulch, ignorând amenințarea.

Când auzi atâtea amenințări câte auzise el, nu mai au același efect asupra ta.

Într-una dintre coloane era săpată o gaură. Mulch îi mângâie duios marginile.

— Laser cu diamant. Frumusețea asta trece prin orice.

— Îmi amintesc de el, spuse Root. Aproape că m-ai decapitat odată.

Mulch oftă.

— Ce vremuri frumoase, nu-i așa, Julius?

Replica lui Root fu o lovitură scurtă și dureroasă.

— Lasă vorba și treci la mâncat pământ, deținut!

Holly puse mâna deasupra găurii din coloană.

— Sunt curenți de aer, spuse ea. Câmpul de presiune din oraș trebuie să fi stabilizat presiunea din cavernă de-a lungul anilor. Acesta e motivul pentru care nu suntem făcuți afiș acum.

— Înțeleg, spuseră Butler și Root în același timp. O altă minciună de adăugat pe listă.

Mulch își dezvălui din nou partea dorsală a corpului.

— Sap până sus și vă aștept acolo. Dați la o parte cât de mult pământ reciclat puteți. O să-l împrăștii ca să nu se blocheze canalul.

Artemis gemu. Ideea de a se târî prin pământul *reciclat* de Mulch era aproape de nesuportat. Numai gândul la tatăl lui îl făcea să meargă înainte.

Mulch intră în coloană.

— Stați deoparte, spuse el deschizându-și fălcile…

Butler se mișcă repede. Nu avea de gând să se lase lovit de gazul dorfului încă o dată.

Mulch se afundă până la brâu în coloana de titan. În câteva

momente, dispăruse cu totul. Țeava începu să se zguduie și se auziră sunete ciudate, dezgustătoare. Bucăți de lut se loveau de pereții de metal. Un flux constant de aer condensat și material reciclat cădea în spirale.

— Uimitor, spuse Artemis trăgând aer în piept. Ce aș face eu cu zece ca el. Fort Knox ar fi floare la ureche.

— Nici să nu-ți treacă prin cap, îl avertiză Root.

Se întoarse apoi către Butler.

— Ce avem?

Valetul își scoase pistolul.

— Un pistol Sig Sauer cu douăsprezece focuri în încărcător. Asta e tot. Iau eu arma. Sunt singurul care o poate căra. Voi doi luați ce apucați din fugă.

— Și eu? întrebă Artemis, deși știa ce urma.

Butler își privi stăpânul în ochi.

— Vreau să stai aici. E o operațiune militară. Tot ce poți să faci acolo e să-ți pui viața în pericol.

— Dar…

— Treaba mea e să te apăr, Artemis, și acesta e, probabil, cel mai ferit loc de pe planetă.

Artemis nu protestă. De fapt, el se gândise deja la toate aceste lucruri. Câteodată i se părea o povară să fie geniu.

— Bine, Butler, o să rămân aici. Dacă nu…

Ochii lui Butler se îngustară.

— Dacă nu ce?

Pe buzele lui Artemis apăru un zâmbet periculos.

— Dacă nu îmi vine vreo idee.

SEDIUL CENTRAL AL POLIȚIEI

Situația era deosebit de gravă la sediul central al poliției. Căpitanul Kelp își strânsese forțele rămase într-un cerc în spatele stațiilor de lucru cucerite. Goblinii trăgeau la țintă prin ușile deschise și niciunul dintre paramedici nu mai avea niciun strop de magie. Oricine era rănit de acum încolo rămânea rănit.

Membrii Consiliului se adăpostiseră în spatele unui zid de soldați, în afară de Comandantul de Escadrilă Vinyáya, care ceruse să i se dea o armă și până în acel moment nu ratase.

Băieții de la Tehnic stăteau ghemuiți după birourile lor, încercând

toate combinațiile de coduri care le-ar fi putut da acces la cabina operațională. Bucluc nu mai spera că se va rezolva ceva în acest sens. Dacă Foaly încuia ceva, rămânea încuiat.

Între timp, înăuntru, tot ce putea să facă centaurul era să izbească lucrurile în dreapta și în stânga. Faptul că îl lăsase pe Foaly să privească ce se petrecea afară pe câmpul de bătaie fusese un semn al cruzimii lui Cudgeon.

Situația i se părea fără speranță. Chiar dacă Julius și Holly ar fi primit mesajul, era prea târziu acum să mai facă ceva. Buzele și gâtul lui Foaly erau uscate. Îi lăsaseră și computerul, și inteligența, și sarcasmul, totul.

DEDESUBTUL LABORATOARELOR KOBOI

Ceva ud îl plesni pe Butler peste cap.

— Ce-a fost asta? o întrebă el pe Holly, care încheia plutonul.

— Mai bine nu întreba, răspunse căpitanul Short, iritată.

Cu toate că avea filtre la caschetă, tot mirosea îngrozitor. Conținutul coloanei fermentase timp de un secol și mirosea la fel de toxic ca în prima zi. Sau poate mai rău. „Cel puțin, se gândea bodyguardul, nu trebuie să mănânc chestia asta.”

Root era cap de pluton, tăind întunericul cu luminile căștii lui. Coloana avea o înclinație de patruzeci de grade, cu șanțuri făcute pentru a ancora materia din interiorul stâlpului de titan.

Mulch făcuse o treabă foarte bună cu săpatul prin conținutul țevii. Dar tot pământul reciclat trebuia să se ducă undeva. Mulch mestecase cu grijă fiecare gură de pământ, ca să nu se formeze prea multe cocoloașe.

Membrii grupului mergeau înainte, încercând să nu se gândească la ceea ce făceau de fapt. Când îl prinseră din urmă pe dorf, acesta atârna de o margine de stâncă, cu o grimasă de durere pe față.

— Ce s-a întâmplat, Mulch? întrebă Root, îngrijorarea strecurându-i-se fără să vrea în tonul vocii.

— Sus! Toată lumea sus, gemu el.

Root făcu ochii mari.

Se cățărară toți în spațiul strâmt de deasupra dorfului. Exact în ultimul moment. Mulch se relaxă și dădu drumul unei explozii de gaz care ar fi umflat și un cort de circ. Își adună apoi fălcile la loc.

— Acum e mai bine, oftă el. E mult aer în sol. Nu ai vrea să iei

farul ăla din fața mea? Știi că nu-mi place lumina puternică.

Comandantul se conformă, schimbând pe infraroșu.

— Bine, am ajuns aici. Acum ce facem? Cum ieșim? Nu ți-ai adus laserul cu diamant, dacă-mi aduc bine aminte.

Dorful rânji.

— Nicio problemă. Un hoț profesionist plănuiește întotdeauna o nouă vizită. Uitați-vă acolo!

Mulch arătă spre o zonă a țevii de titan care arăta exact ca restul.

— Am cârpit asta data trecută.

Root nu se putu abține să nu zâmbească.

— Ești un infractor tare isteț! Mă mir că te-am prins!

— Ați avut noroc, spuse Mulch, lovind cu un cot într-o porțiune a țevii.

Un cerc mare căzu, dezvăluind gaura veche de un secol.

— Bine ați venit în laboratoarele Koboi!

Se cățărară într-un coridor slab iluminat. Cărucioare pneumatice încărcate erau parcate câte patru de-a lungul pereților. Spoturi luminoase alungite operau la nivel minim de iluminare.

— Cunosc locul acesta, spuse Root. Am mai fost aici în inspecție când le-am dat permisele de arme speciale. Ne aflăm la două coridoare distanță de centrul informatic. Avem o șansă reală.

— Dar cum e cu acele tunuri anti-ADN? se interesă Butler.

— E o chestiune delicată. Dacă tunurile de la bord nu te recunosc, ești mort. Pot fi programate să respingă specii întregi.

— E într-adevăr delicată, admise valetul.

— Bag mâna în foc că nu sunt active, spuse Root. În primul rând, dacă în locul acesta mișună goblinii, nu prea cred că au intrat pe ușa principală. Și în al doilea rând, dacă Foaly e acuzat de răzmerița asta, Koboi va vrea să pară că nu au arme, la fel ca Reconul.

— Avem vreo strategie? întrebă Butler.

— Nu prea. După ce trecem de primul colț, suntem pe ecrane. Așa că ia-o la fugă cât poți de repede pe coridor și lovește în tot ce-ți iese în cale. Dacă întâlnești și vreo armă, ia-o. Mulch, tu stai aici și lărgește tunelul. S-ar putea să avem nevoie să facem o ieșire în forță. Gata?

Holly întinse o mână.

— Domnilor, mi-a făcut plăcere.

Comandantul și valetul își puseră mâinile peste a ei.

— Plăcerea a fost de partea noastră.

O luară la fugă în josul coridorului. Erau două sute de goblini împotriva celor trei eroi ai noștri, relativ neînarmați. Va fi o luptă strânsă.

***CAMERA SECRETĂ*,**
LABORATOARELE KOBOI

— Avem intruși, chicoti Opal Koboi încântată. În clădire.

Cudgeon traversă încăperea către ecranul de supraveghere.

— Cred că e Julius. Uimitor. Cred că echipa ta de comando a exagerat, generale Sputa.

Sputa își lingea furios globii oculari. Locotenentul Nyle își va pierde pielea înainte de sezonul de năpârlire.

Cudgeon șopti la urechea lui Opal:

— Putem activa tunurile acum?

Zâna nu fu de acord.

— Nu imediat. Au fost reprogramate să respingă ADN-ul goblinilor. Durează câteva minute.

Cudgeon se întoarse către cei patru generali goblini.

— Aduceți o trupă de soldați cu armuri din spate și o alta din flanc! Putem să îi prindem la ușă. Nu vor avea pe unde să iasă.

Cudgeon se întoarse rapid către ecranul cu plasmă.

— E chiar mai bine decât plănuiam. Acum, bătrâne prietene Julius, e rândul meu să te umilesc.

•

Artemis medita. Era un moment propice concentrării. Stătea picior peste picior pe o piatră, imaginându-și diferite strategii de salvare care ar putea fi utilizate când se vor întoarce în zona arctică. Dacă Mafia reușea să îl mute pe tatăl lui înainte ca Artemis să ajungă la ei, nu ar mai rămâne decât un singur plan care să funcționeze. Și era unul cu grad ridicat de risc. Artemis își stoarse creierii. Trebuia să mai existe o cale. Fu întrerupt de un zgomot ce venea dinspre țeava de titan. Suna ca o notă de contrabas susținută. „Gaz de dorf', se gândi el. Coloana avea rezonanță bună.

Avea nevoie de o undă, o idee cristalizată cu care să-și taie drum prin noroiul în care se împotmolise și să salveze situația.

După opt minute, fu din nou întrerupt. Nu era gaz de această dată. Era un strigăt de ajutor. Mulch era în încurcătură și țipa de durere.

Artemis era gata să îi ceară lui Butler să se ocupe de el, când își

dădu seama că Butler nu era acolo. Era în misiune să salveze Elementele Subpământene. Era pe cont propriu.

Aruncă o privite în interiorul coloanei. Era la fel de întuneric ca într-o cizmă veche și de două ori mai urât mirositor. Artemis decise că o cască Recon i-ar fi de ajutor. Se întoarse repede la navetă, luă una de rezervă și, după ce o probă, activă luminile și dispozitivul de etanșeizare.

— Mulch, ești acolo?

Niciun răspuns. Poate fi o capcană? Ar putea el, Artemis Fowl, să fie păcălit cu cel mai vechi șiretlic cunoscut? „Ar fi foarte posibil”, decise el. Și totuși, nu putea să rişte viața acelei mici creaturi păroase. Undeva pe drumul dinspre Los Angeles și împotriva a tot ce-i dicta conștiința, se atașase de domnul Diggums. Artemis se cutremură. Era un lucru pe care îl făcea din ce în ce mai des de la însănătoșirea mamei lui.

Artemis intră în tub, începându-și călătoria spre discul de lumină de deasupra. Mirosul era oribil. Pantofii îi erau distruși și nicio curățătorie nu ar mai fi putut scoate la lumină sacoul uniformei de la colegiul St. Bartleby. „Ar fi bine ca Mulch să fie în dureri groaznice”, își spuse el.

Când ajunse la intrare, îl găsi pe Mulch pe podea, agonizând.

— Ce este? îl întrebă scoțându-și casca și îngenunchind lângă dorf.

— Blocaj intestinal, gemu dorful, iar picături de sudoare i se scurgeau pe perii din barbă. Ceva dur. Nu-l pot digera.

— Ce pot să fac? întrebă Artemis, deși se temea de posibilele răspunsuri.

— Gheata mea stângă. Scoate-o.

— Gheata? Ai spus „gheata”?

— Da, urlă dorful de durere, cu tot corpul contorsionat. Scoate-o!

Artemis nu-și putu împiedica un oftat de ușurare. Se aștepta la ceva mult mai râu. Ridică piciorul dorfului, îl puse în poală și îi scoase gheata.

— Frumoase ghete, comentă el.

— Sunt Rodeo Drive, îi răspunse Mulch cu răsuflarea tăiată. Acuma, dacă nu te superi…

— Scuze.

Gheata alunecă, dezvelind o șosetă nu tocmai de firmă, peticită și cu găuri pentru degete.

— Degetul mic, zise Mulch, cu ochii închiși de durere.

— Ce e cu degetul mic?

— Apasă încheietura. Tare.

Să apese încheietura. Trebuie să fie un tratament de reflexoterapie. Fiecare parte a corpului corespunde unei zone de pe picior. Un fel de tastatură a corpului. Se practică în Orient de secole.

— Bine, dacă insiști.

Artemis își așeză degetul mare și arătătorul în jurul degetului păros al lui Mulch.

Poate că era doar în imaginația lui, dar i se păru că perii s-au depărtat ca să îi îngăduie atingerea.

— Apasă, șuieră dorful trăgând aer în piept. De ce nu apeși?

Artemis nu apăsa pentru că privirea îi picase pe țeava armei laser care țintea în mijlocul frunții lui.

•

Locotenentului Nyle, care ținea arma, nu-i venea să-și creadă norocul. Capturase doi intruși de unul singur. Și le și descoperise calea de acces. Cine a zis că a te da la fund până se liniștesc lucrurile era o tactică lipsită de avantaje? Această revoluție se dovedea nemaipomenit de avantajoasă pentru el. Avea să devină colonel înainte să își lepede a treia piele.

— În picioare! ordonă el scoțând flăcări albastre. Chiar și prin translator, vocea lui suna tot de reptilă.

Artemis se înălță ușor, ridicând piciorul lui Mulch o dată cu el. Partea dorsală a lui Mulch apăru brusc.

— Ce s-a întâmplat cu el? întrebă Nyle, aplecându-se ca să vadă mai de aproape.

A mâncat ceva ce nu i-a priit, spuse Artemis și apăsă încheietura degetului mic.

Explozia care urmă îl doborî pe goblin și îl rostogoli pe coridor. Era ceva ce nu vedeai în fiecare zi.

Mulch sări în picioare.

— Mulțumesc, puștiule. Eram pe ducă acolo. Trebuie să fi fost ceva dur. Granit sau diamant.

Artemis dădu din cap. Nu era încă pregătit să vorbească.

— Ai văzut ce figură tâmpă avea goblinul ala?

Artemis scutură din cap. Tot nu era pregătit.

— Vrei să te duci să te uiți?

Umorul lui lipsit de tact îl scoase pe Artemis din starea de uluire.

— Goblinul acela. Mă îndoiesc că era singur.

Mulch își încheie la loc pantalonii.

— Nu. O trupă întreagă tocmai a trecut pe aici. Acesta probabil că încerca să evite acțiunea. Goblinul tipic.

Artemis își frecă tâmplele. Trebuie să fie ceva ce ar putea face ca să își ajute prietenii. Pentru Dumnezeu, avea cel mai mare coeficient de inteligență din Europa.

— Mulch, am o întrebare importantă pentru tine.

— Îți sunt dator, mi-ai salvat pielea.

Artemis își puse brațul pe după umerii dorfului.

— Știu cum ai intrat în laboratoarele Koboi. Dar nu te puteai întoarce pe același drum pentru că jetul de magmă te-ar fi prins. Prin urmare, cum ai ieșit?

Mulch rânji.

— Simplu. Am activat alarma și am ieșit îmbrăcat în uniforma Reconului.

Artemis se încruntă.

— Nu mă ajută. Trebuie să mai fie o cale. Trebuie.

•

Tunurile anti-ADN erau, evident, nefuncționale. Root tocmai începea să fie optimist, când auzi zgomot de cizme apropiindu-se.

— *D'arvit*, bombăni el. Voi doi mergeți înainte. Eu încerc să îi rețin cât pot de mult.

— Nu, comandante, spuse Butler. Dacă îmi permiți, nu avem decât o singură armă, iar eu pot lovi mai mulți decât tine. O să-i dobor de după colț. Voi încercați să deschideți ușa.

Holly deschise gura să zică ceva. Dar cine ar fi contrazis un om de statura lui?

— Bine, succes. Dacă vei fi rănit, întinde-te și stai nemișcat până mă întorc. Patru minute, îți amintești?

Butler dădu din cap.

— Da, îmi amintesc.

— Și Butler?

— Da, căpitane?

— Acea mică neînțelegere de anul trecut, când tu și Artemis m-ați răpit.

Butler își ridică privirea în tavan. S-ar fi uitat în jos, spre pantofi, dar Holly îi stătea în cale.

— Da, aveam de gând să-ți vorbesc despre…

— Să uităm ce s-a întâmplat. După asta, suntem chit.

— Holly, afară! ordonă comandantul. Butler, nu-i lăsa să se apropie prea mult!

Butler își luă pistolul. Arăta ca un urs înarmat.

— Ar trebui să nu se apropie, pentru binele lor.

•

Artemis se urcă pe unul dintre cărucioarele Hoverboy și bătu într-una dintre conductele care treceau pe sus de-a lungul coridorului.

— Se pare că țevile se întind de-a lungul tavanului pe toată lungimea lui. Ce este, un sistem de ventilație?

Mulch răsuflă zgomotos.

— Aș vrea eu. Sunt țevile care furnizează plasmă pentru tunurile anti-ADN.

— Și de ce nu ai intrat pe partea asta?

— Pentru simplul motiv că există destulă încărcătură electrică în fiecare picătură de plasmă cât să prăjească un trol.

Artemis puse mâna pe conducta de metal.

— Ce ar fi dacă tunurile ar fi neoperabile?

— O dată ce tunurile sunt dezactivate, plasma se transformă într-o mocirlă radioactivă.

— Radioactivă?

Mulch își mângâie barba gânditor.

— De fapt, Julius spune că tunurile chiar sunt dezactivate.

— Cum putem fi siguri?

— Am putea deschide panoul acesta neoperabil.

Mulch își plimbă mâna de-a lungul suprafeței curbe.

— A, aici, vezi? O gaură de micro cheie. Pentru întreținere. Chiar și plasma are nevoie de reîncărcare. Arăta către o gaură minusculă în metal. Putea fi luată drept un punct de murdărie. Acum, observă un maestru la treabă!

Dorful introduse în gaura micro cheii unul dintre firele lui de păr din barbă. Când vârful întors ieși în afară, Mulch își smulse firul din rădăcină. Firul muri instantaneu și se întări, căpătând forma din interiorul încuietorii.

Mulch își ținu respirația în timp ce răsuci cheia improvizată. Încuietoarea se deschise.

— Acesta, băiatul meu, se numește talent.

În interiorul conductei zvâcnea domol un gel portocaliu. Scântei ocazionale mai săreau prin adâncul lui. Plasma era prea densă ca să se verse prin mica scobitură. Își păstra forma cilindrică.

Mulch privi atent gelul tremurând.

— E sigur dezactivat. Dacă n-ar fi fost așa, acum am fi avut fețele bronzate.

— Dar scânteile?

— Încărcături reziduale. Te-ar gâdila un pic, dar nu e nimic serios.

— OK, dădu Artemis din cap, închizându-și cascheta.

Mulch se albi la față.

— Sper că glumești. Ai idee ce se poate întâmpla dacă tunurile sunt activate?

— Încerc să nu mă gândesc la asta.

— Probabil că nici nu contează. Ai cam treizeci de metri de mers și nu mai mult de zece minute de aer în cască. Ține filtrele închise. Aerul va fi un pic stătut după o vreme, dar e mai bine decât să inhalezi plasmă. Și, uite, ia asta, spuse el scoțând firul de păr întărit din gaura cheii.

— Pentru ce?

— Presupun că vei vrea să ieși pe partea cealaltă. Sau la asta nu te-ai gândit, geniule?

Artemis înghiți în sec. Nu se gândise. Eroismul acesta însemna mai mult decât să te arunci cu capul înainte.

— Să îl introduci cu grijă. Ține mine, e un fir de păr, nu e metal.

— Îl introduc cu grijă, am reținut.

— Și să nu folosești lumini. Halogenul ar putea reactiva plasma.

Artemis simți că amețește.

— Și nu uita să te dai cu spumă cât de repede poți. Canistrele anti iradiații sunt albastre. Le găsești peste tot în clădirea asta.

— Canistre albastre. Altceva, domnule Diggums?

— Păi, ar mai fi șerpii de plasmă…

Lui Artemis aproape că i se înmuiară genunchii.

— Sper că nu vorbești serios.

— Nu, recunoscu Mulch. Nu vorbesc serios. Acum, dacă te întinzi, ajungi cam la o jumătate de metru în față. Calculează șaizeci de pași de-a bușilea, după care ieși de acolo.

— Eu aș zice că e un pic sub o jumătate de metru, deci poate șaizeci și trei, comentă el și puse firul de păr în buzunarul de la piept.

Mulch ridică din umeri.

— Cum spui tu, puștiule, e pielea ta în joc. Acum, hai, dă-i drumul!

Dorful își împreună degetele, iar Artemis puse piciorul pe scărița

improvizată. Se gândea că poate ar fi mai bine să se răzgândească, însă Mulch îl împinse în interiorul conductei. Gelul portocaliu îl atrase înăuntru, înghițindu-i corpul într-o secundă. Plasma se înfășură în jurul lui ca o ființă vie, pocnind bulele de aer rămase în îmbrăcămintea lui. O scânteie reziduală îi trecu pe lângă picior, trimițându-i o durere ascuțită de-a lungul trupului lui. „Te gâdilă un pic?!?”

Artemis privi în afară prin gelul portocaliu. Mulch era acolo, rânjind și arătându-i că totul era OK. Artemis decise că, dacă va scăpa cu viața, îl va angaja pe dorf.

Începu să se târască fără să vadă nimic înaintea lui. Unu, doi, trei… Mai era așa de mult până la șaizeci și trei…

•

Butler încărcă pistolul Sig Sauer. Zgomotul pașilor devenise acum asurzitor, rezonând în pereții de metal. Umbrele se întindeau după colț, înaintea posesorilor. Valetul ochi o țintă aproximativă.

Apăru un cap. Ca de broască. Își lingea proprii globi oculari. Butler trase, făcând o gaură de mărimea unui pepene în zidul de deasupra capului goblinului. Capul se retrase repede. Sigur, Butler ratase intenționat. Mai bine speriați decât morți. Dar nu putea face asta prea mult timp. Mai exact – cât îl țineau cele douăsprezece gloanțe.

Goblinii deveneau tot mai curajoși, aventurându-se din ce în ce mai departe. Butler știa că în cele din urmă va trebui să împuște unul.

Valetul decise că era timpul să se apropie. Se ridică, făcând mai puțin zgomot decât o panteră, și se năpusti de-a lungul coridorului, asupra inamicilor lui.

Nu erau decât doi oameni pe Pământ mai bine instruiți în artele marțiale decât Butler. Unul se înrudea cu el, iar celălalt trăia undeva pe o insulă meditând și scuturând palmierii. Cum să nu-ți pară rău de bieții goblini?

•

B’wa Kell aveau două gărzi la intrarea în camera secretă. Amândoi solizi și înarmați până în dinți. În ciuda repetatelor avertismente, amândoi erau pe punctul de a adormi cu căștile pe ochi când elfii ieșiră de după colț.

— Uite, mormăi unul. Elfi.

— Ha? întrebă cel mai grăsun.

— Nu contează. Cei din Recon n-au arme.

Goblinul numărul doi își trecu limba peste globii oculari.

— Da, da' sunt enervanți.

Și în acel moment gheata lui Holly îl lovi în piept, izbindu-l de perete.

— Hei, protestă primul, ridicându-și arma. Nu e drept.

Root nu se mai obosi cu lovituri prin răsucire, preferând să trântească santinela în ușa de titan.

— Așa, spuse Holly. Doi eliminați. N-a fost chiar greu.

Se dovedi a fi o afirmație nefondată. Pentru că atunci restul trupei de două sute de goblini puternici apăru tunând pe coridorul perpendicular.

— *N-a fost așa greu*, o imită comandantul strângându-și pumnii.

•

Lui Artemis îi slăbea concentrarea. Scânteile se înmulțiseră acum, fiecare șoc electric întrerupându-i șirul gândurilor. Pierduse numărătoarea de două ori. Era la cincizeci și patru acum. Sau la cincizeci și șase. Diferența însemna viață sau moarte.

Se târî înainte, întinzând întâi o mână, pe urmă cealaltă, navigând printr-o mare de gel. Vizibilitatea era aproape de zero. Totul era portocaliu. Și singura lui confirmare că face vreun progres era când genunchiul lui se sprijinea într-o zonă de unde plasma se retrăsese, fiind deviată într-un șanț.

Artemis mai ieși o ultimă dată prin gel, trăgând o gură de aer stătut. Șaizeci și trei. Aici era. În curând filtrele de aer din casca lui vor fi inutile, iar el va respira dioxid de carbon.

Atinse cu degetele curba interioară a țevii, căutând o gaură de cheie. Ochii nu îl ajutau nici de această dată. Nu putea aprinde lămpile căștii de teamă că ar putea stârni râul de plasmă.

Nimic, nicio ieșire. Avea să moară singur aici. Nu va ajunge niciodată mare. Artemis își simți creierul părăsindu-l, pornind în spirale către un tunel negru. „Concentrează-te", își spuse. O scânteie se apropia. O stea argintie la apus. Șerpuia lenevă prin interiorul tubului, luminând fiecare porțiune prin care trecea.

Acolo! O gaură. Gaura cheii! O văzu pentru o clipă în lumina scânteii. Artemis căută în buzunar, cu mișcările unui înotător beat, și scoase firul de păr. Oare va funcționa? Nu era niciun motiv pentru care portița de acces să aibă o încuietoare diferită.

Artemis introduse firul de păr în gaura cheii. Ușor. Încerca să zărească ceva prin gel. Era înăuntru? Așa i se păru. Era cam șaizeci la

sută sigur. Trebuia să se mulțumească și cu atât.

Artemis răsuci cheia. Ușița se deschise. Își imagină rânjetul lui Mulch. „Acesta, băiatul meu, se numește talent."

Era posibil ca toți inamicii lui de sub pământ să îl aștepte la ieșire, cu arme mari și periculoase îndreptate spre capul lui. Dar odată ajuns aici nu îi mai păsa. Nu suporta să mai inhaleze încă o dată aerul lipsit de oxigen, pe care tot el îl expirase, sau un nou șoc dureros pentru organismul său.

Așadar, Artemis își scoase capul prin plasmă. Își desfăcu vizorul, savurând ceea ce putea fi ultima lui gură de aer. Din fericire, ocupanții camerei priveau către un ecran. Îi priveau pe prietenii lui luptându-se pentru viețile lor. Nu fuseseră la fel de norocoși.

•

„Sunt prea mulți", își spuse Butler, dând colțul și văzând o întreagă armată B'wa Kell, introducând noi baterii în armele lor.

Când îl observară pe Butler, goblinii începură să-și spună lucruri ca: „Oh, un trol îmbrăcat în haine" sau „De ce n-am ascultat-o pe mami când mi-a spus să nu mă amestec cu găștile?"

Butler era deasupra lor și se îndrepta în jos. Căzu ca un sac de cartofi, însă cu mai multă precizie. Trei goblini erau scoși din joc înainte să-și dea seama ce i-a lovit. Unul se împușcase singur în picior, iar mulți alții zăceau la pământ, prefăcându-se inconștienți.

•

Artemis privea totul pe ecranul de plasmă din camera de control, împreună cu ceilalți ocupanți ai camerei secrete. Pentru ei era divertisment. Televiziune. Generalii goblini chicoteau și făceau grimase în timp ce Butler le omora oamenii. Nu le păsa. Erau sute de goblini în clădire și nicio cale de acces în acea încăpere.

Artemis avea la dispoziție câteva secunde să decidă cum va acționa Secunde. Și nu avea idee cum să folosească această tehnologie. Căută pe pereții de dedesubtul lui ceva ce ar fi putut folosi. Orice.

Acolo. Pe un ecran mic, departe de consola principală, era Foaly. Închis în cabina operațională. Centaurul trebuia să aibă un plan. Avusese destul timp să pună la cale unul. Artemis știa că, în momentul când va ieși din conductă, va fi o țintă. L-ar fi omorât fără ezitare.

Ieși din conductă, căzând la pământ cu un plescăit. Hainele lui îmbibate îi încetineau deplasarea spre monitoare. Goblinii întorceau

capetele după el – vedea cu colțul ochiului. Câțiva se apropiau. Nu știa cât de mulți.

Era un microfon dedesubtul imaginii lui Foaly. Artemis apăsă butonul.

— Foaly! șopti el, bule de gel scurgându-i-se pe consolă. Mă auzi?

Centaurul reacționa imediat.

— Fowl? Ce s-a întâmplat cu tine?

— Cinci secunde, Foaly. Am nevoie de un plan. Dacă nu, vom muri cu toții.

Foaly dădu din cap scurt.

— Am un plan. Pune-mă pe toate ecranele!

— Ce? Cum?

— Apasă butonul de conferință. E galben. Un cerc cu raze ca soarele. Îl vezi?

Artemis îl văzu, îl apăsă. Apoi ceva îl apăsă pe el. Foarte dureros.

•

Generalul Scalene observase o creatură ieșind din țeava de plasmă. Ce era. O zână? Nu, un om!

— Ia priviți, izbucni el. Un noroios.

Ceilalți nu îi dădeau atenție. Erau prea preocupați de ceea ce se întâmpla pe ecrane.

În afară de Cudgeon. Un om în camera secretă? Cum se întâmplase asta. Îl luă pe Scalene de umeri.

— Ucide-l!

Toți generalii ascultau acum. Era vorba de ucis. Fără pericol pentru ei. Aveau să o facă după moda veche – cu gheare și bulgări de foc.

Omul ajunse împleticindu-se la una dintre console, iar ei îl încercuiră, cu limbile atârnându-le în așteptare. Sputa îl întoarse pe om cu fața, pentru a-și privi sfârșitul. Unul câte unul, generalii mânuiau bulgări de foc, strângând cercul în jurul victimei. Apoi ceva îi făcu să uite complet de omul rănit. Fața lui Cudgeon apăru pe toate ecranele. Iar șefului B'wa Kell nu îi plăcu deloc ceea ce auzi.

„Când situația va fi critică, îi voi da instrucțiuni lui Opal să redea Reconului controlul asupra armelor. Cei din B'wa Kell vor cădea inconștienți și tu vei fi considerat vinovat pentru întreaga poveste, numai dacă supraviețuiești, și mă îndoiesc că vei supraviețui."

Sputa se întoarse către aliatul său.

— Cudgeon! Ce înseamnă asta?

Generalii se apropiară de el, șuierând și scuipând.

— Trădare, Cudgeon! Trădare!

Cudgeon era îngrijorat, și nu fără motiv.

•

Îi luă lui Cudgeon un moment să își dea seama ce se întâmplase. Foaly fusese. Reușise cumva să înregistreze convorbirea lor. Ce obositor! Totuși, era de admirat centaurul. Era plin de resurse.

Cudgeon traversă repede camera către consola principală și întrerupse transmisiunea. Nu ar fi fost bine să audă Opal restul convorbirii. În special partea cu accidentul ei tragic. Trebuia să înceteze cu gesturile teatrale. Oricum, nu conta. Situația era sub control.

— Trădare, șuieră Scalene.

— OK, trădare, recunoscu Cudgeon. Și imediat după aceea spuse: Computer, activează tunurile anti-ADN! Autorizație Cudgeon B. Alfa alfa doi doi.

•

În scaunul ei Hoverboy, Opal se rotea și bătea din palme de bucurie. Briar era așa de urât, dar așa de șiret.

Peste tot prin laboratoarele Koboi, tunuri anti-ADN se activau și își făceau rapid o autodiagnosticare. În afară de o mica scurgere în camera secretă, totul era în ordine. Și, astfel, fără alte formalități, începură să se supună parametrilor standard ai programului și să țintească spre orice ființă cu ADN de goblin, la o frecvență de zece focuri pe secundă.

Operațiunea era rapidă și, ca tot ce era făcut de Koboi, eficientă. În mai puțin de cinci secunde, tunurile se retraseră în locașurile lor. Misiune îndeplinită: două sute de goblini inconștienți prin toată clădirea.

— Ptiu! exclamă îngrețoșată Holly, pășind peste rânduri de goblini sforăind. Cât pe ce!

— Mie-mi spui? răspunse Root.

•

Cudgeon lovi trupul adormit al generalului Sputa.

— Vezi, nu ai realizat nimic, Artemis Fowl, zise el, scoțându-și pistolul Redboy. Prietenii tăi sunt acolo. Tu ești aici. Iar goblinii sunt inconștienți și memoria le va fi ștearsă în curând cu niște substanțe chimice foarte instabile. Exact cum plănuisem eu. Îi zâmbi lui Opal, care plutea pe deasupra lor. Așa cum plănuiserăm *noi*.

Opal îi întoarse zâmbetul.

În alte circumstanțe, Artemis ar fi făcut un comentariu ironic. Dar acum gândurile îi erau copleșite de perspectiva morții iminente.

— Acum nu am decât să reprogramez tunurile să țintească spre prietenii tăi, să încarc tunurile Recon și să preiau conducerea lumii. Și nimeni nu poate intra aici să mă împiedice.

Sigur, dacă spui așa ceva, mai ales când ești personajul negativ, înseamnă că o cauți cu lumânarea.

•

Butler gonea pe coridor, ajungându-i din urmă pe ceilalți la intrarea în camera secretă. Văzuse prin panoul de cuarț al ușii în ce situație încurcată se află Artemis. În ciuda tuturor eforturilor lui, stăpânul Artemis tot ajunsese în pericol de moarte. Cum ar fi putut un bodyguard să își facă treaba, dacă protejatul lui insista să se arunce în gura lupului, ca să zicem așa.

Butler simți cum crește nivelul de testosteron. O singură ușă îl despărțea de Artemis. O ușiță proiectată să reziste în fața unor elfi înarmați cu fascicule de raze. Făcu vreo câțiva pași înapoi.

Holly înțelese imediat ce avea el în minte.

— Nu te obosi, ușa e blindată.

Valetul nu răspunse. Nu putea. Adevăratul Butler era invadat de valuri de adrenalină și de forță brută.

Cu un urlet, Butler atacă intrarea, concentrându-și imensa putere în punctul triunghiular al umărului. Lovitura ar fi doborât un hipopotam. Iar ușa aceasta, deși testată pentru rezistență la dispersie de plasmă și rezistență fizică moderată, cu siguranță nu era testată pentru Butler. Poarta de metal se șifonă ca o folie de staniol.

Inerția îl împinse pe Butler până la jumătatea încăperii pardosite cu plăci cauciucate. Holly și Root îl urmară, oprindu-se numai să ia niște arme Softnose de la goblinii adormiți.

Cudgeon se mișcă repede, trăgându-l pe Artemis în sus.

— Nu mișcă nimeni. Sau îl omor pe noroios.

Butler continuă să meargă. Ultimul lui gând rațional fu să îl scoată din luptă pe Cudgeon. Acum, acesta era singurul lui scop. Continuă să fugă cu brațele întinse înainte.

Holly plonjă disperată, agățându-se de centura lui Butler. O trăgea după el ca pe o panglică agățată în spatele mașinii unor tineri proaspăt căsătoriți.

— Butler, oprește-te! strigă ea.

Garda de corp o ignoră.

Holly se ținea de el, cu călcâiele înfipte în podea.

— *Oprește-te*! repetă ea, de data aceasta cu puterea hipnozei în voce.

Butler păru că se trezește. Brusc, omul de până atunci dispăru. Se scutură de atitudinea de om primitiv.

— Așa e, noroiosule. Ascultă de căpitanul Short. Sunt sigur că ne putem înțelege cumva, se grăbi să spună Cudgeon.

— Nu ne înțelegem nicicum, Briar, zise Root. S-a terminat, pune-l jos pe băiat!

Cudgeon își încărcă arma.

— Îl pun jos imediat, nicio grijă.

Acesta era cel mai cumplit coșmar al lui Butler. Protejatul său era în mâinile unui psihopat care nu avea nimic de pierdut. Iar el nu putea să facă nimic.

Sună un telefon.

— Cred că e al meu, spuse Artemis, din reflex.

Sună din nou. Era, evident, mobilul lui. Era uimitor faptul că mai funcționa după ce trecuse prin atâtea. Artemis ridică ușor clapeta.

— Da?

Era unul dintre acele momente în care nimeni nu știa la ce să se aștepte.

Artemis îi aruncă telefonul lui Opal Koboi.

— E pentru tine.

Zâna se aplecă să prindă micuțul mobil. Inima lui Cudgeon se zbătea în piept. Corpul lui știa ce se întâmplă, deși creierul nu realizase încă.

Opal puse micul receptor la urechea ei ascuțită. „Haide, Foaly, se auzi vocea lui Cudgeon. Crezi că aș face tot efortul acesta ca pe urmă să împart puterea cu altcineva? Oh, nu. Îndată ce șarada asta va fi încheiată, domnișoara Koboi va suferi un tragic accident. Sau poate mai multe accidente tragice.”

Fața lui Opal deveni brusc palidă.

— Tu! țipă ea.

— E o înscenare! protestă Cudgeon. Încearcă să ne învrăjbească unul împotriva celuilalt.

Dar ochii lui spuneau adevărata poveste.

Zânele sunt ființe pline de energie, în ciuda staturii lor. Suportă ce suportă, până când explodează. Pentru Opal Koboi, era timpul să

explodeze. Își manevră fotoliul Hoverboy, coborând brusc.

Cudgeon nu ezită. Trase de două ori în scaun, dar perna groasă protejă pilotul.

Opal Koboi zbură direct înspre fostul ei partener. Când elful își ridică brațele să se apere, Artemis alunecă pe podea. Briar Cudgeon nu fu așa de norocos. Se prinse în șinele de siguranță ale Hoverboyului și fu ridicat în aer de către sălbatica zână. Se răsuciră prin cameră, lovindu-se de pereți, și se prăbușiră direct în panoul deschis din conducta cu plasmă prin care se alimentau tunurile.

Din nefericire pentru Cudgeon, plasma era acum activă. Chiar el o activase. Dar nu se mai gândi la asta în timp ce era prăjit de un milion de tentacule radioactive.

Koboi avu noroc. Căzuse din scaun și zăcea gemând pe plăcile cauciucate.

Butler o luase din loc înainte de aterizarea lui Cudgeon. Îl luase pe Artemis pe sus, încercând să observe dacă era cumva rănit. Doar câteva zgârieturi. Superficiale. Nimic ce nu putea fi vindecat de câteva scântei albastre.

Holly verifică în ce stare se afla Opal Koboi.

— Și-a pierdut cunoștința? întrebă comandantul.

Koboi deschise ochii. Holly îi închise la loc, aplicându-i rapid un pumn în frunte.

— Da, spuse ea pe un ton inocent. Nicio mișcare.

Root se uită la Cudgeon și își dădu seama că nu mai avea rost să îi ia pulsul. Se gândi că poate era mai bine așa. Dacă ar mai fi trăit, și-ar fi petrecut câteva secole închis pe Creasta Urlătorului.

Artemis observă mișcare lângă ușă. Era Mulch. Rânjea și făcea cu mâna. Își lua la revedere, în caz că Julius uitase de avansul de două zile. Dorful arătă spre o canistră albastră agățată pe perete și dispăru.

— Butler, șopti Artemis cu ultima picătură de vlagă. Poate cineva să mă ajute cu niște spumă? Și, pe urmă, putem pleca spre Murmansk?

Butler nu știa despre ce era vorba.

— Spumă? Ce spumă?

Holly luă canistra de spumă anti iradiații de pe un perete și trase piedica de siguranță.

— Dă-mi voie, spuse ea rânjind. E plăcerea mea.

Direcționă un jet de spumă urât mirositoare către Artemis. În câteva secunde, el arăta ca un om de zăpadă pe jumătate topit. Holly

izbucni în râs. Cine spunea că munca în cadrul poliției nu are beneficiile ei?

CABINA OPERAȚIONALĂ

O dată ce plasma scurtcircuită telecomanda lui Cudgeon, curentul reveni imediat în Cabina Operațională. Foaly nu pierdu nicio clipă – activă imediat sedativele subcutanate implantate goblinilor. Acest lucru scotea pe loc jumătate din B'wa Kell din acțiune. Apoi programă tunurile anti-ADN ale poliției pentru focuri neletale. Totul fu gata în câteva secunde.

Primul gând al căpitanului Kelp fu îndreptat spre subordonații săi.

— Liniște, strigă el, vocea lui curmând zarva generală. Avem victime?

Comandanții de detașament răspunseră pe rând, confirmând că nimeni nu-și pierduse viața.

— Am avut noroc, remarcă un medic warloc. Nu mai e niciun strop de magie în clădire. Nici măcar o trusă medicală. Următorul ofițer care cădea așa ar fi rămas pe veci.

Bucluc își îndreptă atenția spre cabina operațională. Nu părea amuzat.

Foaly depolariză geamul de cuarț și deschise un canal de comunicare.

— Bună, băieți. Nu sunt eu vinovat de toate acestea. Cudgeon a făcut totul. Eu tocmai am salvat pe toată lumea. Am trimis o înregistrare către un telefon mobil; nu a fost ușor. Ar trebui să-mi dați o medalie.

Bucluc își încleștă pumnul.

— Da, Foaly, hai, ieși afară să îți dau medalia.

Foaly nu era un cunoscător prea bun al relațiilor sociale, dar putea să recunoască o amenințare nu foarte bine mascată, atunci când o auzea.

— A, nu, eu nu ies. Stau aici până vine comandantul Root. El vă poate explica totul.

Centaurul închise la loc fereastra și își făcu de lucru cu o scanare după microfoane. Avea să izoleze orice urmă a lui Opal Koboi și s-o scoată din sistem. Era paranoic? Cine era paranoicul acum, Holly?

• Capitolul 14 • Ziua tatălui

MURMANSK

Platforma continentală de sub Oceanul Arctic dintre Murmansk și Severomorsk devenise cimitirul submarin al odată măreței flote rusești. Pe puțin o sută de submarine nucleare zăceau ruginind prin numeroasele golfulețe și fiorduri de-a lungul coastei. Numai ciudatul semn de atenționare sau patrula mobilă mai goneau curioșii. Noaptea nu trebuia să te forțezi prea tare să vezi strălucirea și să auzi zumzetul.

Un astfel de submarin era *Nikodim.* O navă de douăzeci de ani din clasa *Typhoon*, cu țevi ruginite și un reactor care curgea. Nu era o combinație sănătoasă. Și pe această navă Britva, bosul mafiot, își instruise lacheii să facă schimbul cu Artemis Fowl senior.

Mihail Vassikin și Kamar nu erau deloc mulțumiți de situație. Trecuseră deja două zile de când fuseseră cazați în cabina căpitanului și erau convinși că viața li se scurta cu fiecare minut care trecea.

Vassikin tuși.

— Ai auzit? Intestinele mele nu mai sunt întregi. E din cauza radiației, ascultă-mă pe mine.

— Toată treaba asta e ridicolă, mârâi Kamar. Tânărul Fowl are treisprezece ani. Treisprezece ani! E un copil. De unde să strângă un copil cinci milioane de dolari? E o nebunie.

Vassikin se ridică în capul oaselor.

— Poate că nu. Am auzit povești despre el. Se zice că ar avea puteri.

— Puteri? Magice? Oh, du-te și bagă capul în reactor, babă ce ești!

— Nu, am luat legătura cu Interpolul. Are cazier. Treisprezece ani și are cazier? Eu am treizeci și șapte și încă n-am așa ceva.

Rusul părea dezamăgit.

— Are cazier. Ce e așa fascinant în asta?

— Dar informatorul meu zice că băiatul ăsta, Fowl, poate fi văzut peste tot în lume în aceeași zi, la aceeași oră.

Kamar nu era impresionat.

— Informatorul tău e un laș mai mare decât tine.

— Crezi ce vrei, dar eu o să mă bucur dacă scăpăm cu viață de pe

nenorocita asta de navă. Într-un fel sau altul.

Kamar își trase o căciulă de blană peste urechi.

— Hai să mergem, e timpul!

Cei doi luară prizonierul din cabina alăturată. Nu era cazul să își facă griji că ar putea evada. Nu fără un picior și cu un sac legat deasupra capului. Vassikin îl luă pe Artemis Fowl senior pe umăr și urcă scara care ducea spre redută.

Kamar se folosea de un radio ca să comunice cu cei care le asigurau spatele. Erau mai mult de o sută de infractori care se ascundeau pe după tufele pietrificate și după troienele de zăpadă. Vârfurile țigărilor aprinse străluceau în noapte ca niște licurici.

— Stingeți imediat țigările! șuieră el pe o frecvența deschisă. E aproape miezul nopții; Fowl ar putea fi aici în orice clipă. Țineți minte, nu trage nimeni până nu dau ordinul.

Aproape că puteai auzi sfârâitul a o sută de țigări stinse în zăpadă. O sută de oameni. Era o operațiune costisitoare. Dar era doar mărunțiș în comparație cu cele douăzeci de procente promise de Britva.

Din orice parte ar fi venit, băiatul Fowl ar fi fost prins într-o încrucișare de focuri. Pentru Artemis sau pentru tatăl lui nu era nicio ieșire, în timp ce el și Vassikin urmau să stea la adăpost, în spatele turnului de oțel al redutei.

Kamar rânji.

— Atunci hai să vedem câtă putere magică ai, irlandezule!

•

Holly supraveghea totul prin filtrul de vedere nocturnă de înaltă rezoluție, cu ochii ei de ofițer

Recon experimentat, Butler nu avea decât un simplu binoclu vechi.

— Câte țigări ai numărat?

— Mai mult de 80, răspunse căpitanul. Pot fi în jur de 100 de oameni. Dacă intri acolo, n-o să mai ieși pe picioarele tale.

Era o tactică de coșmar. Erau poziționați pe cealaltă parte a fiordului, sus pe un deal. Consiliul aprobase chiar și aripi, în contul a ce făcuse Artemis pentru ei.

Foaly recuperase un e-mail din computerul lui Artemis și găsise un mesaj: cinci milioane de dolari. Pe *Nikodim*, Murmansk, la miezul nopții, pe 14. Era scurt și la obiect. Ce altceva mai era de zis? Pierduseră ocazia să îl recupereze pe Artemis Fowl senior înainte de a fi mutat la locul de întâlnire și acum Mafia avea controlul.

Se adunară în jurul lui Butler, care zgâria o diagramă în zăpadă cu vârful armei laser.

— Aș zice că subiectul e ținut aici, în redută. Ca să ajungi acolo, trebuie să traversezi submarinul. Au o sută de oameni ascunși în perimetru. Nu avem mijloc de deplasare aerian sau informații de la sateliți și deținem armament minimal. Butler oftă. Îmi pare rău, Artemis. Dar nu văd cum ne-am putea descurca.

Holly îngenunche pentru a studia diagrama.

— Ne-ar lua zile întregi să organizăm o oprire a timpului. Nu putem să ne folosim scuturile din cauza radiațiilor și nu putem ajunge suficient de aproape ca să ne folosim puterea de hipnoză.

— Dar armamentul Recon? întrebă Artemis, deși cunoștea deja răspunsul.

Root mesteca la o țigară neaprinsă.

— Am mai discutat asta, Artemis. Avem suficient armament, dar, dacă începem să tragem, tatăl tău va fi prima lor țintă. E regula standard a răpirilor.

Artemis trase pelerina Recon de teren mai strâns în jurul gâtului, privind fix la diagramă.

— Și dacă le dăm banii?

Foaly le printase cinci milioane în bancnote mici la una dintre vechile lui imprimante. Chiar pusese și o echipă de spriți să le mototolească un pic.

Butler scutură din cap.

— Oamenii ăștia nu fac afacerile așa. Cât timp e în viață, domnul Fowl e o amenințare pentru ei. Trebuie să-l omoare.

Artemis dădea și el încet din cap. Nu era nicio alternativă. Trebuia să implementeze planul conceput de el în timpul petrecut în terminal.

— Ei, bine, spuse el. Am un plan. Dar vi se va părea puțin cam extrem.

•

Telefonul mobil al lui Vassikin sună, rupând tăcerea arctică. Vassikin aproape căzu prin trapa turnului.

— *Da*? Ce este? Sunt ocupat.

— Fowl la telefon, se auzi o voce mai rece decât banchiza arctică, într-o rusă impecabilă. E miezul nopții. Sunt aici.

Mihail se răsuci cercetând împrejurimile cu binoclul lui.

— Aici? Unde? Nu văd nimic.

— Suficient de aproape.

— De unde ai numărul ăsta?

Un râs scurt răsună la celălalt aparat. Sunetul îi dădu fiori lui Vassikin.

— Cunosc pe cineva. Se pricepe la numere.

Mihail respiră adânc, încercând să se calmeze.

— Ai banii?

— Sigur. Ai pachetul?

— Chiar aici.

Din nou râsul cel rece.

— Tot ce văd e un dobitoc gras, un șobolan mic și pe cineva cu un sac pe cap. Ar putea fi oricine. Eu nu plătesc cinci milioane pentru vărul tău Yuri.

Vassikin se ghemui jos, sub marginea turnului.

— Fowl ne vede, șopti el. Stai jos!

Kamar se deplasă înspre latura cea mai îndepărtată de turn și deschise un canal de comunicație cu oamenii lui.

— E aici. Fowl e aici. Cercetați zona.

Vassikin duse din nou telefonul la ureche.

— Păi, vino aici și verifică. O să vezi cât de curând.

— Văd bine și de aici. Ia-i doar gluga de pe cap.

Mihail acoperi puțin receptorul.

— Vrea să-i iau gluga de pe cap. Ce să fac?

Kamar oftă. Acum se vedea cine era creierul operațiunii.

— Ia-i-o, ce mai contează! Oricum vor fi morți amândoi în cinci minute.

— Bine, Fowl, dau gluga jos. Fața pe care o vei vedea acum va fi a tatălui tău.

Sprijini prizonierul pe marginea redutei. Ridica mâna și scoase gluga făcută dintr-un sac.

În receptor se auzi un zgomot tăios, ca și cum cineva ar respira sacadat.

•

Prin filtrele caschetei, Artemis vedea reduta ca și cum ar fi fost la un metru distanța. Când gluga fu trasă deoparte, nu-și putu opri un suspin ascuțit.

Era tatăl lui. Schimbat, e adevărat, dar nu de nerecunoscut. Artemis Fowl I, fără urmă de îndoială.

— Ei, întrebă o voce în rusește. El e?

Artemis se luptă să își ascundă tremurul vocii.

— El e. Felicitări! Aveți un exemplar de valoare.

În redută, Vassikin îi arătă partenerului lui prin gesturi că era în regulă.

— El e, șopti el. Banii sunt ai noștri.

Kamar nu era la fel de sigur. Nu se va bucura până nu va avea banii în mână.

•

Butler așeză pușca Farshoot de fabricație elfă în suportul ei. Chiar el o alesese din colecția de arme a Reconului. Avea de tras la o distanță de 1500 de metri. Nu era ușor. Dar nu bătea vântul, iar Foaly îi dăduse un telescop care țintea în locul lui. Trupul lui Artemis Fowl senior se afla în bătaia focului. Trase aer în piept.

— Artemis, ești sigur? E riscant.

Artemis nu răspunse. Verifica pentru a suta oară dacă Holly era pe poziție. Bineînțeles că nu era sigur. Un milion de lucruri puteau să meargă rău în cacealmaua lor. Dar ce alternativă avea?

Artemis dădu din cap. O singură dată.

Butler trase un foc.

•

Focul îl lovi pe Artemis senior în umăr. Acesta se răsuci și căzu peste Vassikin, care înghețase de frică.

Rusul urlă dezgustat, trăgându-l pe irlandezul sângerând peste marginea redutei. Artemis senior alunecă pe lângă chilă și căzu printre bucățile de gheață spartă agățate de carena submarinului.

— L-a împușcat! țipă *khuligany*. Nemernicul își împușcă propriul tată!

Kamar era șocat.

— Dobitocule! Ai aruncat ostaticul peste bord!

Se uită în apa neagră a Oceanului Arctic. Nu se mai vedea nimic din irlandez. Numai valuri.

— Du-te și ia-l dacă vrei, spuse Vassikin ursuz.

— Era mort?

Partenerul lui ridică din umeri.

— Poate. Sângera rău. Dar dacă glonțul nu-l omoară, apa o s-o facă sigur. Oricum, nu e vina noastră.

Kamar înjura furios.

— Nu cred că Britva va vedea lucrurile așa.

— Britva, oftă Vassikin. Singurul lucru pe care *menigerul* îl înțelegea erau banii. O, Doamne, suntem morți.

Telefonul mobil suna pe punte. Difuzorul vibra. Tot Fowl era la celălalt capăt.

Mihail ridică telefonul ca și cum ar fi fost o grenadă.

— Fowl? Ești acolo?

— Da, se auzi răspunsul.

— Nenorocitule! Ce faci? Tatăl tău e ca și mort. Credeam că aveam o înțelegere.

— Avem o înțelegere. Una nouă. Încă mai puteți face niște bani în noaptea asta.

Mihail se calmă și începu să asculte cu atenție. Exista oare o ieșire din coșmarul acesta?

— Ascult.

— Ultimul lucru de care am nevoie e ca tatăl meu să se întoarcă și să distrugă ce am construit eu în acești doi ani.

Mihail dădea din cap. Acum înțelegea perfect.

— Deci trebuia să moară. Trebuia să aranjez asta chiar eu, pentru a fi sigur. Dar aș putea să vă las și vouă ceva.

Mihail de-abia mai putea să respire.

— Ceva?

— Recompensa. Toate cele cinci milioane.

— De ce ai face asta?

— Voi rămâneți cu banii, eu mă întorc în siguranță acasă. Ți se pare corect?

— Eu zic că da.

— Foarte bine. Acum privește dincolo de golf, deasupra fiordului.

Mihail se uită. Era o flacără arzând chiar pe vârful acoperit de zăpadă al dealului.

— E o valiză legată de flacăra aceea care se va stinge în zece minute. Eu m-aș grăbi să ajung acolo mai devreme dacă aș fi în locul vostru. Altfel vă va lua ani de zile să o găsiți.

Mihail nu se mai obosi să închidă telefonul. Aruncă aparatul și o luă la fugă.

— Banii, țipă el la Kamar. Acolo sus. Flacăra.

Kamar îl urmă într-o clipă, țipând și dând instrucțiuni prin stația radio. Cineva trebuia să găsească banii. Era vorba de cinci milioane de dolari; cui îi păsa de irlandezul care se înneca?

•

Root îi făcu semn lui Holly în secunda când Artemis Fowl senior fu împușcat.

— Pornește, îi ordonă el.

Căpitanul își activă aripile și se lansă de pe creasta dealului. Sigur că ce făceau ei acolo era împotriva tuturor regulilor, dar Consiliul era acum foarte îngăduitor cu Foaly, după ce îl acuzaseră de trădare. Singura condiție era ca și centaurul să rămână în legătură directă cu ei și fiecare membru al echipei să aibă asupra lui pachetul exploziv pentru ca toată tehnologia lor să poată fi distrusă în caz de captură sau accidente.

Holly urmărea ce se întâmpla pe submarin prin vizor. Văzuse focul de armă care îl lovise pe Artemis Fowl senior în umăr, izbindu-l în rusul cel mare. Holly detectă sânge în raza ei vizuală. Era încă suficient de cald ca să fie captat de filtrul termal. Holly trebuia să admită că împușcătura fusese de efect. Poate planul lui Artemis va funcționa. Poate că îi vor păcăli pe ruși. În general, oamenii vedeau ceea ce voiau ei să vadă.

— E în apă, strigă ea în microfon, deschizându-și aripile la anvergura maximă. E în viață, dar nu va mai fi mult timp dacă nu îl vom scoate de acolo.

Zbura la altitudine joasă, în liniște, deasupra ghețurilor lucioase, cu brațele încrucișate la piept pentru a avea viteză mai mare. Se mișca prea repede pentru a fi văzută de ochi omenești. Putea fi luată drept pasăre sau focă plutind în valuri. Submarinul se zărea prin ceață în fața ei.

Rușii părăseau bordul vasului *Nikodim*. Coborau pe scărița turnului, alunecând în grabă. La fel se întâmpla și la țărm. Oamenii ieșeau de sub acoperire și alergau peste pământul înghețat care le trosnea sub picioare. Comandantul trebuie să fi aprins făclia. Noroioșii ăștia ar înnebuni să știe că banii lor prețioși se vor dizolva după numai 72 de ore. Ar avea destul timp să îi predea șefului lor. Era de așteptat ca acesta să nu fie deloc mulțumit de banii care se evaporă.

Holly zbură pe lângă chila navei, ferită de radiații datorită costumului și căștii pe care le purta. În ultimul moment se ridică. Nu putea fi zărită de pe țărmul de nord din cauza redutei. Reglă mecanismul aripilor, plutind deasupra spărturii în gheață prin care căzuse omul. Comandantul îi vorbea în cască, dar Holly nu-i răspunse. Avea o treabă de făcut, nu avea timp să vorbească.

Elfilor nu le place frigul. Dar deloc. Unii sunt atât de speriați de temperaturile joase, încât nici nu mănâncă înghețată. Ultimul lucru

pe care Holly voia să îl facă acum era să-și bage măcar un deget în apa înghețată și radioactivă. Dar avea de ales?

— *D'arvit,* înjură ea și se scufundă.

Micro fibrele din costumul ei estompau frigul, dar nu îl dispersau în totalitate. Holly știa că nu avea decât câteva secunde până când scăderea bruscă de temperatură avea să îi încetinească reacțiile și ea avea să intre în stare de șoc.

Dedesubt, omul inconștient era alb ca o stafie. Holly manevra butoanele de control ale aripilor. O mișcare în plus ar fi trimis-o la o adâncime prea mare. Una în minus ar fi ținut-o prea aproape de suprafață. La aceste temperaturi, nu avea decât o singură șansă.

Holly lovi maneta. Motorul bâzâi o dată, trimițând-o vreo douăzeci de metri mai jos. Perfect. Îl apucă pe Fowl senior de mijloc și îl atașă repede de Centura Lunară. Atârna fără vlagă. Avea nevoie de o infuzie de magie. Cu cât mai repede, cu atât mai bine.

Holly își ridică privirea. Părea că spărtura în gheață se închidea deja deasupra ei. Ce altceva mai putea să meargă prost?

Comandantul îi țipa în ureche, dar ea închise canalul pentru a se putea concentra la întoarcerea pe uscat.

Cristale de gheață se întindeau de-a lungul copcii ca o pânză de păianjen. Oceanul părea hotărât să îi păstreze.

„Nu cred", se gândi Holly, țintind suprafața cu creștetul căștii. Deschise valvele aripilor cât de mult îi permiteau. Ieșiră prin gheață, zburară prin aer și aterizară pe suprafața din plăci a punții din față a submarinului.

Fața omului avea culoarea peisajului care îi înconjura. Holly se chirci pe pieptul lui ca un animal de pradă, expunând presupusa rană la contactul cu aerul nopții. Era sânge pe punte, dar era sângele lui Artemis junior. Găuriseră capsula unui glonț Hydrosin și o umpluseră cu sânge recoltat din brațul lui Artemis. La impact, sifonul îl doborâse pe Artemis senior și trimisese lichidul în spirale prin aer. Foarte convingător. Sigur, căderea în apă nu făcuse parte din plan.

Glonțul nu îi străpunse pielea, dar domnul Fowl nu era încă în afara oricărui pericol. Filtrele termale ale lui Holly arătau că inima îi bătea periculos de încet și de slab. Își puse mâinile pe pieptul lui.

— Vindecă-te! șopti ea. Vindecă-te!

Și magia i se scurse prin degete.

•

Artemis nu putu urmări acțiunea de salvare. Oare făcuse ceea ce

trebuia? Dacă glonțul l-a penetrat? Cum va mai da el ochii cu mama lui?

— O, nu, spuse Butler.

Artemis fu lângă el în clipa următoare.

— Cee?

— Tatăl tău e în apă. Unul dintre ruși l-a aruncat. Băiatul gemu. Apa era la fel de periculoasă ca glonțul. Se temuse că așa ceva s-ar putea întâmpla. Root urmărea și el operațiunea de salvare.

— OK, e deasupra apei. Îl vezi, Holly?

Niciun răspuns. Doar zgomot static.

— Care e situația ta, căpitane? Răspunde.

Nimic.

— Holly?

„Nu vorbește pentru că e prea târziu, se gândea Artemis. Nu mai poate face nimic să-l salveze pe tatăl meu și e numai vina mea."

Vocea lui Root îi întrerupse șirul gândurilor.

— Rușii pleacă de acolo, spuse el. Holly e la submarin acum, deasupra spărturii în gheață. Intră în apă. Holly, ce vezi? Haide, vorbește-mi.

Nimic. Se scurse o perioadă foarte lungă de timp. Apoi Holly țâșni prin gheață ca un delfin. Zbură într-un arc scurt prin noaptea arctică, aterizând pe puntea vasului *Typhoon*.

— Tatăl tău e cu ea, spuse comandantul.

Artemis își puse casca Reconului, sperând să audă vocea lui Holly. Mări imaginea în vizor până când i se păru că îl poate atinge pe tatăl său. O privea pe Holly aplecată peste pieptul lui, magia curgându-i prin degete.

După câteva momente, Holly își ridică privirea și se uită fix chiar în ochii lui Artemis, ca și cum ar fi știut că o privea.

— E aici, spus ea gâfâind. Am aici un om viu. Nu arată prea bine, dar respiră.

Artemis căzu la pământ. Suspine de ușurare îi scuturau umerii firavi. Plânse preț de un minut întreg. Apoi redeveni vechiul Artemis.

— Bravo, căpitane. Acum, hai să plecăm de aici până Foaly nu activează din greșeală unul dintre incineratoarele acelea.

În măruntaiele Pământului, centaurul se lăsă pe spate, îndepărtându-se de la consola lui de comunicații.

— Nu mă ispiti! spuse el chicotind.

• Un epilog sau două •

TARA

Artemis se îndrepta către colegiul St. Bartleby. Acolo trebuia să fie când serviciile medicale din Helsinki aveau să îl identifice pe tatăl lui după pașaportul pe care Foaly i-l fabricase suficient de uzat și afectat de intemperii încât să fie credibil.

Holly făcuse tot ce putuse pentru omul rănit, îi vindecase rana din piept și chiar îl făcuse să își redobândească vederea în ochiul bolnav. Dar era prea târziu ca să mai încerce să reatașeze piciorul, pe care oricum nu-l aveau. Nu, Artemis senior avea nevoie de tratament îndelungat, iar acesta trebuia să înceapă într-un loc ce putea fi explicat în mod rațional. Așadar Holly zbură cu el spre sud-vest, la Helsinki, și îl așeză pe omul aflat în stare de inconștiență pe treptele Spitalului Universitar. Un infirmier îl zărise pe pacientul zburător, dar acestuia i se aplicase cu succes o ștergere de memorie.

Când Artemis senior își va recăpăta cunoștința, cei doi ani vor fi o nebuloasă pentru el, iar ultima lui amintire va fi una frumoasă: când își lua la revedere de la familia lui în portul din Dublin. Din nou mulțumită lui Foaly și tehnologiei lui de ștergere a memoriei.

— Ce ar fi să mă și mut cu tine? glumi centaurul când se întoarse la sediul central al poliției. Și să-ți și calc rufele, dacă tot m-am apucat.

Artemis zâmbi. Zâmbea des în ultima vreme. Chiar și despărțirea de Holly merse mult mai bine decât se așteptase, având în vedere că ea îl văzuse trăgând în propriul tată. Artemis se cutremură. Anticipase că va avea multe nopți albe din cauza acelei strategii.

•

Căpitanul îi însoți până la Tara, unde îi strecură printr-un gard-hologramă. Era chiar și o vacă holografică mestecând frunze virtuale, ca să inducă oamenii în eroare.

Artemis se îmbrăcase la loc în uniforma lui școlară, curățată cu tehnologia elfă. Își mirosi gulerul.

— Sacoul acesta are un miros ciudat, comentă el. Nu neplăcut, dar deosebit.

— E curat, spuse Holly zâmbind. Foaly a trebuit să-l treacă prin

trei programe de curățare în mașină ca să se ia…

— Să se ia amprenta Noroioșilor, completă Artemis.

— Exact.

Era o lună plină deasupra lor, strălucitoare și rotundă ca o minge de golf. Holly îi simțea magia cântând.

— Foaly a zis că, în semn de recunoștință pentru ajutorul pe care ni l-ai dat, își va retrage echipamentele de supraveghere de la reședința Fowl.

— E bine de știut asta, spuse Artemis.

— E o decizie bună?

Artemis se gândi puțin.

— Da. Poporul nu are de ce să se teamă de mine.

— Bine. Pentru că o mare parte din Consiliu hotărâse să ți se șteargă memoria. Și cu o peripeție de asemenea dimensiuni ți-ar fi fost afectat puțin și coeficientul de inteligență.

Butler îi întinse mâna.

— Ei bine, căpitane, nu cred că te voi mai vedea.

Holly îi scutură mâna.

— Dacă mă mai vezi, va fi prea târziu. Căpitanul Short se întoarse către fortul elfilor. Ar fi bine să plec. În curând se va lumina. Nu vreau să fiu surprinsă fără scut de vreun satelit spion. Ultimul lucru de care am nevoie e să-mi apară poza pe internet. Tocmai acum când am fost reprimită în Recon.

Butler îl lovi ușor cu cotul pe protejatul lui.

— Oh, Holly… ăăă, căpitane Short.

„Ăăă”? Lui Artemis nu-i venea să creadă că zisese „ăăă”. Nici măcar nu era un cuvânt.

— Da, noro… Da, Artemis?

Artemis o privi în ochi așa cum îl instruise Butler. Treaba asta cu politețea era mai dificilă decât s-ar fi așteptat.

— Aș vrea să… Adică. Ce vreau eu să spun…

Butler îl înghionti din nou.

— Îți mulțumesc. Îți datorez totul. Datorită ție îi am pe părinții mei alături. Și felul în care ai condus naveta aceea a fost de-a dreptul spectaculos. Și pe tren… știi, eu n-aș fi putut face tot ce tu…

Încă un cot. De data aceasta ca să nu se mai bâlbâie.

— Scuze. Ei bine, ai înțeles ideea.

Trăsăturile de elf ale lui Holly aveau o expresie stranie. Ceva între jenă și – era adevărat oare? – încântare. Își reveni repede.

— Poate că și eu îți datorez ceva, omule, spuse ea, scoțând pistolul.

Butler era gata să reacționeze, dar decise să aibă încredere în ea.

Căpitanul Short scoase o monedă de aur de la centură și o aruncă douăzeci de metri înspre cerul luminat de lună. Cu o singură mișcare fluidă, își ridică arma și dădu drumul unui singur glonț. Moneda mai urcă încă douăzeci de metri și începu să se răsucească spre pământ. Artemis reuși cumva să o prindă din zbor. Primul moment *cool* din viața lui.

— Frumoasă lovitură, spuse el.

Discul avea acum o găurică în mijloc.

Holly întinse mâna, lăsând să se vadă cicatricea încă nevindecată de pe deget.

— Dacă nu erai tu, mi-aș fi pierdut degetul. Niciun deget mecanic nu poate substitui o asemenea precizie. Așa că eu îți datorez mulțumiri.

Artemis îi întinse moneda.

— Nu, spuse Holly. Păstreaz-o ca să-ți amintească.

— Să-mi amintească?

Holly îl privi în ochi.

— Că dincolo de viclenie se află o scânteie de compasiune. Poate ar fi bine să mai sufli în scânteia asta din când în când.

Artemis strânse moneda în palma. O simțea caldă.

— Da, poate.

Un avion mic, de două locuri, trecu pe deasupra lor bâzâind. Artemis își ridică privirea și, când se uită în jos, Holly dispăruse… Se mai vedea un ușor abur deasupra ierbii.

— La revedere, Holly, spuse el aproape șoptit.

•

Autoturismul Bentley porni la prima cheie. În mai puțin de o oră ajunseră la poarta principală a colegiului St. Bartleby.

— Să ai telefonul deschis, zise Butler, ținând ușa. Autoritățile de la Helsinki ar trebui să primească rezultatele de la Interpol în curând. Dosarul tatălui tău a fost reactivat în sistemul lor mulțumită, din nou, lui Foaly.

Artemis dădea din cap în timp ce își verifica telefonul.

— Încearcă să le localizezi pe mama și pe Juliet înainte ca știrile să apară. Nu vreau să alergăm după ele prin fiecare stațiune din sudul Franței.

— Da, Artemis.

— Și ai grijă să fie conturile mele bine ascunse. Nu e nevoie ca tata să știe exact cu ce m-am ocupat în ultimii doi ani.

Butler zâmbi.

— Da, Artemis.

Artemis făcu vreo doi pași către porțile școlii, apoi se întoarse.

— Și încă un lucru, Butler. În Rusia…

Artemis nu putu să întrebe, dar bodyguardul știa răspunsul oricum.

— Da, Artemis, ai făcut bine. Era singura cale.

Artemis clătină din cap, rămânând lângă porțile școlii până când Bentley-ul dispăru în josul străzii. De acum încolo viața lui va fi cu totul altfel. Cu ambii părinți la conac, afacerile lui trebuiau plănuite cu mult mai multă grijă. Le era dator elfilor și trebuia să îi lase în pace o vreme. Mulch Diggums însă… cu el era altceva. Atât de multe proprietăți bine păzite și atât de puțin timp.

BIROUL CONSILIERULUI,
COLEGIUL PENTRU TINERI DOMNI ST. BARTLEBY

Doctorul Po era încă angajat la St. Bartleby, dar nu numai atât. El părea chiar mai puternic după despărțirea de Artemis. Ceilalți pacienți ai lui erau cazuri clasice de deficiențe în controlul furiei, stres datorat examenelor și timiditate cronica. Și aceștia erau doar profesorii.

Artemis se așeză pe canapea, având grijă să nu apese din greșeală butonul de deschidere al telefonului mobil.

Doctorul Po clatină din cap în fața calculatorului.

— Domnul director Guiney mi-a transmis mesajul tău. Fermecător.

— Îmi pare rău de asta, spuse el, surprins să își dea seama că, de fapt, chiar îi părea rău. De obicei nu îl deranja să îi supere pe alții. Eram în faza de negare și îmi proiectam anxietatea asupra dumneavoastră.

Po aproape izbucni în râs.

— Da, foarte bine. Exact cum scrie în carte.

— Știu, spuse Artemis.

Și chiar știa. Doctorul F. Roy Dean Schilppe era autorul unui capitol din acea carte.

Doctorul Po își lăsă jos stiloul. Ceva ce nu făcuse niciodată.

— Știi, tot nu am rezolvat problema aceea veche.

— Despre ce problemă vorbiți, domnule doctor?

— Cea pe care am atins-o la ultima noastră ședință. Despre respect.

— A, aceea.

Doctorul își împreună degetele.

— Aș vrea să te prefaci că sunt la fel de inteligent ca tine și să-mi dai un răspuns sincer.

Artemis se gândi la tatăl său care zăcea într-un spital din Helsinki, la căpitanul Holly Short care își riscase viața să-l ajute și, desigur, la Butler, fără de care nu ar fi reușit să iasă din laboratoarele Koboi. Își ridică privirea și îl surprinse pe doctorul Po zâmbind.

— Așadar, tinere, ai găsit pe cineva demn de respect? Artemis îi întoarse zâmbetul.

— Da, cred că da.

• Un inedit interviu cu un geniu infractor •

NUME: ARTEMIS FOWL

— *Cel mai important lucru.*

— Cel mai important lucru pentru mine este bodyguardul meu, Butler, fără de care aș fi murit în nenumărate ocazii. Butler face posibile unele acțiuni mai dubioase pe care le întreprind prin prezența lui fizică impunătoare. Cu alte cuvinte, e mare și sperie lumea.

— Ai vizitat multe locuri în lume în expedițiile tale în căutarea Cărții elfilor și pentru salvarea tatălui tău. Care loc ți-a plăcut cel mai mult și de ce?

— În timpul expedițiilor mele eram cu totul absorbit. Nu dădeam atenție peisajului, nu însemna nimic pentru mine. Acum regret, desigur. Dacă ar trebui să aleg un loc favorit, aș zice reședința Fowl. E un clișeu, știu, dar acasă am ascunse rezervele de aur.

— Cea mai arzătoare dorință:

— Hmm… e o întrebare grea. Am atât de multe ambiții. Evident, principala ambiție e să refac averea familiei, diminuată de încercarea tatălui meu de a-și extinde afacerile în Rusia.

— Ce faci când nu ești în fața computerului?

— Tind, într-adevăr, să petrec prea mult timp în fața computerului. Câteodată mă plimb prin parcul Saint Stephen din Dublin pentru a observa natura umană. Dacă trebuie să exploatez oamenii, e bine să știu de ce sunt capabili.

— Ai idee care va fi următoarea ta aventură?

— Am avut suficiente aventuri pentru toată viața. Voi lăsa lucrurile de acest gen în seama căpitanului Holly Short și a colegilor ei din Brigada de Recunoaștere. În viitor plănuiesc să-mi conduc operațiunile departe de lumea explozivă a Mafiei rusești. Computerele, de exemplu, sunt domeniul meu. Am construit un super-computer cu ceva tehnologie elfă, pe care Butler a reușit să o pună deoparte pentru mine, și am de gând să demonstrez abilitățile acestui computer în fața unui om de afaceri american care are o reputație de persoană periculoasă – deși sunt convins că e, în mare parte, o exagerare. În orice caz, îl voi avea pe Butler cu mine, așa

că… până la urmă ce mi s-ar putea întâmpla?

virtual-project.eu

{1} Beetroot, în engleză „sfeclă”. (n.red.).

{2} În original, *To Russia with Gloves*, joc de cuvinte pornind de la cunoscutul film *From Russia with Love*. (n.red.).